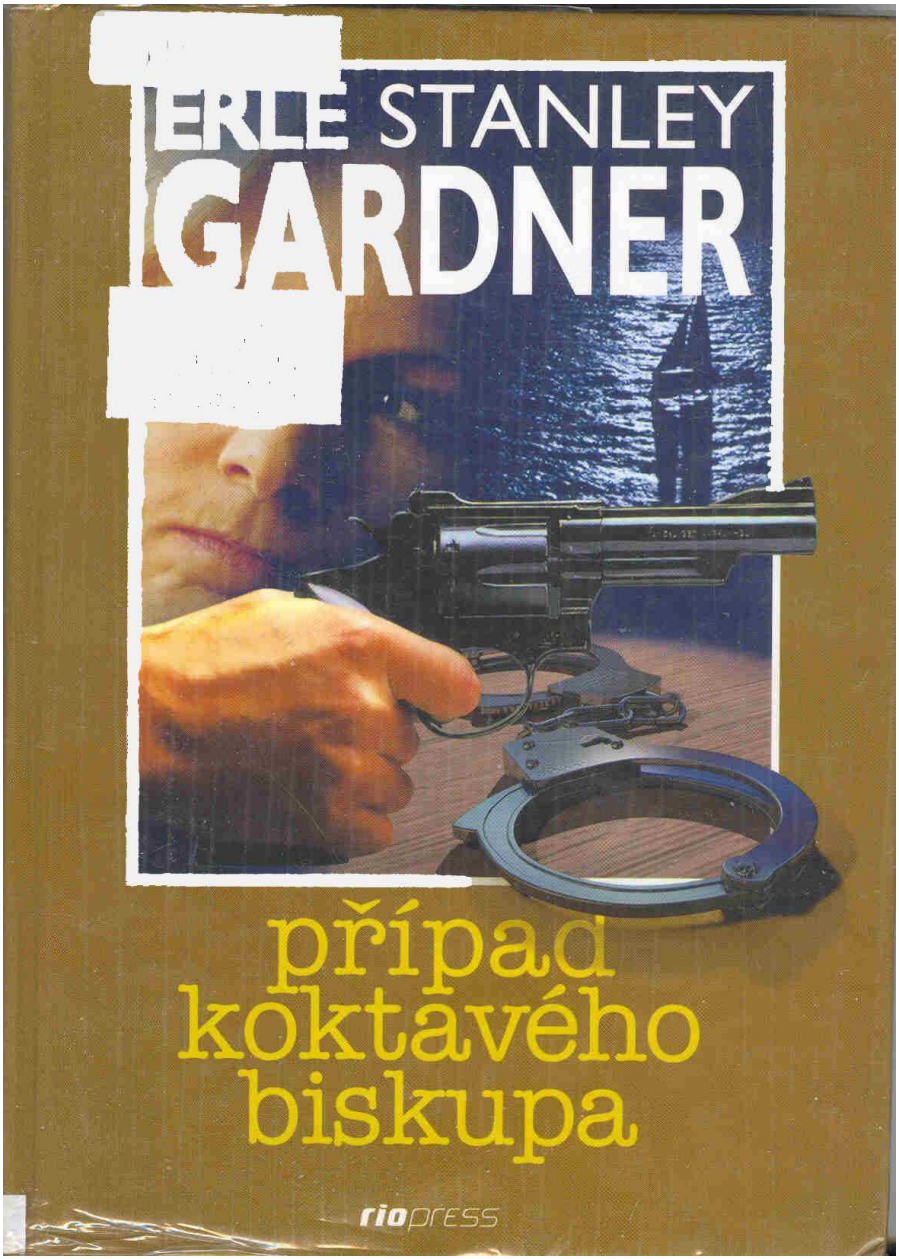

ERLE STANLEY
GARDNER
případ
koktavého
biskupa
riopress

E. S. GARDNER
PŘÍPAD KOKTAVÉHO BISKUPA

RIOPRESS PRAHA
2002

The Case of the Stuttering Bishop © E. S. GARDNER 1966
Translation © Ivana Nuhlíčková
ISBN 80-86221-58-X

1

Perry Mason zvedl oči k postavě nerozhodně postávající ve dveřích jeho soukromé kanceláře. „Pojďte dál, pane biskupe," řekl.

Podsaditý muž ve špatně padnoucím černém vlněném obleku se mírně naklonil a vydal se k židli, na niž Mason ukazoval. Nad bílým kolárkem se v opálené tváři blýskaly chladné šedé oči. Duchovní rázoval na krátkých svalnatých nohách v obnošených botách, ale Masonovi bylo při pohledu na toho člověka jasné, že stejně rychle by kráčel i k elektrickému křeslu.

Biskup se posadil a zadíval se na právníka.

„Cigaretu?" zeptal se Mason a posunul dózu k návštěvníkovi.

Biskup se naklonil, ale pak se zarazil a řekl: „Kouřil jsem celou hodinu. Ještě dva šluky a jsem ho-ho-hotový." Po vyslovení první slabiky posledního slova se biskup nečekaně odmlčel a důkladně se dvakrát nadechl, jako by se snažil uklidnit. Za chvíli pronesl hlasem tak jistým, jako prsty klavíristy, který se po chybě snaží napravit dojem dodatečným důrazem: „Pokud vám to nebude vadit, zapálil bych si dýmku."

„Beze všeho," souhlasil Mason a všiml si, že dýmka, kterou návštěvník vylovil z levé kapsy, připomíná tvarem svého majitele.

„Sekretářka mi řekla, že jste biskup William Mallory ze Sydney v Austrálii a chcete se mnou hovořit o případu, ve kterém přišel o život člověk," snažil se právník uklidnit svého návštěvníka.

Biskup Mallory přikývl, vyndal z kapsy kožený váček, nacpal leštěnou bruyerku tabákem, zuby pevně stiskl zahnutou troubel a škrtl zápalkou. Při pohledu na něj Mason nedokázal poznat, jestli používá obě ruce proto, aby se mu netřásly prsty, nebo jde o mechanický zvyk chránit plamínek před větrem.

Když se poněkud obtloustlá tvář s výraznými lícními kostmi a odhodlanou čelistí ocitla ve světle zápalky, Mason přimhouřil oči a se zájmem návštěvníka vyzval: „Pokračujte."

Biskup Mallory vyfoukl několik obláčků dýmu. Nebyl z lidí, kteří se rozpačitě vrtí na židli, ale pouhý pohled na něj prozrazoval neklid a nejistotu. „Obávám se," začal, „že mé právnické vzdělání je

poněkud zastaralé, ale rád bych se dozvěděl, kdy je promlčeno za-za-zabití člověka.“

Při druhém zajíknutí stiskl pevně zuby dýmku a rychlost, s jakou vypouštěl dým, prozrazovala nervozitu i podráždění z vady řeči.

Mason pomalu vysvětloval: „V tomto státě platí takzvaný promlčecí zákon. Všechna provinění, kromě vraždy, zpronevěry státních peněz a falšování veřejných listin, musí být vyšetřena do tří let od spáchání.“

„Co když se člověk, který ten zločin spáchal, nikdy nenašel?“ zeptal se biskup a upřel na právníka skrz modravý dým dychtivé šedé oči.

„Doba, kdy je pachatel zločinu mimo území státu, se do této lhůty nezapočítává.“

Biskup spěšně odvrátil pohled, ale ne dost rychle, aby si Mason nevšiml jeho zklamaného výrazu.

Právník pokračoval klidně a uvolněně v hovoru. Připomínal lékaře, který se snaží uklidnit pacienta před operací. „Víte, pro obžalovaného je po delší době složité dokázat svou nevinu. Stejně složité je pro obžalobu najít důkazy a svědky. Proto ve všech případech, kromě těch nejzávažnějších, platí časové omezení. Toto omezení stanoví zákon, ale jsou tu i praktické překážky. I když je tedy prokurátor oprávněn zločin vyšetřovat, pro uplynutí několika let by pravděpodobně váhal.“

Během následující chvíle ticha se zdálo, že biskup hledá výstižná slova. Právník se mu pokusil pomoci a s úsměvem podotkl: „Nakonec, pane biskupe, klient, konzultující s právníkem případ, je téměř ve stejné situaci jako pacient, který se přišel poradit s lékařem. Možná by bylo lepší mi vysvětlit, co máte na srdci a nezdržovat se abstraktními otázkami.“

Biskup dychtivě zareagoval. „Chcete říct, že pokud ke zločinu došlo před dvaadvaceti lety, prokurátor by se jím ne-ne-nezabýval, i když pachatel nebyl ve státě?“ Tentokrát tak lačnil po odpovědi na svou otázku, že rozpaky nad vadou řeči nijak neprojevil.

„To, co vy považujete za zabití,“ pokračoval Mason, „by mohl prokurátor kvalifikovat jako vraždu.“

„Ne, jde jen o zabití. Na pachatele byl sice vydán zatykač, ale k zatčení nedošlo, protože pachatel uprchl za hranice státu.“

„Za jakých okolností k tomu došlo?“ vyptával se Mason.

„Ten člověk řídil auto a narazil do jiného vozu. Obviněna byla proto… tedy ta o-o-osoba… že byla opilá.“

„Před dvaadvaceti lety?“ podivil se Mason.

Biskup přikývl.

„V té době takových případů nemohlo být mnoho,“ podotkl právník a zkoumal výraz svého návštěvníka.

„Já vím,“ souhlasil biskup, „ale stalo se to v jednom odlehlém okrese a prokurátor byl… přehnaně horlivý.“

„Co tím chcete říct?“ zeptal se Mason.

„Že se pokusil využít všech možností, které mu zákon poskytoval.“

Mason přikývl a zeptal se: „Byl jste tím pachatelem vy, pane biskupe?“

Překvapený výraz v biskupově tváři byl nelíčený. „Já byl tehdy v Austrálii,“ namítl.

„Dvacet dva let,“ uvažoval Mason s pohledem upřeným na biskupa,, je dlouhá doba i pro horlivého prokurátora. Navíc prokurátoři přicházejí a odcházejí. Během té doby došlo v politické situaci určitě k řadě změn.“

Biskup nepřítomně přikývl, jako by politické změny měly s tématem diskuse pramálo společného.

„Proto,“ pokračoval Mason, „pokud vás ten případ i po tak dlouhé době zajímá, bude za tím víc než jen horlivý prokurátor.“

Biskup Mallory vytřeštil oči. Zíral na Masona a pronesl: „Jste velice by-by-bystrý právník, pane Masone.“

Právník chvíli mlčel a potom prohodil: „Doufám, že mi to dopovíte do konce, pane biskupe.“

Mallory dýmal a pak se nečekaně zeptal: „Zabýváte se i nejistými případy?“

„Ano, někdy.“

„Dokázal byste se postavit za chudého člověka proti boháči?“

Mason s úšklebem podotkl: „Za svým klientem stojím i proti samotnému ďáblu.“

Biskup chvíli mlčky pokuřoval a pokoušel se najít nejlepší způsob, jak Masonovi svůj problém přiblížit. Potom schoval teplý kalíšek dýmky do dlaně a řekl. „Znáte Renwolda C. Brownleye?“

„Slyšel jsem o něm.“

„Pracoval jste pro něho někdy… chci říct, jste jeho právníkem?“

„Ne.“

Biskup pokračoval: „Budete kontaktován kvůli případu proti Renwoldu Brownleyovi. Ve hře je spousta peněz. Nevím přesně kolik, myslím tak milion, možná i víc. Budete muset usilovat o to, aby ten případ nezahráli do autu. Pokud ho vyhrajete, můžete získat vysoký honorář, dvě stě, tři sta tisíc dolarů. Musím vás ale upozornit, že zvládnout Brownleye nebude je-je-jednoduché.

Dokazování bude obtížné, protože budete hájit ženu, které velice ublížili, a jedinou šanci na úspěch vám poskytne moje svědectví.“

Mason na něj upřel tvrdý, obezřetný pohled. „No a co?“ zeptal se.

Biskup Mallory zavrtěl hlavou. „Nerad bych, abyste mě špatně pochopil,“ promluvil. „Nechci nic pro sebe, chci jen, aby bylo učiněno zadost spravedlnosti. Pokud budu v případu vystupovat jako hlavní svědek, hodnotu mého svědectví by snížilo, kdyby vyšlo najevo, že jsem s vámi už jednal, že?“

„Je to možné,“ připustil Mason.

Biskup zasunul zahnutou troubel dýmky mezi zuby, špičkou silného ukazováčku zatlačil tabák do kalíšku, zamyšleně pokýval hlavou a řekl: „Myslel jsem si to.“ Mason mlčky čekal. „Takže,“ pokračoval biskup, „nechci, aby kdokoli věděl, že jsem za vámi byl. Před soudem ale samozřejmě lhát nebudu. Když přijde při mém svědectví řeč na to, jestli mám na případu nějaký zájem, odpovím popravdě. Bylo by ale lepší, kdyby mi takovou otázku nikdo nepoložil.

Tak asi za hodinu vám zavolám. Sdělím vám, kam za mnou máte přijít, a seznámím vás s lidmi, kterých se případ týká. Jejich vyprávění se vám bude zdát neuvěřitelné, ale je pravdivé. Jde o případ velice krutého a nespravedlivého boháče.

Po tom hovoru,“ pokračoval biskup Mallory, „zmizím a nesetkáme se, dokud mě nenajdete a neobešlete k soudu jako svědka. Abyste mě nalezl, budete muset prokázat značný důvtip, pane Maso-

ne. Ale myslím, že se na vás mohu spolehnout.“ Biskup si pro sebe pokýval hlavou, jako by vyjadřoval uspokojení s vývojem situace. Prudce vstal a vydal se na krátkých nohách ke dveřím. Otevřel je, otočil se, uklonil se směrem k Masonovi a dveře se za ním zabouchly.

Z vedlejší kanceláře se vynořila Masonova sekretářka Della Streetová. „Co vy na to, šéfe?“

Mason stál rozkročený s rukama hluboko v kapsách uprostřed své kanceláře a upřeně zíral na vzorek na koberci. „To bych taky rád věděl,“ podotkl pomalu.

„Co si o něm myslíte?“ vyptávala se dál.

„Jestli je biskupem,“ pronesl Mason, „chová se velice světsky. Žádná upjatost, dýmka, a šíří kolem sebe dojem volnomyšlenkářského člověka. Všimla jste si, jak prohlásil, že nebude lhát, ale hned dodal, že je na mně, aby mu takovou otázku nikdo nepoložil?“

„Proč pochybujete o tom, že je biskup?“ zeptala se Della Streetová.

Mason zvolna odvětil: „Protože biskupové nekoktají.“

„Co tím chcete říct?“

„Biskupové jsou velice schopní lidé, kteří musí hovořit na veřejnosti. Pokud někdo zadrhává v řeči, těžko se stane ministrem nebo právníkem, a určitě ne biskupem.“

„Chápu, takže myslíte, že…“ Ztichla a upírala na něj vytřeštěný pohled.

Zvolna přikývl a pokračoval: „Ten chlap může být zatraceně prohnaný podvodník. Na druhou stranu to ale může být biskup, který při nějaké příležitosti utrpěl šok. Pokud si dobře vzpomínám, náhlý šok může být příčinou zadrhávání u dospělých.“

Della Streetová se se zájmem zeptala: „Poslyšte, šéfe, pokud budete tomu člověku věřit a pustíte se do křížku s multimilionářem jako je Renwold C. Brownley, měl byste si nejdřív ověřit, jestli je to skutečně biskup nebo podvodník. Mohlo by to být důležité.“

Mason přikývl a podotkl: „Právě jsem o tom uvažoval. Zavolejte do Drakeovy detektivní agentury a požádejte Paula Drakea, ať všeho nechá a okamžitě přijde.“

2

Vedoucí Drakeovy detektivní agentury Paul Drake se svezl do koženého čalouněného křesla. Zády spočinul na jedné opěrce a přes druhou přehodil nohy. Upíral na Perryho Masona pronikavý pohled nehybných očí, vykukujících z bezvýrazné široké tváře. Když povolil svaly v obličeji, našpulenými ústy připomínal kapra a vypadal směšně. Vypadal na cokoli, jen ne na detektiva, a proto dosahoval oslnivých výsledků.

Perry Mason rázoval po kanceláři s palci zastrčenými do průramků vesty a přes rameno trousil slova. „Přišel za mnou anglikánský biskup, tvrdí, že se jmenuje William Mallory a je ze Sydney v Austrálii. Je to takový málomluvný chlápek s opálenou a větrem ošlehanou tváří… Nevím, kdy přijel. Mluvil o zabití, ke kterému došlo při řízení pod vlivem alkoholu v nějakém odlehlém okrese před dvaadvaceti lety.“

„Jak vypadal?“ vyptával se detektiv.

„Mohlo mu být třiapadesát, pětapadesát let, tak metr šedesát vysoký a vážit může kolem devadesáti kilo. Kouří dýmku, příležitostně i cigarety, má šedé oči a tmavé, na spáncích prošedivělé vlasy. Je celkem vzdělaný a občas zadrhává.“

„Zadrhává?“ zeptal se Drake.

„Jo.“

„Chceš říct, že je biskup a koktá?“

„Přesně tak.“

„Perry, biskupové nekoktají.“

„No právě,“ souhlasil Mason. „Ale jeho zadrhávání může pocházet až ze současnosti, možná pod vlivem nějakého šoku. Zajímalo by mě, co ten šok způsobilo.“

„Jak se to projevuje?“ zeptal se Drake. „Jak se chová, když se zakoktá?“

„Jako hráč golfu, když přestřelí nebo mine.“

„Nelíbí se mi to, Perry. Ten člověk mi připadá jako podvodník. Jak víš, že je to skutečně biskup? Spoléháš se jen na jeho tvrzení?“

„Máš pravdu,“ souhlasil Mason.

„Měl bys mě nechat ho oťuknout a získat všechny dostupné informace.“

„Právě o to jsem tě chtěl požádat, Paule. Biskup by se se mnou měl během hodiny spojit. O chvíli později budu nucen jeho případ, ve kterém jde o velké peníze, buď přijmout nebo odmítnout. Pokud mluví pravdu, nejspíš přijmu. Pokud se ukáže jako podvodník, jsem rozhodnutý odmítnout.“

„Co je to za případ?“ zeptal se Drake.

„Je to přísně důvěrné. Do případu je zapletený Renwold C. Brownley. Pokud se v tom dá něco udělat, může přinést honorář ve výši několika stovek tisíc dolarů.“ Detektiv tiše hvízdl. „Krom jiného se to týká zabití při jízdě pod vlivem alkoholu.“

„Kdy se to stalo?“

„Před dvaadvaceti lety, Paule.“

Detektiv pozvedl obočí,

„Před dvaadvaceti lety nemohlo být moc případů řízení pod vlivem alkoholu. Navíc k tomu mělo dojít v nějakém odlehlém okrese. Chci se o tom dozvědět co nejvíc pravdivých informací. Nasaď na to pár schopných lidí. Zaměřte se na okresy Orange, San Bernardino, Riverside, Kern a Ventura. Myslím, že pachatelem byla žena. Projděte záznamy a zjistěte, jestli tam došlo v roce 1914 k zabití, které způsobila žena — jde o případ, který se nikdy nevyjasnil.

Pošli telegram svým spolupracovníkům do Sydney, aby zjistili všechno dostupné o biskupu Williamu Mallorym. Projděte seznamy pasažérů lodí, zjistěte, kdy přijel biskup Mallory do Kalifornie a co od té chvíle dělal. Porozhlédněte se po hotelích a pokuste se zjistit, kde se ubytoval. Vyčleň na to jakékoli množství lidí, ale potřebuju výsledky. A potřebuju je rychle. Musíme jednat!“

Drake si žalostně povzdechl a prohlásil: „To bych řek‘, že musíme jednat! Chceš ode mě za hodinu výsledky práce, která zabere minimálně týden.“

Mason se tvářil, jako by nic neslyšel a pokračoval. „Zvlášť mě zajímá, s kým se setkal. Nech ho co nejdřív sledovat a pověste se na každého, s kým se setká.“

Detektiv se protáhl tak, že koženého potahu křesla se dotýkal jen zadními kapsami kalhot. Pak se otočil, vyskočil a napřímil nohy, krk i poněkud schýlená ramena. „Dobře, Perry," oznámil. „Jdu na to."

Ve dveřích se otočil a zeptal se: „Když zjistíme, že ten chlápek je podvodník, řekneš mu to?"

„Ne," oznámil zamračeně Mason. „Pokusím se zjistit, co za tím vězí."

„Vsadím se, že je to podvodník," řekl Drake.

„Ale nevypadá na to," namítl Mason.

„Většina švindlířů vypadá solidně," podotkl Drake. „Proto jim to vychází."

„No," odsekl Mason suše, „není tak úplně nepravděpodobné, že by skutečný biskup vypadal solidně. A teď už vypadni a dej se do práce."

Drake stále postával ve dveřích. „Ty mou sázku nepřijímáš, Perry?" Mason se chopil sbírky zákonů jako zbraně. Detektiv spěšně zabouchl.

Zazvonil telefon. Mason ho zvedl a uslyšel Dellu Streetovou. „Šéfe, je tu nějaký taxikář. Myslím, že byste si s ním měl promluvit sám."

„Taxikář?"

„Ano,"

„Co tu k čertu pohledává?"

„Peníze,"'odtušila.

„A vy si myslíte, že bych si s ním měl promluvit já?"

„Ano."

„Můžete mi vysvětlil, proč mluvíte tak tajemně?"

„Raději ne."

„On slyší, co říkáte?"

„Ano."

„Tak ho přiveďte." Mason sotva stačil položit sluchátko, a už se otvíraly dveře z přední kanceláře. Della Streetová přiváděla omluvné se tvářícího, ale neodbytného taxikáře.

„Ten pán sem přivezl biskupa Malloryho, šéfe," oznámila.

Řidič přikývl a dodal: „Požádal mě, abych na něho počkal před budovou. Ale tady je zákaz stání, a nějakej polda mě vyhodil. Našel

jsem místo na parkování, ale toho chlápka jsem už neviděl. Taxametr už byl pomalu na maximu, tak jsem se šel zeptat člověka, co obsluhuje výtah. Náhodou se na toho chlápka pamatoval, Řek mi, že se ho ptal na vaši kancelář, tak jsem tady. Je to takovej podsaditej padesátník s bílým kolárkem.“

Mason se překvapeně zeptal: „On neodešel z budovy?“

„Díval jsem se, ale vycházet jsem ho neviděl. A ten člověk od výtahu tvrdí, že ho taky neviděl. Na taxametru mám tři osmdesát pět a rád bych věděl, od koho je dostanu.“

„Kde jste zákazníka naložil?“ zeptal se Mason. Taxikář chvíli váhal. Mason vytáhl z kapsy ruličku bankovek, oddělil pětidolarovku a s úšklebkem pronesl: „Když mám za něco platit, rád bych věděl za co.“

„Vyzvedl jsem ho před hotelem Regal.“

„A jeli jste rovnou sem?“

„Jo.“

„Měl ten člověk naspěch?“

„Dost.“

Mason mu podal bankovku a řekl. „Myslím, že čekat dál by nemělo smysl.“

„Asi ne, navíc ten polda pořád votravuje,“ souhlasil řidič a vrátil Masonovi drobné. „Je to vod vás zatraceně velkorysý, šéfe. Slyšel jsem vo vás vod kamarádů. Ste prej rovnej chlap a máte uznání. Kdybyste někdy něco potřeboval, neváhejte a ozvěte se. Jmenuju se Winters, Jack Winters.“

„Dobře, Jacku, možná vás někdy dostanu do poroty. Drobné si nechte a kupte si doutník.“

Řidič s úsměvem odešel.

Mason zvedl telefon, vytočil číslo Paula Drakea a řekl: „Paule, začněte v hotelu Regal. Mohl by tam být zapsaný jako William Mallory. Jakmile něco zjistíte, zavolej mi. Pověste se na každého, kdo se na něho bude ptát.“

Della Streetová, štíhlá a elegantní v přiléhavém, na míru šitém kostýmu, mu připomněla: „Jestli máte chvíli čas, chtěl by s vámi mluvit Jackson o tom případu s veřejnou dopravou.“

Mason přikývl. „Ať jde dál.“

Za chvíli byl už se svým spolupracovníkem zabraný do úvah o přípravě reakce jejich klienta, který utrpěl vážné zranění, na odvolání druhé strany proti vysokému rozsudku. Občas se objevila Della Streetová, prošla po kanceláři a něco urovnala. Mívala to ve zvyku, když hrozilo, že se Mason zahloubá do důležitého případu a na nic jiného mu už nezbyde čas.

Když otevřela dveře a oznámila: „Na drátě je Paul Drake, šéfe. Říká, že je to důležité," Mason právě upozorňoval kolegu na chybný krok opačné strany v úvodní řeči.

Mason přikývl, zvedl sluchátko a zaslechl Drakeův hlas: „Perry, jsem v hotelu Regal, pokud tě ten tvůj biskup zajímá, měl bys sem přijet."

„Vyrážím," oznámil a při pokládání sluchátka se natáhl pro klobouk. „Dello, můžete jít domů," oznámil sekretářce s pohledem upřeným na hodinky. „Kdybych něco potřeboval, zavolám vám do bytu. Jacksone, pokračujte sám, později si projdu vaše poznámky." Vyrazil chodbou a před budovou se mu podařilo chytit taxi. Ani ne za čtvrt hodiny byl před hotelem Regal, kde na něj v hale čekal Drake s nějakým holohlavým člověkem s širokou šíjí a výsměšným pohledem, který svíral mezi silnými odulými rty vlhký konec černého doutníku.

„Seznamte se. To je Jim Pauley, místní hotelový detektiv," prohodil Drake.

Pauley pronesl. „Se máte, Masone," a potřásl právníkovi rukou. Jeho pohled prozrazoval profesionální zájem o Masonův obličej.

„Pauley je můj starý kamarád," vysvětloval Drake s kradmým mrknutím. „Je to jeden z nejschopnějších detektivů. Několikrát jsem se ho pokoušel získat, ale moje nabídka se mu zdála malá. Je všímavý a několikrát mi dal moc užitečnej tip. Je dobré si ho pamatovat, Perry, Mohl by ti hodně pomoct i s některými případy."

Pauley posunul v ústech doutník a nesouhlasně namítl: „No, nejsem žádnej génius. Používám jen selskej rozum."

Drake položil detektivovi ruku na rameno. „Takovej on je, Perry — skromnej. Nikdy by tě nenapadlo, že tenhle chlápek dostal Easopovy, nejprohnanější bandu zlodějů, jaká kdy v hotelích pracovala. Jasně, všechnu smetanu lízala policie, ale práci odvedl Jim… No,

Perry, na něco jsme přišli, tedy Jim. Myslím, že bys mu to měl říct sám.“

Hotelový detektiv si vyndal z pusy zvlhlý doutník a ztišil hlas, jako by se bál, že ho někdo poslouchá. „Víte, William Makléry u nás bydlí, ale je to podezřelý. Když odjížděl taxíkem, všim jsem si, že ho někdo sledoval ve druhým voze. Obyčejnej člověk by si toho nevšim, ale já to mám v popisu práce. Jsem na to cvičenej a zaregistroval sem toho chlápka hned ve chvíli, kdy se vodlepil vod chodníku. Zahlíd sem ho mluvit s řidičem a všim jsem si, jak kývnul hlavou směrem k taxíku, ve kterým vodjížděl Mallory. Ani sem nepotřeboval nic slyšet. Moh mi to dát klidně písemně. Rozhod sem se, že dám na Malloryho pozor, protože jeho stín moh bejt kdokoli vod soukromýho vočka až po najatýho vraha. Provozujeme tu solidní hotel, pánové, a o žádný podobný aféry nemáme zájem. Tak sem se rozhod, že si s ním promluvím, až se vrátí a vysvětlím mu, že bychom potřebovali jeho pokoj volnej.

No, když se vrátil, v hale seděla nějaká rusovláska. Jak ho zahlídla, vstala a vrhala na něj významný pohledy. Pokývl jí a vyrazil rovnou k výtahu. Má legrační způsob chůze. Ale rázuje na těch krátkejch nožkách rychle.

No, pánové, usoudil jsem, že ta dáma v hale na něho čekala a že neuplyne ani pět minut, a vydá se za ním. Vysvětlit hostovi, že potřebujete jeho pokoj, nebdivá jednoduchý. Často se hádaj a vyhrožujou soudem. Rozhod sem se, že bude jednodušší nechat tu krásku dojít na pokoj a pak to na něj vybalit — chápete, jak to myslím.“

Mason přikývl a Drake zahuhlal: „Říkal jsem ti, že je mazanej, Perry. Děsně mazanej! Používá starý osvědčený triky.“

Pauley pokračoval: „No, asi za pět minut se ta ženská zvedla a vydala se nahoru. Rek sem si, že jí dopřeju tak deset minut a pak tam vyrazím. Ale neuběhlo ani pět minut a byla zpátky dole. Vyrazila z výtahu a proběhla halou, jako by se hnala k vohni. Chtěl jsem jí něco říct, ale pak mi došlo, že na ni nic nemám a budu mít dost starostí s Mallorym. Tak jsem ji nechal jít, stejně nepatřila k hotelovým hostům. Kdyby začala ječet, byl bych v maléru.

Tak sem šel za Mallorym do pokoje číslo 602 a tam to vypadalo jako po bitvě. Převrácený žídle, rozbitý zrcadlo a on ležel uprostřed

pokoje v bezvědomí. Při tý rvačce musel bejt pořádnej rachot, ale o patro níž ani v sousedních pokojích náhodou nikdo nebyl. No, nejdřív jsem se ujistil, že je Mallory naživu. Puls měl hmatnej. Sice nepatrnej a nepravidelnej, ale hmatnej. Tak sem zavolal Mamii z ústředny, aby zavolala záchranku. Přijeli asi za pět minut a dali se do práce.“

„Nabyl vědomí?“ zeptal se Mason.

„Ne, byl úplně tuhej,“ odvětil Pauley. „Samozřejmě se snažím, aby se nikde neobjevilo jméno našeho hotelu. Vo tý rvačce nikdo neví, tak sem přesvědčil hochy ze záchranky, aby ho odvezli nákladním výtahem a ven vynesli průjezdem. A teď přijde to nejlepší. Přibližně v tu chvíli se vobjevila další sanitka. Mamie tvrdí, že spojovala jen jeden hovor, ale podle záznamů byly hovory dva, oba od žen s mladým hlasem. Nedokážu si to vysvětlit. Jedině že by ho ta rusovlasá kráska praštila do hlavy, pak šla dolů a vobjednala mu povoz.“

Pauley si zastrčil vlhký konec doutníku zpátky do úst a škrtl zápalkou. Mason se nad detektivovou hlavou zadíval na Paula Drakea a pozvedl obočí. Drake souhlasně přikývl na nevyslovenou otázku a řekl: „Nechceš se, Perry, podívat, jak takovej detektiv pracuje? Jim jde zpátky do pokoje, aby se podíval, jestli tam nenajde něco zajímavýho. Vím, jak pracuješ na svých případech ty, a možná bys rád viděl skutečnýho detektiva v akci.“

Pauley vypustil několik oblaků bílého dýmu z vlhkého doutníku a skromně namítl. „Nejsem žádnej génius. Rozumím svý práci, to je všechno.“

„Samozřejmě bych se moc rád podíval,“ ozval se Mason. „No,“ pokračoval Pauley zvolna, „policie by asi nerada viděla, že s sebou beru někoho cizího. Obvykle chtějí, aby místní detektiv stál stranou, zatímco na místo vtrhne tlupa chlápků, dosazenejch z politickejch důvodů, a zničí všechny stopy. Ale jestli mi slíbíte, že nebudete na nic sahat, půjdem nahoru a obhlídnem to tam. Možná bych moh pana Masona upozornit na pár užitečnejch věcí.“ Vydal se směrem k výtahu, stiskl silným ukazovákem tlačítko a pohodil hlavou mírně dozadu, takže kouř z doutníku těsně minul jeho pravé oko. Za chvíli se objevila kabina výtahu. Pauley okamžitě nastoupil. Mason se zdržel

natolik dlouho, aby mohl Drakeovi zašeptat: „Měls tu někoho ze svých lidí, Paule?“

Drake přikývl a vešel do kabiny.

„Do šestého,“ oznámil Pauley. Výtah vyrazil vzhůru a za okamžik zastavil. „Tudy, chlapci,“ ukázal Pauley a vydal se chodbou. Drake sdělil tiše Masonovi. „Jeden z mých chlapců šel za ní, ale Pauley nesmí mít ani stopu podezření.“

Následovali místního detektiva do pokoje téměř na konci chodby. Pauley vytáhl univerzální klíč, odemkl a řekl: „Na nic nesahejte.“

Naskytl se jim pohled na převrženou židli a shrnuté koberce. Stojací lampa spadla a žárovka se roztříštila na bezpočet úlomků, které vypadaly na koberci jako krystalky ledu na chodníku. Zrcadlo, vytržené ze závěsů, spadlo na podlahu a rozbilo se na úzké střepy, z nichž některé zůstaly v rámu, ostatní se vysypaly na podlahu. V místech, kde na bílém přehozu postele leželo tělo, byla patrná prohlubeň. Na podlaze se válel kufr s nálepkou z parníku Monterey, ze kterého vypadlo několik svršků. Další kufr stál vedle. Kousek dále ležel dnem vzhůru malý přenosný psací stroj, jehož víko bylo opatřené stejnou nálepkou jako kufr. Dveře do šatníku byly otevřené a odhalovaly tři nebo čtyři obleky. Mason se zahleděl na příruční kufřík. Kůže, odříznutá ostrým nožem kolem zámků, groteskně visela dolů.

„Ta rusovláska se ho pokusila vokrást a on ji přistih,“ oznámil Pauley. „Praštila ho a pak se rozhodla trochu se porozhlédnout kolem, nejspíš hledala peníze.“

„Ta dívka musela mít pořádnou páru,“ podotkl Mason.

Pauley se zasmál a ukázal rukou na spoušť kolem.

„Nevypadá to snad na to?“ zeptal se. Mason přikývl. Pauley si připravil tužku a pokračoval: „Nejdřív musíme sepsat seznam všech věcí. Až se ten chlápek probere, bude tvrdit, že tu spousta věcí chybí. Vypadá na to, že bude prohlašovat, že některý z nich zmizely za jeho pobytu v nemocnici, protože hotel je náležitě nezajistil… Jo, člověk musí znát všechny triky, aby tuhle práci zvládnul!“

„Něco ti řeknu, Perry,“ ozval se Drake, „Spousta lidí si myslí, že hotelovej detektiv není tak chytrej jako ostatní hoši, protože málokdy používá zbraň, ale věř mi, dobrý hotelový detektiv musí ovládat všechno.“

Mason přikývl a navrhl. „Asi bychom měli už jít, Paule.“

„Myslel sem, že se tu zdržíte?“ podivil se Pauley. „Ne, chtěl jsem se jen podívat, jak se s tou situací vypořádáte. Teď budete sepisovat kompletní inventář?“

„Přesně tak.“

„Chcete snad tvrdit, že dokážete sepsat každou maličkost, která se tu nachází?“

„Jasně. A divil byste se, jak rychle to dokážu.“

„Rád bych se na ten seznam podíval, až bude hotový. Zajímalo by mě, jak postupujete a podle čeho předměty třídíte,“ požádal Mason.

Pauley vytáhl z kapsy poznámkový blok a souhlasil. „Klidně.“ „Stavíme se za vámi za chvíli. Zatím vám mnohokrát děkuji. Bylo mi potěšením sledovat vás při práci. Spousta lidí by si nevšimla ani té dívky v hale.“

Pauley souhlasně přikývl. „Byla po čertech chytrá. Jen vstala a trochu zvedla obočí, to bylo všechno. Určitě ho někde sbalila a tady s ním měla schůzku.“

„No,“ postrčil Mason Drakea, „půjdeme.“

Pauley sledoval, jak odcházejí k výtahu a potom se dál věnoval svému seznamu. Drake se ozval první. „Nevěděl jsem, jestli si s ním chceš pohrát nebo ne, Perry, ale raději jsem ti přihrál šanci. Je to takovej vychloubačnej pták, ale ve svý práci se vyzná. Trocha chvály s ním dělá divy.“

„Chtěl jsem se jen podívat do biskupova pokoje,“ odpověděl Mason. „Vidím to tak, že biskupa cestou do mé kanceláře někdo sledoval a on na to přišel. Chtěl je setřást, tak nechal taxikáře čekat a vrátil se do hotelu. Ti hoši, co o něj měli zájem, se spoléhali, že jejich kolegové nedopustí, aby se nečekaně objevil ve svém pokoji, a budou mít čas mu prohledat zavazadla. Biskup je ale překvapil a strhla se rvačka.“

„A co ta rusovlasá dáma v hale?“ zeptal se Drake.

„To musíme teprve zjistit. Doufám, že se tvým lidem neztratila.“

„Myslím, že ne. Charlie Downes měl příkaz zavěsit se na každého, kdo by projevil o biskupa zájem. Zavolám do kanceláře, jestli už podal zprávu.“

Drake zašel do telefonní budky v hotelové hale, několik minut hovořil a za chvíli se s úsměvem vynořil. „Povedlo se. Charlie zavolal těsně přede mnou. Je na Adams Street a hlídá před jedním činžákem. Vešla do něj ta rusovlasá dáma.“

„Dobře,“ ohodnotil jeho zprávy Mason. „Tak jedeme.“

Drake měl před hotelem své auto a zručně se prodíral hustým provozem. Když přijeli na Adams Street, zaparkoval za starším modelem chevroleta, stojícím u chodníku. Z auta vyklouzl muž a šel za ním. „Tak co víš?“ zeptal se Drake.

Charlie Downes byl vysoký člověk s klátivou chůzí a cigaretou přilepenou na spodním rtu. Stál tak, že ho viděli z profilu. Mluvil pravým koutkem úst a pohled neustále upíral na dům. Cigareta mu při řeči poskakovala nahoru a dolů.

„Ta zrzavá ženská dala biskupovi znamení. Všiml si ho a odešel do pokoje číslo 602. O chvíli pozdějc šla za ním. Nesledoval jsem ji, ale výtah zastavil v šestým patře. O pár minut pozdějc se vrátila a byla pořádně rozrušená. Prošla halou a vydala se ulicí dolů. Z jednoho obchodu někam telefonovala. Pak vyšla, zastavila taxi a jela sem.“

„Pokoušela se vás setřást?“ zeptal se Mason.

„Ne.“

„Ve kterém bytě je?“ ptal se Mason dál.

„Dívala se do spodní schránky napravo. Je na ní jméno Janice Seatonová a číslo 328. zazvonil jsem na pár zvonků a dostal se do domu. Výtah stál ve třetím patře. Pak jsem šel volat do kanceláře a čekal na další instrukce.“

„Dobře,“ pochválil ho Drake. „Myslím, že jsi odvedl dobrou práci. Zůstaň tady, Charlie, a kdyby něco, pověs se na ni. My jdeme nahoru.“

Downes přikývl a vklouzl zpátky do auta.

Drake si všiml Masonova pohledu na auto a vysvětloval: „Tohle je nejlepší auto pro detektiva. Je natolik rozšířený, že nebudí pozornost, dost spolehlivý, aby se všude dostalo, a když je potřeba do někoho strčit, další šrám na kapotě nic neznamená.“

Mason se zašklebil a řekl: „Myslím, že tuhle slečnu si nenecháme utéct, co, Paule? Nebudeme zvonit u ní.“

„V žádným případě. Nedáme jí šanci ovládnout scénu. Musíme ji překvapit. Zazvoním u někoho jiného.“ Vybral nahodile několik zvonků a zvonil tak dlouho, dokud elektronický bzučák neoznámil, že stačí strčit do dveří. Drake otevřel a podržel dveře Masonovi. Společně se vydali vzhůru po schodišti. Našli byt 328 a chvíli naslouchali. K uším jim doléhaly zvuky rychlých a účelných pohybů.

„Balí,“ poznamenal Drake.

Mason přikývl a jemně zaklepal na dveře. Zevnitř se ozval slabý, vyděšený ženský hlas: „Kdo je?“

Právník oznámil: „Zvláštní zásilka.“

„Strčte mi to pod dveře, prosím.“

„Je potřeba zaplatit dva centy,“ poznamenal Mason.

„Moment,“ ozval se znovu hlas a kroky spěchaly ode dveří. Za chvíli se vracely a vzápětí se dívka pokoušela prostrčit pode dveřmi dvě měděné mince.

„Otevřte dveře,“ rozčiloval se Mason. „Vždyť jsem jen pošťák. Co blázníte!“ Uvnitř cvakl zámek. Mason vstrčil mezi dveře špičku boty. Mladá žena slabě vykřikla a pokusila se zabouchnout. Mason snadno otevřel se slovy: „Nebojte se, Janice. Chceme si s vámi jen promluvit.“ Všiml si, že na posteli leží kufr, na podlaze stojí druhý a na posteli se vrší kupa oděvů. „Snad neodjíždíte?“

„Kdo jste a proč jste sem tak vtrhli? Kde je ten dopis?“

Mason ukázal na židli a promluvil směrem k Drakeovi: „Posaď se, Paule, a udělej si pohodlí.“ Detektiv se usadil a Mason klesl na okraj postele. Dívka na ně upírala modré oči plné vzteku. Její vlasy připomínaly barvou měděný drát. Měla jemnou pleť, která obvykle tuto barvu vlasů provází. Byla hezky formovaná, štíhlé, sportovní postavy a velice vyděšená.

„Mohla byste se taky posadit?“ navrhl Mason.

„Kdo jste? Proč jste sem tak vtrhli?“

„Chceme se dozvědět něco o biskupu Mallorym.“

„Nevím, o kom mluvíte. Nikoho takového neznám.“

„Byla jste v hotelu Regal,“ prohodil Mason.

„Ne, nebyla!“ vyhrkla rozhořčeně.

„Šla jste nahoru do pokoje biskupa Malloryho. Hotelový detektiv si vás všiml už v hale a viděl, že jste dávala biskupovi nějaké

znamení. Mohli bychom vám pomoct, ale jen v případě, že nám řeknete pravdu.“

„Jistě chápete,“ ujal se slova Drake, „v čem jste namočená. Pokud víme, jste poslední člověk, který viděl biskupa naživu.“'

Tiskla si zaťatou pěst k ústům tak silně, že jí zbělaly klouby. Oči jí potemněly hrůzou. „Naživu!“ vykřikla. „On přece není mrtvý!“

„Myslíte?“ zeptal se Drake.

Nečekaně se posadila a dala se do pláče. Mason, mající oči zjihlé pochopením, střelil pohledem po Drakeovi a varovně zavrtěl hlavou. „Musíme na ni jemně.“

Drake netrpělivě podotkl: „Když ji nepřidusíš, nic se nedozvíš. Nech to na mně.“ Vstal položil dívce dlaň na čelo, cukl a strhl jí kapesník z očí. „Zabila jste ho?“ zaútočil.

„Ne!“ vykřikla. „Říkám vám, že ho neznám. Nevím, o čem to mluvíte, a krom toho on není mrtvý.“

„Pusť mě k tomu na chvíli, Paule,“ požádal Mason. „Poslyšte, Janice, několik lidí biskupa Malloryho sledovalo. Nebudu vám vysvětlovat, kdo to byl, ani důvod jejich zájmu, ale když vešel do hotelu, byl sledován. Vy jste seděla v hale a dávala mu nějaké znamení. Naznačil vám, abyste chvíli počkala a potom přišla do jeho pokoje. Vy jste po pěti minutách nastoupila do výtahu. Za chvíli jste se vyděšená vrátila zpátky. Celou tu dobu vás sledoval člověk, k jehož profesi patří pamatovat si obličeje. Nemá smysl lhát. Když jste opustila biskupův pokoj, šla jste telefonovat pro záchranku. Moc dobře víte, o čem mluvím. Dávám vám jen možnost dostat se z maléru.“ „Kdo jste?“ zeptala se. „Přítel biskupa Malloryho.“

„Jak mě o tom přesvědčíte?“

„Budete mi muset prostě věřit.“

„Vaše slovo mi nestačí.“

„Dobře, věřte tedy, že jsem váš přítel.“

„Proč bych měla věřit právě tomu?“

„Protože tu sedím a povídám si s vámi, zatímco bych měl volat na policejní ředitelství.“ ,

„Není mrtvý, že ne?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl Mason, „není.“

Drake se netrpělivě zamračil a namítl: „Takhle se s ní nikam nedostaneš, Perry. Teď už bude jenom lhát.“

Dívka se otočila k vysokému detektivovi a pronesla: „Vy držte hubu! Dostane se daleko dál, než byste dokázal vy.“

Drake netečně poznamenal: „Já tenhle typ znám, Perry. Musíš je držet stále v nejistotě. Je potřeba jim nahnat strach. Když s nima jednáš na rovinu, vyklouznou ti.“

Tvářila se, že detektivova slova přeslechla a obrátila se k Perrymu Masonovi. „Řeknu vám pravdu. Odpověděla jsem na inzerát v novinách.“

„Tak jste se seznámila s biskupem?“

„Ano.“

„Jaký to byl inzerát?“

Chvíli váhala, pak sklopila bradu a řekla: „Hledal spolehlivou a důvěryhodnou ošetřovatelku.“

„ Vy jste ošetřovatelka?“

„Ano.“

„Kolik lidí mu na ten inzerát odpovědělo?“

„Nevím.“

„Kdy jste se mu ozvala?“

„Včera.“

„On tam uvedl své jméno a adresu?“

„Ne, jen číslo poštovní schránky,“

„Takže jste odpověděla na inzerát. A co bylo dál?“

„Pan biskup mi zavolal, že se mu můj dopis líbil a rád by se se mnou setkal osobně.“

„Kdy to bylo?“

„Včera pozdě večer.“

„Takže jste šla dnes ráno do hotelu na pohovor?“

„Ne, na tom jsem byla už včera večer a pan biskup mě přijal.“

„Řekl vám, na jaký druh práce?“

„Řekl, že potřebuje ošetřovatelku pro jednoho pacienta.“

„Vy máte diplom ošetřovatelky?“ přerušil jejich rozhovor Paul Drake.

„Jistě.“

„Ukažte mi ho,“ požadoval Drake.

Otevřela kufr, vytáhla obálku z tuhého papíru, podala ji detektivovi a vrátila se pohledem k Masonovi. Cítila se teď jistěji, byla klidnější a lépe se ovládala.

„V jakých novinách byl ten inzerát?“

„Nevzpomínám si. Vyšel před několika dny v některém z večerníků. Kdosi mě na něj upozornil.“

„Takže biskup Mallory si vás najal?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„Řekl vám, o jakého pacienta půjde?“

Chvíli se nerozhodně rozhlížela. Potom zavrtěla hlavou. „Ne, neřekl. Usoudila jsem, že půjde o nějakou duševní nemoc někoho z rodiny nebo něco podobného.“

„Proč balíte?“ zeptal se Paul Drake a podával jí obálku zpátky.

„Protože pan biskup mi řekl, že budu s ním a pacientem cestovat.“

„Řekl vám kam?“

„Ne.“

„Měli jste se setkat v hotelu?“

„Ano. Neměla jsem s ním v hale mluvit. Říkal, že když bude všechno v pořádku, kývne na mě a mám se po pěti minutách vydat do jeho pokoje.“

„Proč ta tajemnost?“ zeptal se Drake.

„Nevím. Nevysvětlil mi to a já se neptala. Byl biskupem, tak jsem věděla, že se nemám čeho obávat. A nabízel dobrý plat. Navíc, víte, jak se někteří duševně nemocní chovají. Když mají pocit, že jsou pod dohledem, začnou zuřit.“

„Takže jste šla nahoru,“ ozval se znovu Mason. „Co jste našla v jeho pokoji?“

„Všechno tam bylo vzhůru nohama a pan biskup ležel na podlaze. Byl silně otřesen. Tep měl slabý, ale pravidelný. Vytáhla jsem ho na postel. Byla to pořádná dřina.“

„Zahlédla jste v pokoji někoho?“

„Ne.“

„Byly dveře zamčené?“

„Ne, byly pootevřené.“

„Viděla jste někoho na chodbě?“

„Myslíte cestou do pokoje pana biskupa?“

„Ano.“

„Ne, neviděla.“

„Nezahlédla jste cestou nahoru někoho jet výtahem dolů?“

„Ne.“

„Proč jste neuvědomila vedení hotelu, když jste našla biskupa v bezvědomí?“

„Usoudila jsem, že to není potřeba. Stejně by nemohli nic dělat. Odešla jsem a zavolala záchranku.“

„Pak jste odjela sem a chystala se pláchnout,“ vložil se do hovoru Drake.

„Nechystala jsem se pláchnout. Balit jsem začala už ráno, protože pan biskup říkal, že budeme cestovat. Říkal, že pacient se bude plavit do Monterey.“

„Co máte v plánu teď?“

„Počkám, až se pan biskup ozve. Nemyslím, že by jeho zranění bylo nějak vážné. Během několika hodin nabyde vědomí, pokud nenastaly nějaké komplikace.“

Mason vstal se slovy: „Paule, myslím, že nám řekla všechno, co ví. Půjdeme.“

„Tyji necháš klidně zmizet, Perry?“

Právník se tvářil vážně. „Jistě. Paule, s tebou je potíž v tom, že jednáš se samými podvodníky, a nevíš, jak se chovat k ženě, která mluví pravdu.“

Drake si povzdechl: „Vyhrál jsi. Jdeme.“

Janice Seatonová přistoupila k Perrymu Masonovi, dotkla se jeho paže a přátelsky ji stiskla. „Mnohokrát vám děkuji,“ pronesla. „Jste skutečný gentleman.“

Když vyšli na chodbu, dveře se za nimi s prásknutím zavřely. Následovalo cvaknutí klíče v zámku. Drake se otočil k Masonovi: „Proč ta vlídnost, Perry? Kdyby si myslela, že šlo o vraždu, dostali bychom z ní daleko víc.“

„Zjistili jsme toho dost i tak.“ namítl Mason. „To děvče má něco za lubem. Ale když bude mít nějaké podezření, nikdy se nedozvíme, co. Ať si myslí, že nás ukolébala, a dovede nás dál. Pošli na to pár lidí. Vrať se do hotelu a pokus se další chválou dostat ze svého přítе-

le popis člověka, který sešel dolů do haly krátce poté, co ta dívka odjela výtahem nahoru. Musel přijít dřív, než se hotelový detektiv vydal za ní.“

„Ještě něco?“ zeptal se Drake.

„Sledujte to děvče na každém kroku a co nejrychleji mi zjistěte podrobnosti o tom zabití, jak souvisí s biskupem a tak dál. A nespouštějte biskupa z očí. Zjistěte, v jaké je nemocnici a jak se mu vede.“

„Vsadím čtyři ku jedné, že je to podvodník,“ prohodil Drake. Mason s úšklebkem odsekl: „Ještě není nic jistého. Zavolej mi do kanceláře a průběžně mě informuj.“

3

Záplava pracujících, kteří v pět hodin opouštěli své úřady, se snášela výtahy do proudu, valícího se betonovými kaňony dopravních tepen. Okny dovnitř doléhal zvuk policejních sirén, netrpělivého cinkání tram váli, troubení pomalu postupujících vozů, a to všechno podbarvoval zvuk naprázdno běžících motoru.

Della Streetová seděla u svého stolu a cosi zapisovala. Když vešel Perry Mason, vzhlédla a zeptala se: „Tak co, setkal jste s biskupem Mallorym a zjistil jste, o co jde?“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Biskup není momentálně schopen přijímat návštěvy. Je dočasně indisponovaný a pravděpodobně ještě nějakou dobu bude. Dello, sežeňte všechny dnešní a včerejší noviny. Projdeme inzeráty nabízející práci.“

Vydala se ke dveřím do knihovny, ale zarazila se. „Můžete mi vysvětlit, co se stalo šéfe?“

Přikývl. „Vydali jsem se za biskupem do jeho hotelu. Někdo ho uspal ranou do hlavy. Narazili jsme na jedno rusovlasé třeštidlo, které nám napovídalo spoustu pohádek, Nakonec ale řekla pravdu, protože si nedokázala dost rychle vymýšlet další nesmysly.“

„Co budeme hledat v těch novinách?“ zeptala se.

„Ta rusovláska tvrdila, že biskupovi odpověděla na inzerát. Možná mluví pravdu, protože biskup tady pravděpodobně nikoho nezná. Každopádně projdeme ty noviny, abychom měli jasno. Dívejte se do rubriky *Pracovní příležitosti*, jestli tam někdo hledá mladou ošetřovatelku bez závazků, ochotnou cestovat… Mimochodem, jmenuje se Janice Seatonová.“

„Ale proč by biskup Mallory potřeboval ošetřovatelku?“ podivila se.

„Teď se mu bude hodit,“ odpověděl s úšklebkem, „možná tušil, co ho potká a chtěl být připravený. Řekl jí, že bude cestovat s někým nemocným.“

Della Streetová, pohybující se s jistotou schopné sekretářky, proklouzla do knihovny a za několik minut se vrátila s náručí novin. Mason udělal místo na stole, vzal si cigaretu a povzdechl si: „Tak se do toho dáme.“

Oba pročítali sloupce inzerátů. Po čtvrt hodině Mason vzhlédl, zamrkal a pronesl: „Máte něco, Dello?“

Zavrtěla hlavou, dočetla stránku a odpověděla: „Nic, šéfe.“

Mason stáhl obličej do provinilé grimasy. „Paul Drake mi dá co proto. Domníval jsem, že s přívětivostí se dostanu dál a pošetile jsem si myslel, že poznám, kdy lže a kdy mluví pravdu.“

„Měl jste pocit, že o tom inzerátu nelže?“

„Ano. Možná nemluvila úplně pravdu, ale měl jsem pocit, že řekla dost, abychom měli nějaké vodítko.“

„Co vás k tomu vedlo?“ vyptávala se.

„No,“ pokračoval Mason váhavě, „víte jak vypadají překotně vymyšlené lži, když člověk nemá čas uvažovat. Dokud to jde, mluví pravdu a zbytek nahradí něčím smyšleným, a potom zase pokračuje s pravdou. Když dotyčný nelže, hovoří podstatně rychleji, než když je nucen vymýšlet nějaké báchorky. Měl jsem pocit, že když mluvila o tom inzerátu, nic si nevymýšlela.“

Mason vstal, palce zahákl do průramků vesty, lehce sklonil hlavu a začal rázovat po místnosti. „Malér je, že Paul Drake ji nechtěl šetřit. Tvrdil, že z ní něco dostaneme jen tehdy, když bude vyděšená. Možná měl pravdu. Ale znáte rusovlásky. A tahle vypadala, že se o sebe dokáže postarat. Měl jsem pocit, že než podlehne hysterii, zasekne se a bude bojovat. Byl jsem si jistý, že když se k ní budeme chovat slušně, dosáhneme daleko víc, než když na ni udeříme.“

Ozval se telefon. Della Streetová s pohledem stále ještě upřeným do novin, zvedla sluchátko a oznámila: „Kancelář Perryho Masona.“ Vzápětí je podala svému šéfovi. „Na drátě je Paul Drake.“

Mason zahlaholil: „Nazdar, Paule. Co je nového?“

V Drakeově hlase bylo znát vzrušení. „Sehnal jsem ti informace o tý nehodě, Perry. Alespoň doufám, že jde o to, co tě zajímá. Jeden muž a žena se vzali dole v Santa Aně. Na cestě zpátky do Los Angeles řídila ona. Předtím něco vypila. Narazila do auta, řízeného jedním starým farmářem, bylo mu hodně přes sedmdesát. Teď přijde to nejzajímavější. Po nehodě se nic moc nedělo. Zapsali si jen její jméno a adresu. Ten chlápek za pár dnů zemřel. Ale trvalo ještě několik měsíců, než na ni vydali zatykač za zabití. Vypadá to podezřele.

Jmenuje se Julia Brannerová, ale tehdy to byla paní Brownelyová. Pokud to nevíš, Oscar Brownely je synem Renwolda C. Browneleye.“

Mason tiše hvízdl a zeptal se: „Nebyl tenkrát kolem té svatby nějaký skandál, Paule?“

„Vzpomeň si,“ napovídal Drake. „Bylo to v roce 1914. Brownley vydělal všechny peníze na burze, ale byl dost chytrej, aby to zabalil těsně před krachem v dvacátým devátým. V roce 1914 měl slušný jmění, ale o dvanáct let později byl milionářem.“

„Kdyby tu ženu skutečně chtěli uvěznit, stálo jim něco v cestě?“ vyptával se Mason.

„Ne. S Oscarem se se starým pánem nepohodli a odešli. Asi o rok později se Oscar vrátil. Starému pánovi se mezitím povedlo pár dobrejch obchodů. Vydělal na parcelách, pak se všeho na burze zbavil a zmizel.“

„Kde je Oscar teď? Nezemřel?“

„Jo, zemřel tak před dvěma, třemi lety.“

„Zůstala po něm dcera, ne?“

„Ano. Ale jsou kolem ní nějaký záhady. Víš, Renwold s Oscarem mával podle svého a až do jeho smrti necítil potřebu svou vnučku poznat, S tou svatbou tenkrát nesouhlasil a dítě vůbec za potomka svýho syna nepovažoval. O dva roky později ji vyhledal a vzal k sobě. Žádnej velkej rozruch kolem toho nebyl. Děvče se prostě nastěhovalo k Renwoldovi.“

Mason se zamyslel, přitiskl sluchátko levou rukou k uchu a pravou rukou bubnoval na desku psacího stolu. „Matka té dívky, která teď žije v přepychové rezidenci Renwolda Brownelyho v Beverly Hills, je na útěku před spravedlností za zabiti před dvaadvaceti lety?“

„Přesně tak.“

„Začíná to být zajímavé,“ poznamenal Mason. „Co víš o biskupovi?“

„Leží v bezvědomí v nemocnici, ale lékaři tvrdí, že nejde o nic vážnýho. Každou chvíli by se měl probrat. Převezou ho do soukromý nemocnice. Zjistím, kde to je, a dám ti vědět.“

„Sledujete to Seatonovic děvče?“

„Mám tam dva lidi. Jeden hlídá před domem a druhej je vzadu. Měl jsi mi ji přenechat, Perry. Bylo to na dobrý cestě a potom…“

Mason něco zamumlal a nahlas řekl: „Ty neznáš zrzky, Paule. To bude v pořádku. Zjistěte co nejvíc o Brownleyových a dej mi vědět.“

„Mimochodem,“ prohodil Drake, „zjistil jsem ještě něco o biskupovi. Přijel před šesti dny na parníku Monterey a čtyři dny bydlel v hotelu Palace v San Francisku. Potom přijel sem.“

„Zkus, co by se dalo zjistit v San Francisku,“ navrhl Mason. „Kdo mu volal do hotelu a podobně. Jak budeš něco vědět, zavolej. Budu tady ještě tak hodinu. Potom půjdeme s Dellou někam na večeři.“

Mason zavěsil a znovu začal přecházet po kanceláři. Když se podruhé vracel, Della vzrušeně vyhrkla: „Moment, šéfe. Měl jste pravdu. Tady to je!“

„Co?“

„Ten inzerát.“

Přišel k jejímu stolu, jednou rukou se jí opíral o rameno a sklonil se k novinám. Ukazovala nalakovaným nehtem na několik řádků:

POKUD SE DCERA CHARLESE W. A GRACE SEATONOVÉ, ŽIJÍCÍ PŮVODNĚ V MĚSTĚ RENO V NEVADĚ, OZVE REDAKCI LOS ANGELSKÉHO LISTU EXAMINER, DOZVÍ SE VELICE PROSPĚŠNÉ INFORMACE.

Mason tiše hvízdl a řekl: „V úplně jiné rubrice, co?“

Sekretářka přikývla, usmála se a podotkla: „Vidíte, mám ve váš úsudek větší důvěru než vy sám. Když jste měl pocit, že s tím inzerátem mluví pravdu, věřila jsem vám. Když jsme nic nenašli v rubrikách *Pracovní příležitosti* ani *Nabídky zaměstnání*, podívala jsem se ještě do Oznámení.

„Podíváme se ještě do Timesů, jestli je to tam také. Ze kterého dne to je?“

„Ze včerejška.“

Mason nalistoval příslušný výtisk a spěšně procházel slupce rubriky Oznámení. Znovu tiše hvízdl. „Podívejte se na tohle, Dello.“

Společně četli.

HLEDÁM INFORMACE, KTERÉ BY MI UMOŽNILY KONTAKT S JANICE SEATONOVOU. DEVATENÁCTÉHO ÚNORA JÍ BUDE DVACET DVA LET, JE DIPLOMOVANOU OŠETŘOVATELKOU. MÁ RUSÉ VLASY, MODRÉ OČI, JE POHLEDNÁ, VÁŽÍ PŘIBLIŽNĚ PADESÁT PĚT KILO A MĚŘÍ ASI STO PADESÁT PĚT CENTIMETRŮ. JEJÍ OTEC CHARLES W. SEATON ZAHYNUL PŘI AUTONEHODĚ. UŽITEČNÉ INFORMACE ODMĚNÍM PĚTADVACETI DOLARY.

Della Streetová vzala nůžky a oba inzeráty vystřihla. „Tak co?“ zeptala se.

Mason se usmál. „Zachránila jste mi před Paulem Drakeem reputaci.“

„Nezamotává se to nějak?“

Mason se zamračil. „Připomíná to omáčku, kterou jsem vařil posledně před stanem. Taky se v ní vytvořily hrudky, které se nedaly rozmíchat.“

S úsměvem se zeptala: „Omlouval jste se za tu omáčku, šéfe?“

„Proboha ne! Tvrdil jsem, že je to poslední hit, který jsem se naučil od kuchaře jedné proslavené restaurace v New Yorku. Jmenovalo se to Omáčka tisíce ostrovů.

Zavolejte Paula a řekněte mu, že jdeme na večeři. O tom inzerátu ani slovo. Uvidíme, jestli na to přijde sám. Řekněte mu, že se později uvidíme tady.“

„Poslyšte, šéfe,“ namítla, „nechcete s vozem předběhnout koně? O biskupovi toho víme spoustu, ale pro něho nic. Chtěl přece informace o té nehodě.“

Mason zamyšleně přikývl a řekl: „Alespoň to říkal. Ale větřím ve vzduchu něco většího. A ten zápach je pořád pronikavější. Pokoušel jsem se sečíst dvě a dvě a vyšlo mi šest.“

4

Když Perry Mason objednával pití a večeři, byl v nezvykle dobré náladě. Della Streetová ho po mnohaleté spolupráci dobře znala. Napila se a prohodila: „Cítíte se na koni, šéfe, že?“

Přikývl. Z očí mu zářila radost ze života. „Mám strašně rád záhady. Nesnáším rutinu. Nenávidím pátrání po podrobnostech. Miluju vzrušení, když se musím potýkat s podvodníky. Mám rád, když mi lidé lžou a já je při tom přistihnu. Rád jim naslouchám a uvažuji, kolik z toho, co říkají, je pravda. Miluju život, pohyb, změnu. Rád skládám kousek po kousku dohromady fakta jako jednotlivé části skládačky.“

„Myslíte, že ten koktavý biskup se vás pokouší obalamutit?“ zeptala se.

Mason si pohrával s nožkou prázdné skleničky. „To bych rád věděl, Dello. Ten biskup má něco za lubem. Měl jsem ten pocit už ve chvíli, kdy vešel do mé kanceláře, a cítil jsem, že skutečnou příčinu své návštěvy tajil. Proto chci odhalit, o co mu jde, ještě předtím, než mi sám sdělí, co uzná za vhodné. Pojďte si zatancovat.“ Odvedl ji na parket a dali se do tance. Byli sehraný taneční pár. Když hudba dohrála, vrátili se ke stolu, na kterém už bylo připravené jídlo.

„Jestli se vám chce, povídejte mi o tom,“ navrhla.

„Chce,“ souhlasil Mason. „Rád bych si prošel všechna fakta, abych zjistil, jestli do sebe zapadají. Některá už znáte, jiná pro vás budou nová.

Začneme od počátku. Přišel za mnou člověk, který se prohlašuje za australského biskupa. Byl rozrušený a zadrhával. Pokaždé, když se zakoktal, se na sebe hrozně vztekal. Proč?“

„Protože mu bylo jasné, že jako biskup koktat nemůže,“ navrhla. „Možná ty problémy s řečí nemá dlouho. Může to být následek nějakého šoku a jeho děsí, co se bude dít, až se vrátí do Austrálie.“

„Skvěle,“ pochválil ji. „To je dobré logické vysvětlení. O tom jsem uvažoval hned na začátku. Ale co když ten člověk není biskup, co když jde jen o nějakou maškarádu a za biskupa Malloryho ze Sydney se z nějakého důvodu jen vydává? V rozrušení má sklony ke koktání. Proto se zoufale snaží ovládnou, ale výsledkem jsou jen

výraznější problémy s řečí. Bojí se, že právě zadrhávání ho prozradí.“ Pokývala hlavou.

Mason pokračoval. „Biskup se mnou chce hovořit o případu, který skončil zabitím. Neuvádí žádná jména, ale je jasné, že jde o případ, do kterého je zapletena Julia Brannerová, provdaná za Oscara Borwnleyho, staršího ze dvou synů Renwolda C. Brownleye.

O něm vám nemusím moc vykládat. Jeho mladší syn před sedmi nebo osmi lety zemřel. Oscar odešel se svou manželkou neznámo kam. Potom se vrátil bez ní. Později na ni byl v okrese Orange vydán zatykač pro zabití, ale už za dlouhou dobu poté, co k nehodě došlo.“

„Co z toho usuzujete?“ zeptala se.

„No, co když Renwold Brownley věděl, že jeho syn Oscar se chce vrátit domů, a bál se, že jeho žena se bude chtít vrátit s ním? Nebylo by od Brownleye v takové situaci chytré využít svých styků a nechat na ni vydat zatykač? Jakmile by se vrátila do Kalifornie, zavřeli by ji.“

Della Streetová zamyšleně přikývla, odstrčila talíř po polévce a řekla: „Nežijí s Brownleyem jeho dvě vnoučata?“

„Ano. Jedním z nich je Filip Brownley, jehož otcem byl mladší ze synů, a děvče, jejíž křestní jméno jsem zapomněl, ale je to dcera Oscara. Biskup Mallory přijel na parníku Monterey, čtyři dny pobyl v San Francisku, zadal do místních novin několik inzerátů a…“

„Moment,“ přerušila ho. „Právě jsem si na něco vzpomněla. Říkáte, že biskup připlul na Monterey?“

„Ano. Proč?“

Nervózně se zasmála a řekla: „Šéfe, vy znáte dobře lidskou povahu. Proč písařky, sekretářky, a prodavačky čtou zprávy ze společností?“

„Nevím. Proč?“

Pokrčila rameny. Chvíli se tvářila zamyšleně. „Ať se propadnu, jestli to vím. Kdybych nemohla pracovat, život by pro mě ztratil smysl, ale přesto hrozně ráda čtu o tom, kdo je zrovna v Palm Springs, co se děje v Hollywoodu a podobné novinky. A všechny sekretářky, které znám, dělají totéž.“

Mason ji s napětím pozoroval. „Vynechte dlouhý úvod, Dello, a řekněte mi, o co jde.“

Zvolna se rozpovídala. „Náhodou jsem si vzpomněla, že Janice Alma Brownleyová se plavila na Monterey ze Sydney do San Franciska. V novinách psali, že mladá, krásná dědička byla na lodi středem společenského života, nebo něco v tom smyslu. Vidíte, šéfe, vy si nemůžete vzpomenout, jak se Brownleyová vnučka jmenuje, a já vám o ní povím kde co.“

Mason zíral na druhou stranu stolu a pronesl: „Dvanáct.“

„Cože?“ zeptala se.

„Dvanáct,“ opakoval a zamrkal.

„Šéfe, o čem to proboha mluvíte?“

„Před chvíli jsem vám říkal, že jsem se pokoušel sečíst dvě a dvě a vyšlo mi šest. Teď mi vychází dvanáct.“

„Čeho dvanáct?“

Zavrtěl hlavou a navrhl. „Teď chvíli nebudeme o tom případu ani přemýšlet. Nemíváme příliš často příležitost si odpočinout. Budeme jíst, pít, radovat se, zatancujeme si a potom se vrátíme do kanceláře a poradíme se s Paulem Drakeem. Do té doby se budeme tvářit, že šlo jen o přelud. Ale pokud se ukáže,“ prohodil vážně, „že o přelud nešlo, bude z toho zatraceně ošklivý případ. Prostě sólokapr.“

„Povídejte, šéfe.“

Zavrtěl hlavou. „To snad ani nemůže být pravda, Dello. To je jen můj výmysl. Nebudeme o tom mluvit. Alespoň nás potom nezklame, až Paul Drake vybalí informace, které všechno odvedou úplně jinam.“

Pozorně se na něho zadívala. „Myslíte, že to děvče…“

„No tak,“ varoval ji. „Přece byste se neopovážila odporovat svému šéfovi. Hrajou foxtrot, Dello. Jdeme. Nezapomínejte, že teď budeme odpočívat.“

Mason odmítal s večeří spěchat a o práci se nebavil. Della se podřídila jeho náladě a více než hodinu vychutnávali vzácné chvíle důvěrného přátelství lidí, kteří spolu sdílejí pracovní úspěchy i zklamání a znají se tak dobře, že v jejich vztahu není ani stopa tolik rozšířeného pokrytectví.

Až když právník dojedl moučník a dopil poslední kapku likéru, s povzdechem prohlásil: „Dello, vrátíme se k našemu přeludu a zjistíme, o co ve skutečnosti jde.“

„Myslíte, že je to jen fantazie?“ zeptala se.

„Nevím,“ odpověděl. „Ale obávám se, že nikoli. V každém případě zavoláme Paulu Drakeovi, aby přišel za námi do kanceláře.“

„Poslyšte, šéfe, uvažovala jsem o tom. Co když ta žena unikla před zatčením do Austrálie a…“

„Už ani slovo,“ nařídil a stiskl jí rameno. „Nebudeme se vznášet v oblacích. Budeme se držet na pevné zemi. Vy zavoláte Drakeovi a já seženu taxi.“

Přikývla, ale bylo jasné, že uvažuje dál. „Jistě, kdyby to nebyl biskup, ale nějaký podvodník…“

Mason na ni namířil ukazovák a pohnul palcem, jako by natahoval pistoli. „Dost, nebo střelím.“

Zasmála a řekla: „Jdu si napudrovat nos a přitom zavolám Paulu Drakeovi,“ a zmizela.

Paul Drake zaklepal na dveře Masonovy kanceláře. Otevřela mu Della. „Zdá se, že jste se dobře najedli,“ poznamenal s úsměvem detektiv.

Masona už uvolněná nálada opustila. Tvářil se zamyšleně a měl soustředěně přimhouřené oči. „Co je s biskupem, Paule?“ zeptal se. „Biskup se už o sebe zase dokáže postarat sám. Z nemocnice ho propustili a je zpátky v hotelu. Ale klobouk nosit nemůže. Hlavu má tak zafačovanou, že mu kouká jen jedno oko a špička nosu. Podle posledního hlášení se pokouší naladit vyrovnaný hlas.“

„A co to Seatonovic děvče?“

„Ta je stále v bytě na West Adams Street. Ani se nehnula. Čeká nejspíš na telefon od biskupa.“

Mason se zamračil. „To nedává smysl, Paule.“

„Naopak, je to jedna z mála věcí, která smysl dává,“ namítl detektiv. „Když jsme k ní vtrhli, právě balila. Připravovala se odjet. Připustila, že se chystá s biskupem nebo s nějakým pacientem na cesty. Tak čekala na biskupovy pokyny. Po dobu, kdy byl biskup v nemocnici, nevystrčila z bytu nos.“

„Nebyla venku ani na večeři?“

„Ne, nešla ani vysypat smetí.“

„Ty máš někoho i vzadu za domem?“

„Jistě. Ten, co ji sledoval, je před domem a pět minut po našem odchodu jsem poslal ještě jednoho k zadnímu vchodu.“

„Della přišla s informací, která by mohla být důležitá,“ prohodil Mason. „Z Austrálie přijela na Monterey také Janice Alma Brownleyová.“

„A co s tím?“ zeptal se Drake.

„Na stejné lodi připlul biskup Mallory. Trávili dva týdny na jedné lodi. A pokud se někde nestala nějaká chyba, ta žena, která zajímá biskupa, je podle tvých informací matka té dívky.“

Drake se zamyslel.

Mason pokračoval. „Pohrávali jsme si s Dellou s jedním nápadem, Paule. Možná je to nesmysl. Netroufl jsem si zatím o tom uvažovat nahlas. Poslouchej a potom nám řekneš, co si o tom myslíš ty.“

„Tak do toho, vždycky s chutí rozbíjím pochybné teorie.“

„Předpokládejme,“ začal Mason, „že Brannerová utekla do Austrálie. Oscar Brownley se vrátil do Států a ona porodila dítě. Biskup Mallory, který byl tehdy anglikánským duchovním, byl požádán, aby dítěti našel vhodný domov. Umístil je do rodiny Seatonových a když se pak vracel na Monterey do Ameriky, zjistil, že nějaké děvče se vydává za Janice Brownleyovou a přitom věděl, že jde o podvodnici. Ale usoudil, že než rozvíří kolem toho rozruch, mohl by vhodným jednáním něco vydělat. Kromě jiného měl v úmyslu najít skutečnou Janice — fakta by celkem odpovídala, ne?“

Drake chvíli uvažoval a potom pronesl: „Ne, Perry, je to nesmysl. Za prvé jde jen o dohady. Za druhé Brownley by bez vědomí matky to děvče k sobě nevzal, a kdyby šlo o někoho jiného, matka by určitě ztropila pořádnej povyk.“

„Co když o tom matka nevěděla?“ přerušil ho Mason, „a zjistila to až teď? Potom by skutečně přijela ztropit povyk.“

„Dobře,“ namítl Drake, „ale neukázala se. To je pádná odpověď. Nezapomínej, že ta kráska se od narození do současnosti poněkud změnila. Biskup Mallory se pravděpodobně zajímá daleko víc o církevní povinnosti než o běhání za dětmi, kterým kdysi zajistil adopci. Ne, Perry, myslím, že jsi na špatný stopě. Ale mohlo by to být takhle: Někdo by se chtěl pokusit o vydírání a potřeboval k tomu nějakého biskupa Malloryho. Ten by se spojil se známým, důrazným právní-

kem a vylíčil mu dojemnou historku. Mohli by dostat do Brownleyovic soukolí písek a něco z toho vytřískat.“

„Ty myslíš, že nejde o pravého biskupa,“ zeptal se Mason.

„Už od začátku je mi jasný, že ten biskup je podvodník. Nelíbí se mi to jeho koktání, Perry.“

„Když už je o tom řeč, mně taky ne.“

„A jsme u toho,“ šklebil se Drake.

„Myslím,“ navrhl Mason, „že bychom si měli s biskupem ještě jednou promluvit — pokud se mi dřív neozve sám. Jak dlouho je už v hotelu, Paule?“

„Řek bych tak hodinu a půl. V nemocnici ho dali dohromady, a když se probral z bezvědomí, kromě bolesti hlavy mu nic nebylo.“

„Co řekl policii?“

„Že si pamatuje jen to, že otevřel dveře svýho pokoje a někdo po něm skočil.“

Mason se zamračil. „To ale nejde dohromady s tím rozbitým zrcadlem a převrácenýma židlema, Paule. Tam určitě došlo k zápasu.“

Drake pokrčil rameny. „Vím jen, že takhle to vylíčil policii. Když člověk dostane ránu do hlavy, občas úplně zapomene, co se vlastně stalo.“

„Sleduje někdo biskupa?“zeptal se Mason.

„Dva chlapi, každej ve svém autě. Nemůže se nám ztratit z dohledu.“

Mason zamyšleně navrhl: „Pojďme si promluvit ještě jednou s tím Seatonovic děvčetem. Vezmeme s sebou Dellu. Ta holka je sice zrzavé třeštidlo, ale Della z ní možná něco dostane.“

Drakeův hlas prozrazoval nelibost. „Z ní už teď nic nedostaneme,“ namítl.

„Proč ten důraz na slově teď?“ zeptal se Mason.

„Nelíbí se mi, jak jsi s ní jednal, Perry. Znám tenhle typ. Měli jsme ji držet v nejistotě a tvrdit, že biskup je zavražděnej a ona že je logicky jednou z podezřelých. Aby si zachránila krk, vyklopila by všechno.“

„Ale ona nelhala ve všem,“ hájil se Mason. „Třeba o tom inzerátu mluvila pravdu.“ Mason kývl na Dellu Streetovou a ta mu podala

oba výstřižky. Předal je detektivovi. Ten si je zachmuřeně prohlédl a potom zavrčel: „Co to má sakra znamenat, Perry?“

„Nevím, Paule. Pokud nejde o to, co jsem ti před chvíli vylíčil. Dozvěděl ses něco dalšího z Austrálie?“

„Ne. Požádal jsem svý spolupracovníky o biskupův popis a adresu.“

Mason zamyšleně pronesl: „Pořád se nemůžu zbavit dojmu, že klíčem k téhle záležitosti je to Seatonovic děvče. Zajdeme za ní, položíme jí pár otázek a potom se zastavíme u biskupa. Do té doby budeme vědět víc.“

„Nic mi do toho není,“ začal Drake, „ale proč věnuješ tolik pozornosti případu, který nejspíš nikam nepovede, nikdo ti za něj nezaplatí a tvoji pomoc vlastně nikdo ze zúčastněných nepotřebuje?“

Mason pokrčil rameny. „Bojím se, Paule, že podceňuješ potenciální možnosti situace. Za prvé se jedná o záhadu, a ty dobře víš, jak mě záhady zajímají. Za druhé, tohle je teprve začátek.“

„Začátek čeho?“ zeptal se Drake.

Mason se podíval na hodinky a oznámil: „Myslím, že během dvanácti hodin mi zavolá dáma, která si říká Julia Brannerová nebo paní Brownleyová.“

Detektiv souhlasil. „To je celkem možný, Perry. A bude to další podvodnice. Pokud není… no, je možný že budeš mít hodně práce.“

Mason si nasadil klobouk. „Tak jdeme…“

Dojeli Drakeovým autem před činžák na West Adams. Za volantem otřískaného auta zářil plamínek cigarety. Ze tmy se vynořila postava a ukázalo se, že je to Charlie Downes. „Všechno v pořádku?“ zeptal se Drake.

„Jo, máme to pod kontrolou,“ ušklíbl se muž. „Jak dlouho tu mám zůstat?“

„Do půlnoci,“ odpověděl Drake. „Do tý doby ji nespouštějte z očí. Jdeme nahoru. To děvče půjde možná po našem odchodu ven. V tom případě chceme vědět, kam se vydá.“

Vyjeli výtahem do třetího poschodí. Došli k bytu číslo 328 a Drake zaklepal. Nikdo neotvíral. Zaklepal hlasitěji.

Mason zašeptal: „Počkej, Paule, mám nápad.“ Otočil se k Delle Streetové: „Zavolejte: Otevři Janice, to jsem já.“

Sekretářka přikývla, přistoupila těsně ke dveřím a zopakovala: „Otevři, Janice, to jsem já.“

Za dveřmi se nic nepohnulo. Mason si dřepl, vytáhl z kapsy obálku, zastrčil ji pode dveře, několikrát s ní pohnul a poznamenal: „Je tam tma, Paule.“

„K čertu!“ zaklel Drake.

Chvíli nehnutě tiše stáli. Pak promluvil Drake. „Jdu se dolů ujistit, že zadní vchod je hlídanej.“

„Počkáme na tebe tady,“ souhlasil Mason. Detektiv nečekal na výtah a rozběhl se dolů po schodech.

„Předpokládejme.“ ozvala se Della Streetová, „že z domu skutečně neodešla.“

„Tak co?“ zeptal se Mason.

„Potom je uvnitř.“

„Co tím chcete naznačit?“

„Možná se… však víte.“

„Myslíte, že se mohla pokusit o sebevraždu?“

„Ano.“

„Na to nevypadala, Dello. Ta vypadala jako bojovník. Ale je to možné, že odešla k nějaké přítelkyni v domě. To je jedna možnost, se kterou musíme počítat. Nebo je uvnitř a předstírá, že není doma.“

Čekali ve stísněném tichu.

Drake se vrátil zadýchaný, protože bral nahoru schody po dvou. „Je zašitá uvnitř. Neodešla ani předním, ani zadním vchodem. Víš, Perry, je možný, že…“

Zmlkl. „Jo, Della o tom uvažovala také, ale nezdá se mi, že by byla ten typ,“ namítl Mason.

Drake se zašklebil a prohodil: „Věděl bych o způsobu, jak to zjistit.“

„Jako právník mám pocit, že nebude legální.“

Drake vylovil z kapsy kožené pouzdro na nářadí a vytáhl několik paklíčů. Zatímco se pokoušel odemknout, Mason navrhl Delle: „Bude lepší, když zůstanete venku na chodbě. Kdyby se to provalilo, ničím jste se neprovinila.“

Zámek cvakl a Drake prohodil: „Kdyby někdo přicházel, začněte klepat na dveře, Dello. My zamkneme zevnitř. Kdybychom zaslechli klepání, budeme vědět, že nesmíme ani muknout.“

„Co když to bude to děvče?“ zeptala se sekretářka.

„To těžko, ta se odsud nehnula. Ale kdyby přece jen, je jí kolem dvaceti, má zářivé, tmavě rezavé vlasy a broskvovou pleť. Snadno byste ji poznala. Pokuste se ji pod nějakou záminkou odlákat a my zatím zmizíme. Řekněte jí třeba, že na ni někdo čeká dole v autě. Jména neuvádějte, ale snažte se naznačit, že je to biskup. Sledujte, jak bude reagovat.“

„Dobře. Nebojte se, něco už vymyslím.“

„Je to dračice,“ varoval ji Mason. „Nepouštějte se s ní do hádky, nedivil bych se, kdyby vám vjela do vlasů.“

„Rozsvítíme?“ zeptal se Drake.

„Samozřejmě.“

„Tak jdem na to.“

„Nejdřív zavři dveře,“ upozornil Mason.

Když byly dveře zavřené, Drake nahmatal vypínač a místnost zaplavilo světlo. Na první pohled bylo jasné, že od jejich první návštěvy se tu nic nezměnilo. Šaty byly navršené na posteli a z poloviny zaplněný kufr ležel na podlaze.

Mason zašeptal: „Jestli si něco udělala, muselo se to stát hned po našem odchodu, Paule. Ty se podívej do koupelny, já zajdu do kuchyně.“

„Nezapomeň na tu velkou skříň za postelí,“ upozornil Drake. „Panebože, Perry, mám z toho strach. Jestli jí najdeme mrtvou, bude z toho pěknej malér.“

„To říkáš ty mně?“

Rozdělili se a spěšně prohledávali byt. Za chvíli se setkali znovu u postele.

„No, Perry, převezla nás. Jasně, je tu ještě možnost, že má v domě nějakou kamarádku a je u ní.“

Mason zavrtěl hlavou. „To by nejdřív dokončila balení, aby pak jen vzala věci a vyrazila, až bude čistý vzduch. Ne, Paule, odešla zadním vchodem během těch pěti minut, než přišel druhý z tvých lidí.“

Drake s povzdechem souhlasil. „Máš asi pravdu. Ale štve mě, jak jednoduše mě převezla. Dva lidi tu trčej a ona je dávno pryč.“

„No, vyrazíme za biskupem,“ navrhl Mason. „Dello, vraťte se do kanceláře a zůstaňte tam. Nechtě rozsvíceno a otevřeno.“ Když si všiml jejího tázavého výrazu, dodal: „Budete čekat na paní Julii Brannerovou nebo Brownleyovou. Zavezeme vás na hlavní třídu a odtamtud si vezmete taxi. My budeme pokračovat do hotelu Regal.“

Drake zanechal svým mužům instrukce, aby dál sledovali dům a dali mu okamžitě vědět, kdyby se Janice Seatonová vrátila. Pak zavezli Dellu na rušnou ulici, počkali, až nastoupí do taxíku, a vydali se do hotelu Regal. V hotelové hale se Drake rozhlédl a poznamenal: „Nikoho ze svejch lidí tu nevidím.“

„Co to může znamenat?“

„Nejspíš biskup někam odešel.“

„Asi právě hovoří s Janice Seatonovou,“ zamumlal Mason.

„Seženu Jima Pauleyho a zjistím, jestli něco neví. Támhle je… hej, Jime!“

Hotelový detektiv vypadal ve smokingu nepatřičně.

S úsměvem k nim spěchal přes celou halu. „Ten Mallory je anglikánským biskupem a právě teď si hojí poněkud rozbolavělou hlavu. Ale je to slušnej chlap. Prohlásil, že mu nic nechybí a žádný rozruch kolem toho dělat nebude. Za takovejch okolností mu vyjdem všemožně vstříc. Mimochodem, před chvilkou odešel a nechal tu dopis pro pana Masona.“

Mason s Drakeem na sebe pohlédli. „Dopis pro mě?“ zeptal se právník.

„Jo. Máte ho v recepci. Přinesu vám ho.“

„Bral si s sebou nějaký zavazadla?“ zeptal se Drake.

„Ne. Myslím, že šel jen někam na večeři.“

Detektiv zašel za recepční pult a vytáhl z přihrádky dopis. Na obálce bylo napsáno:

Perry Mason, advokát. Doručit panu Masonovi, až dnes večer přijde.

Mason roztrhl obálku. Vypadl papír z hlavičkou hotelu, ke kterému byla sponkou připevněna pětidolarová bankovka. Byl na něm stručný vzkaz:

Vážený pane Masone. Krátce po odchodu z vaší kanceláře jsem si všiml, že mě někdo sleduje. Požádal jsem vrátného, aby mě pustil ven průchodem v suterénu. Potom jsem se pokoušel sehnat taxikáře, ale zjistil jsem, že jste mu už zaplatil. Splácím vám tedy dluh.

Co se týká naší věci, prosím vás, abyste pokračoval. Ujišťuji vás, že vaše snaha se vám tisíckrát vrátí

William Mallory

Mason s povzdechem vytáhl bankovku a ledabyle ji zastrčil do kapsičky u vesty. „Biskup neříkal, kdy se vrátí, že ne?“ zeptal se.

Jim Pauley zavrtěl hlavou. „Je to sympatickej chlápek, ten biskup. Nijak se nepohoršoval nad tím, co se stalo. Dostal pořádnou ránu do hlavy. Nemoh si vzít klobouk. Má na hlavě z obvazů hotovej turban.“

Mason kývl na Drakea a upozornil ho: „Myslím, že bys měl zavolat do kanceláře, Paule.“

Drake odešel do telefonní budky a chvíli s někým hovořil. Potom otevřel dvířka a kývl na Masona. „Mí chlapci už podali hlášení,“ oznamoval tlumeně. „Sledovali biskupa do přístavu v Los Angeles. Cestou se zastavil v zastáváme, kde koupil dva kufry a nějaký šatstvo. Pak ho sledovali až k molu. Nastoupil na parník Monterey a už se neobjevil. Parník dnes vyplouvá přes Honolulu a Pago Pago do Austrálie. Mí lidi sledovali parník ještě ve člunu, aby měli jistotu, že biskup nevystoupil. Zdá se, že tvůj přítel vzal do zaječích. Dej si pozor, Perry, je to podvodník.“

Mason pokrčil rameny. „Pusť mě k tomu telefonu, Paule.“

Hlas Delly Streetové prozrazoval vzrušení. „Haló, šéfe,“ vyhrkla. „Vyhrál jste.“

„V čem?“ zeptal se.

„Čeká tu na vás Julia Brannerová. Tvrdí, že se s vámi musí setkat hned teď.“

5

Julia Brannerová upírala na Perryho Masona hnědé oči, korespondující se zářivou barvou vlasů. Nebýt vrásek na krku a rýh, táhnoucích se od nosu ke koutkům úst, vypadala na třicet.

„Je to poněkud nezvyklá hodina na schůzku s klientem," podotkl.

„Právě jsem přijela," vysvětlovala. „Viděla jsem, že se u vás v kanceláři svítí, tak jsem vešla. Vaše sekretářka říkala, že mě možná přijmete."

„Žijete tady ve městě?" zeptal se.

„Bydlím u kamarádky na West Beechwood 214 A."

„Jste vdaná nebo svobodná?"

„Používám příjmení Brannerová."

„Pracujete?"

„Ještě ne. Ale pracovala jsem, nemám moc peněz."

„Pracovala jste tady ve městě?"

„Ne, tady ne."

„Kde?"

„Záleží na tom?"

„Ano."

„V Salt Lake City."

„A tady bydlíte u přítelkyně?"

„Ano."

„Znáte se už delší dobu?"

„Ano, známe se už léta. V Salt Lake City jsme také bydlely spolu."

„Máte telefon?" „Ano, Gladstone 8719."

„Čím jste se živila?"

„Jsem ošetřovatelka… Ale nebylo by lepší, abych vám vysvětlila, proč jsem přišla, pane Masone?"

Mason zvolna zavrtěl hlavou. „Raději si udělám o člověku představu sám. Proč jste se rozhodla přijít právě za mnou?"

„Slyšela jsem, že jste dobrý právník."

„To jste za mnou přijela až ze Salt Lake City?"

„Ne tak úplně."

„Přijela jste vlakem?“

„Ne, cestovala jsem letadlem.“

„Kdy jste přijela?“

„Před chvílí.“

„Můžete to upřesnit?“

„Dnes dopoledne v deset hodin — když to musíte vědět.“

„Kdo vám poradil, abyste šla za mnou?“

„Jeden člověk, se kterým se znám z Austrálie.“

Mason svraštil obočí a mlčky vyčkával.

„Pan biskup Mallory. Když jsem ho poznala, ještě biskupem nebyl, ale teď jím je.“

„Navrhl vám, abyste za mnou zašla?“

„Ano.“

„Setkala jste se s ním dnes?“

Chvíli váhala a potom pomalu promluvila: „Není mi moc jasné, proč vás to zajímá, pane Masone.“

Mason se usmál. „Asi máte pravdu. Mám pocit, že nebudu schopen zabývat se vaším problémem. Víte, zaměstnává mě množství důležitých případů a…“

„Ale vy se jím zabývat musíte… budete muset.“

„Kdy jste se setkala s biskupem Mallorym?“ zopakoval Mason otázku.

S povzdechem odpověděla: „Před několika hodinami.“

„Ale jste tu už od rána.“

„Ano.“

„Proč jste tedy za mnou nezašla v úředních hodinách?“

Nervózně se zavrtěla. V hnědých očích jí na chvíli zablýskal vztek. Zhluboka se nadechla a pomalu pronesla: „Zajít za vámi mi poradil pan biskup Mallory. Setkala jsem se s ním teprve před chvílí, protože utrpěl zranění a musel být ošetřený v nemocnici.“

„On vám navrhl, abyste šla sem?“

„Ano, samozřejmě.“

„Dal vám pro mě nějaký dopis?“

„Ne.“

„Takže," pronesl Mason omluvně, „nemáte zhola nic, co by dokazovalo, že biskupa opravdu znáte a setkala jste se s ním, ani že vás za mnou poslal."

Snažila se ovládnout vztek a zavrtěla hlavou.

„V tom případě jsem si naprosto jist, že se vašimi problémy nemohu zabývat."

Chvíli se rozmýšlela a potom cvakla uzávěrem černé kabelky, kterou držela na klíně. „Myslím," pronesla, „že tohle by vám mohlo stačit." Chvíli se probírala obsahem kabelky. Mason se zájmem spočinul pohledem na automatické pistoli, která se kovově leskla na dně. Jako by cítila směr jeho pohledu, natočila se tak, že ramenem zakrývala Masonovi výhled. Potom vytáhla žlutou obálku, ve které se doručují telegramy, pečlivě kabelku zavřela a rukou v rukavici podávala obálku právníkovi.

Telegram byl odeslán ze San Franciska a odresován byl Julii Brannerové do Nemocnice milosrdných sester v Salt Lake City v Utahu. Text zněl:

ČTVRTÉHO ODPOLEDNE ZA MNOU PŘIJĎTE DO HOTELU REGAL V LOS ANGELES. PŘINESTE VŠECHNY DOKUMENTY. WILLIAM MALLORY.

Mason se nad papírem zamyšleně mračil a poznamenal: „Vy jste se dnes odpoledne s biskupem Mallorym nesešla?"

„Ne. Říkala jsem vám, že byl zraněný."

„Takže jste ho viděla až dnes večer, před několika málo hodinami?"

„Ano."

„Zmínil se o svých plánech?"

„Ne."

„O čem jste mluvili?"

„Navrhl, abych zašla za vámi a vyprávěla vám celý svůj příběh."

Mason se pohodlně usadil v otáčivém křesle a pobídl ji: „Tak do toho."

„Znáte Renwolda C. Brownleye?" zeptala se.

„Slyšel jsem o něm," odpověděl neurčitě.

„Znal jste Oscara Brownleye?“

„I o tom jsem něco zaslechl.“

„Jsem jeho manželka.“

Dramaticky se odmlčela. Mason si vzal z dózy cigaretu. „Určitě jste také ta žena, která uniká před zatykačem za zabití v okrese Orange.“

Po tomto nečekaném úderu jí poklesla čelist. „Jak… Jak to víte? Pan biskup se vám o tom neměl zmiňovat!“

Mason pokrčil rameny. „Řekl jsem to jen proto, aby vám bylo jasné, že nemá smysl mi něco nalhávat. A teď vyprávějte a nesnažte se něco vynechat.“

Zhluboka se nadechla a slova jí plynula za rtů tak lehce, jako by je měla předem naučená, nebo jako by o věci dlouho uvažovala. „Před dvaadvaceti lety,“ začala, „jsem byla velice prudká a nespoutaná. Renwold Brownley obchodoval s nemovitostmi a jeho jmění ještě nebylo nijak oslnivé. Oscara choval jako oko v hlavě, ale ten se chtěl z jeho vlivu vymanit. Pracovala jsem jako ošetřovatelka a s Oscarem jsem se seznámila na jednom večírku. Zamiloval se do mě a vzali jsme se. Byla to láska na první pohled a všechno se odehrálo hrozně rychle.

Starý pán běsnil, protože Oscar se s ním neporadil. Ale myslím, že nebýt té nehody, všechno by se urovnalo. To bylo svinstvo. Něco jsme vypili, ale opilá jsem nebyla. Ten stařík reagoval tak zmateně, že neměl už za volantem co dělat. Najednou se vynořil zpoza rohu a jel v protisměru. Pokoušela jsem se zabránit srážce prudkým zabočením doleva. Kdyby zůstal na své straně, nic by se nestalo, ale on stočil auto doprava. Když došlo k nehodě, byla jsem na špatné straně vozovky já. Opilá jsem nebyla, ale alkohol v krvi jsem měla. Oskar byl namol. Proto jsem řídila já.

Víte, jak to tehdy v Orange chodilo. Člověka zavřeli jen za to, že jel padesátkou. Oscar se spojil s otcem a všechno bylo v pořádku. Odjeli jsme na svatební cestu do Austrálie.

Tehdy mě podrazili, ale já o tom neměla tušení. Oscar požádal otce, aby to urovnali finančně, ale starý pán pravděpodobně udělal něco úplně jiného. Právě v té době se mu podařilo vydělat velké peníze. Oscara měl hrozně rád a myslel si, že jeho syn naletěl nějaké

ztřeštěné ženské, která by se pověsila na krk jemu nebo komukoli jinému. Byli jsme v divné zemi. Já sehnala práci hned, ale Oscar nemohl pořád o nic zavadit. Starý pán zřejmě využil své politické styky, aby se ta autonehoda nerozmazávala, ale aby na mě byl vydaný zatykač, takže jsem se nemohla vrátit zpátky. Potom si tajně dopisoval s Oscarem.

Já celou dobu nic netušila. Jednou jsem se vrátila domů a Oscar byl pryč. Peníze na cestu mu poslal otec. Ještě několik měsíců jsem chodila do práce, ale potom už to nešlo, protože se blížil porod. Oscar nevěděl, že má dceru, a přísahala jsem, že se to nikdy nedozví. Nenáviděla jsem ho, jeho rodinu i všechno, v co věřili. Tehdy jsem netušila, kolik Renwold Brownley vydělává.

A i kdybych to věděla, nic by to na věci nezměnilo. Byla jsem odhodlaná stát na vlastních nohou… Ale o dítě jsem se starat nemohla a nechtěla jsem dopustit, aby ji měl on.

Pan biskup Mallory byl anglikánským farářem — a jedním z nejlidštějších duchovních, jakého jsem kdy poznala. Nedíval se na věci tak jednoznačně jako většina ostatních kněží. Chtěl pomáhat lidem — a pomohl i mně. Svěřila jsem se mu a jednoho dne za mnou přišel, že má možnost poskytnout Janice dobrý domov. Říkal, že ti lidé nejsou nijak bohatí, ale žijí v pohodlí a mohli by holčičce poskytnout dobré vzdělání. Ale trvali na tom, že se nesmím dozvědět, kdo jsou, a nesmím se nikdy pokoušet je najít. Pan biskup musel slíbit při všem, co je mu svaté, že mi o ní nikdy nic neprozradí.“

„Dodržel ten slib?“ zeptal se Mason.

„Bezvýhradně,“ potvrdila Julia Brannerová se slzami v očích. „V mládí je člověk impulsivní. Dělá bez rozmyslu věci, kterých později lituje. Zbrkle jsem se vdala a stejně zbrkle jsem se vzdala práv na svou dceru. Později jsem litovala obojího…“ Chvěly se jí rty a mrkáním se snažila zdržet slzy. „Ale nic se tím nezměnilo — tím litováním.“ Zatřásla hlavou a pokračovala „Nemějte obavy, pane Masone, já se vám tu nerozbrečím. Jsem zvyklá se celý život prát. Porušila jsem snad všechny konvence a zaplatila za to. Ale nikdy jsem nebrečela a nemám to v úmyslu ani teď.“

„Pokračujte,“ pobídl ji.

„Po několika letech jsem se vrátila do Ameriky. Zjistila jsem, že Renwold Brownley vydělává spousty peněz. Oscar měl jen to, co se mu otec rozhodl věnovat. Měla jsem pocit, že by mi Oscar měl pomoct tak jsem mu napsala. Odpověděl mi velice krátkým dopisem. Podle něho prý nejsem nic jiného než zločinec unikající před spravedlností. Kdybych se vrátila do Kalifornie, vyšetřování toho případu by se obnovilo… Bylo mi jasné, o co jde, ale co jsem měla dělat?

Živila jsem se sama jako ošetřovatelka. Oscar nějakým způsobem dosáhl rozvodu. Renwold Brownley vlastnil miliony. A na mě byl vydaný zatykač za zabití. Bylo mi jedno, jestli se vrátím právě do Kalifornie, o Oscara jsem nestála. Jen jsem si myslela, že by se měl se mnou nějak vyrovnat, ale měla jsem svázané ruce. Neobvinili mě z jízdy v opilosti, ale ze zabití. Renwold Brownley by se svými penězi a vlivem určitě dosáhl, abych byla uvězněna, ztratila občanství, diplom a možnost vydělávat si na živobytí… Alespoň tak jsem to cítila. Byla jsem tak vystrašená, že jsem si netroufala jít za žádným právníkem, nikomu jsem se nesvěřila.“

„Jen dál,“ pobízel ji se vzrůstajícím zájmem Mason.

„Chtěla jsem dosáhnout jediného — aby moje dcera získala něco z toho, co jí právem náleží. Napsala jsem do Austrálie. William Mallory se tehdy stal biskupem, ale nemohl mi nijak pomoct. Připomněl mi jen, co jsem slíbila. Má dcera žila u hodných lidí. Myslela si, že jsou to její vlastní rodiče. Byli k ní tak připoutáni, že by raději zemřeli, než by jí prozradili pravdu. Nebyli nijak bohatí, ale dobře zajištění. Dozvěděla jsem se, že se moje dcera touží stát ošetřovatelkou. Studovala v nějaké nemocnici. Chtěla se starat o děti. Pane Masone, dělala jsem všechno možné, abych ji našla. Dala jsem sice tehdy slib, ale co je nějaký slib proti matčině touze najít dceru. Vrazila jsem do toho všechny peníze, najala detektivy, ale nemohli ji najít. Pan biskup byl chytrý, zahladil všechny stopy a mlčel. A pak jsem od něho dostala ten telegram. Myslela jsem, že mi chce všechno říct, dcera je už plnoletá. Není důvod, proč by se neměla dozvědět pravdu. Mám pocit, že její adoptivní rodiče zemřeli. Ale pan biskup mlčí dál. Řekl mi jen, abych zašla za vámi. Dozvěděla jsem se, že po Oscarově smrti si Renwold Brownley uvědomil, že má někde vnučku a najal detektivy, aby ji našli. Přijal pod svou střechu nějaké děvče,

které se jmenuje Janice… Ale… ale pan biskup mi říkal, že to není skutečná Janice, že je to podvod.“ Odmlčela se a upírala horečný pohled na právníka.

„Co ode mě chcete?“ zeptal se.

„Pro sebe nic. Chci jen odhalit tu falešnou vnučku, najít svou dceru a dokázat, že je Brownleyová.“

„Ale tím se nic nezmění,“ namítl Mason. „Renwold ji může ve své závěti vydědit. Myslím, že má ještě jedno vnouče, ne — chlapce?“

„Ano, Filipa. Ale mám pocit, že by Janice nikdy nevydědil. Myslím, že by jí rád pomohl.“

„To je všechno?“ zeptal se.

„Ano.“

„Vy nechcete nic?“

„Ani mizernej cent… nevadí vám, že mi občas ujede nějaké ostřejší slovo, že ne? Uleví se mi. Zjistila jsem, že když mi život dává rány, musím buď ječet nebo si ulevit klením. Osobně dávám přednost tomu druhému.“

Mason si ji prohlížel a nečekaně vyhrkl: „Julie, proč nosíte tu pistoli?“

Instinktivně sevřela kabelku. Mason se jí díval přímo do očí. „Odpovězte mi,“ naléhal.

„Někdy se vracím z nemocnice v noci. Několik ošetřovatelek bylo přepadeno. Policisti sami nám řekli, že bychom měly být ozbrojeny.“

„Máte na ni povolení?“

„Samozřejmě.“

„Proč ji máte u sebe i teď?“

„Nevím. Od chvíle, kdy jsem si ji pořídila, ji nosím pořád. Připadá mi to stejně přirozené jako mít v kabelce rtěnku. Přísahám, že to je jediný důvod, pane Masone.“

„Pokud máte povolení držet zbraň,“ pronesl Mason, „její číslo je zaregistrováno na policii. Víte to, že?“

„Ano, jistě.“

„Víte, že biskup Mallory odcestoval v nečekaném spěchu na parníku Monterey a svá zavazadla zanechal v hotelu Regal?“

Stiskla pevně rty a oznámila: „O panu biskupovi bych raději nehovořila. Zajímá mě výhradně moje dcera.“

„Kdy mám začít?“ zeptal se.

Vstala. „Hned teď. Chci, abyste se s tím chladnokrevným ďáblem pral tak dlouho, dokud nebude škemrat o milost. Prokažte, že ten zatykač je jeho práce, abych se nemohla vrátit, aby mi mohl rozbít manželství a ošidit mou dceru. Ne, nechci ani cent, chci jen, aby se ocitl v prachu. Ať si ten starej ďábel uvědomí, že peníze mu nezajistěj všechny jeho za-za-zatracený touhy.“ Slzy v očích neměla, ale rty se jí chvěly. Upírala na právníka rozpálený pohled.

Perry Mason ji chvíli pozoroval, pak zvedl sluchátko a požádal Dellu Streetovou: „Zavolejte Renwoldu C. Brownleyovi.“

6

Ze zamračené oblohy se snášel půlnoční déšť, jehož kapky, hnané jižním větrem, máčely listy keřů kolem sídla Renwolda C. Brownleye v Beverly Hills. Ve světle reflektorů Masonova auta se listy zeleně leskly.

Projel příjezdovou cestu a zastavil pod ochrannou stříškou. Otevřel mu sluha, jehož nálada byla stejně ponurá jako počasí venku. „Pan Mason?“

Právník přikývl.

„Tudy,“' naznačil sluha. „Pan Brownley vás očekává.“ Nepožádal Masona o kabát ani klobouk, jen ho vedl přijímací halou do rozlehlé knihovny, obložené tmavým dřevem. V tlumeném světle se rýsovaly police s knihami, hluboká křesla, prostorné výklenky a lákavá sedátka u oken.

Muž sedící za masivním mahagonovým stolem připomínal vážností a upjatostí dávného inkvizičního soudce. Šedivé vlasy měl tak husté, že mu bylo sotva vidět obočí. Dodávalo mu to výraz supa, který si chladným pohledem měří svou oběť. „Tak vy jste Perry Mason,“ pronesl hlasem, ve kterém nebyla ani stopa vlídnosti. Starý pán promlouval tónem člověka, který poprvé zkoumá nějaký zajímavý objekt.

Mason si svlékl plášť, setřásl z něho vodu a přehodil ho přes opěradlo židle. Stál tam se vzpřímenými rameny, mírně rozkročený a tlumené světlo zdůrazňovalo jeho ostrý profil a přímo hledící trpělivé oči. „Já jsem Mason a vy jste Brownley.“ Soustředil se, aby v jeho hlase zazněla stejná míra nesympatie, která byla cítit z hlasu staršího muže.

„Posaďte se,“ vyzval ho Brownley. „Svým způsobem jsem rád, že jste přišel, pane Masone.“

„Díky,“ odmítl Mason. „Sednu si až za chvíli. Teď bych raději postál. Čím vám můj příchod působí radost?“

„Říkal jste, že si se mnou chcete promluvit o Janice?“

„Ano.“

„Pane Masone, jste velice bystrý právník.“

„Děkuji.“

„Neděkujte. Neskládám vám kompliment, prostě to konstatuju. 1 když za daných okolností nerad a poněkud zdráhavě. Se zájmem jsem sledoval vaše případy v tisku. Bylo to zábavné. Připouštím, že jste mě zaujal, a chtěl jsem vás poznat. Jednou jsem dokonce uvažoval o konzultaci s vámi, ale člověk může těžko svěřit finančně důležité záležitosti právníkovi, jehož silnou stránkou je spíš vtip než…“

„Odpovědnost?“ zeptal se Mason s ironií v hlase, když Brownley hledal vhodný výraz.

„Ne, to jsem neměl na mysli. Spíš skutečnost, že vaše schopnosti souvisí s okázalostí a hereckým talentem. Až budete starší, pane Masone, pochopíte, že vlivní lidé se podobným věcem vyhýbají.“

„Jinými slovy, nevyhledal jste mě.“

„Přesně tak.“

„A protože jste se rozhodl mých služeb nevyužít, mohu je nabídnout lidem, kteří stojí na druhé straně.“

Tváří muže, sedícího za mahagonovým stolem, obklopeného bohatstvím a aurou finančního vlivu, jako by to byla nedobytná pevnost, se mihl náznak pokřiveného úsměvu. „Obratně řečeno,“ poznamenal. „Obracíte proti mně moje vlastní slova, potvrzujete, co jsem o vašem talentu zaslechl.“

„Důvod své návštěvy jsem vám zběžně vysvětlil v telefonu. Jde o vaši vnučku. Ať si o mně myslíte cokoli, nejsem pouhým gladiátorem lidí, kteří mají na to si mě najmout. Ano, jsem rváč a uspokojuje mě pocit prát se za ty, kteří toho sami nejsou schopni, ale své služby neposkytuji komukoli. Peru se výhradně za spravedlnost.“

„Chcete mě přesvědčit, že se jen snažíte napravovat křivdy, pane Masone?“ zeptal se Brownley skepticky.

„Nepokouším se vás přesvědčit naprosto o ničem,“ odsekl Mason. „Jen vám to říkám. Jestli tomu budete věřit, to už je vaše věc.“

Brownley se zamračil. „Není důvod k popudlivosti, pane Masone.“

„Myslím,“ podotkl právník, „že si to uvědomuji, pane Brownleyi.“ Posadil se, zapálil si cigaretu a vychutnával skutečnost, že finančníkovo sebevědomí už není tak neotřesitelné. „Občas se stává,“ pokračoval Mason, „že někdo má něco, po čem touží někdo jiný, a stává se tak terčem nátlaku. Vy máte peníze. Jiní lidé je chtějí získat,

tak se pokoušejí vás různými způsoby přimět, abyste se jich vzdal. Já mám jisté schopnosti a lidé se snaží získat mou důvěru a sympatie.

Vyložím karty na stůl. Události, které vzbudily můj zájem o tento případ, jsou velice neobvyklé. Nejsem si jistý, jestli nejde jen o šikovnou spekulaci, jak můj zájem upoutat. Pokud ano, budu se v každém případě snažit podvod odhalit. Pokud ale na druhou stranu řetěz událostí není vykonstruovaný a jde prostě jen o sled okolností, existuje vysoká pravděpodobnost, že osoba, kterou považujete za dceru svého syna Oscara a Julie Brannerové, není vaše příbuzná.“

„Máte k tomuto tvrzení nějaké zmocnění?“ zeptal se Brownley.

„Samozřejmě.“ Mason se na chvíli odmlčel, odklepl cigaretu, upřel oči na muže proti sobě a pokračoval: „Zmocnila mě k tomu sama Julia Brannerová.“

Brownleyova tvář nezměnila výraz. Jeho úsměv zůstával mrazivý. „Mohu se zeptat, kdo potvrdil, že se jedná skutečně o Julii Brannerovou?“

Mason nehnul brvou. „Nikdo,“ připustil. „Proto jdu za vámi. Pokud se někdo pokouší mě oklamat, vy to můžete odhalit.“

„A když váš přesvědčím, že jde o podvod?“ zeptal se Brownley.

Mason rozhodil ruce se slovy: „Případ mě přestane zajímat. Ale musíte mě skutečně přesvědčit, pane Brownley.“

„Julia Brannerová je dobrodruh. Mí detektivové shromáždili fakta, týkajícího se jejího života před sňatkem s mým synem. Je to velice zvláštní čtení.“

Mason zhluboka potáhl z cigarety a s úsměvem namítl: „Nepochybně existuje mnoho žen, jejichž minulost by pod drobnohledem takového vyšetřování vypadal nepřijatelné.“

„Ale tahle žena je dobrodruh.“

„Hovoříte o té, která se provdala za vašeho syna?“

„Ano, samozřejmě.“

„V tom případě,“ zdůraznil Mason, „nemá tato skutečnost žádný vliv na právní postavení jejího dítěte.“

Brownely si olízl rty a po chvilce váhání pokračoval chladným způsobem bankéře, analyzujícího chyby ve finančním přehledu. „Naštěstí bylo dítě zbaveno jejího vlivu již velice záhy po narození. Nechci se šířit o tom, jak a kde k tomu došlo. Tu informaci pro zjistili

lidé, kteří pracovali výhradně pro mě a jejich snahou je ochránit mé zájmy. Náhodou vím, že Julia Brannerová podnikla nákladné, ale neúspěšné kroky získat tutéž informaci pro sebe. Tam, kde ona selhala, jsem byl díky svým větším možnostem úspěšný.“

„Pokusila se Julia Brannerová někdy finančně těžit ze vztahu k vaší rodině… pokuste se prosím na chvíli odložit předsudky a odpovědět pravdivě.“

Brownley se ušklíbl. „Nikdy se o nic takového nepokusila,“ připustil, „protože jsem se předem pojistil.“

„Chápu to tak, že hovoříte o skutečnosti, že jste ji nechal postavit mimo zákon.“

„Vykládáte si má slova podle svého,“ ohradil se Brownley. „Nic takového jsem neřekl.“

„Považuji za slušné vás upozornit, že pokud mě nějaký případ zaujme, snažím se hájit zájmy svého klienta na celé čáře. Pokud se prokáže, že k vydání zatykače došlo na váš popud, budu se všemožně snažit, abyste za to zaplatil.“

„Samozřejmě,“ připustil Bownley. „Nikdy bych ani neočekával, že Perry Mason bude bojovat polovičatě. Nemyslím si ale, že se budete za Julii Brannerovou angažovat. Navíc mám pádné důvody k domněnce, že skutečná Julia Brannerová je mrtvá a obětí podvodníka jste se stal vy.“

„Nic z toho, co jste zatím řekl,“ zdůraznil Mason, „nedokazuje, že děvče, ve kterém jste poznal svoji vnučku, je skutečně dcerou Julie Brannerové, ať už je ta žena kdekoli. Na druhé straně já mám důkazy, které mě vedou k domněnce, že obětí omylu nebo podvodu jste se stal vy.“

Brownley zvolna podotkl: „Pane Masone, nehodlám vyvracet jakákoli z vašich tvrzení.“

„V tom případě,“ řekl důrazně právník, „mě těžko přesvědčíte, že bych se tomu případu neměl věnovat.“

Brownley několik vteřin seděl a uvažoval. Nakonec řekl: „Dobře, pane Masone, vyjdu vám vstříc,“ a dlouhými štíhlými prsty vytáhl z kapsy peněženku z tulení kůže, otevřel ji a vyndal nějaký dopis. Mason se zájmem sledoval, jak jeho hostitel odtrhává tištěnou hlavičku papíru a vzápětí i podpis.

„Jistě pochopíte," ozval se a nerozhodně si s dopisem pohrával, „že když jsem se pustil do pátrání, zajistil jsem si nejschopnější lidi. Jako základ jsem mohl použít několik nezvratných faktů. Povaha těch faktů je velice důvěrná, ale najal jsem si ty nejlepší lidi, jaké lze za peníze získat. Jsem si jistý, že obětí podvodu jste se stal vy. Jsem přesvědčen, že žena vydávající se za Julii Brannerovou není bývalá manželka mého syna. Vím, že děvče, které označí za svoji dceru, nebude dítětem mého zesnulého syna, a mám důvod se domnívat, že váš zájem o tento případ vzbudil člověk, který by podle vás měl znát přesná fakta a doporučil vám vaši klientku. Proto vám tenhle dopis ukážu. Neřeknu vám, kdo jej psal, jen vám řeknu, že zdroj těchto informací považuji za spolehlivý." Brownley mu podal list papíru a Mason se začetl.

Na základě našeho vyšetřování vám oznamujeme, že dojde k pokusu zpochybnit legitimitu Janice Brownleyové a na její místo dosadit podvodnici. Osoby, které se na tomto podvodu podílejí, znají situaci velice dobře a několik měsíců vyčkávají na vhodný okamžik pro jeho uskutečnění. K dosažení úspěchu potřebují pomoc schopného právníka, který bude mít prostředky na financování sporu. Pokud se jim podaří někoho takového získat, budou ho muset nějakým způsobem ovládnout.

Podvodníci vyčkávali, až si biskup Mallory ze Sydney v Austrálii vybere svůj rok volna. Oznámil, že má v úmyslu ho strávit cestováním a studiem. Aby se uchránil vyrušování, program své cesty držel v naprosté tajnosti. Zjistili jsme, že jeden z podvodníků bude vystupovat jako biskup Mallory spojí se s nějakým pečlivě vybraným právníkem a přesvědčí ho, aby se případu ujal. Biskup zůstane na scéně jen tak dlouho, aby právníka získal a přesvědčil. Potom se ztratí. Sdělujeme vám tyto skutečnosti v dostatečném předstihu, abyste mohl podniknout potřebné kroky.

V každém případě můžete očekávat, že se o tuto záležitost bude zajímat nějaký důrazný a finančně nezávislý advokát. Navrhujeme vám prokonzultovat záležitost s vaším právníkem, abyste měl čas důkladně se připravit. Během několika dnů vám sdělíme další podrobnosti.

S úctou

„Jistě přikládáte tomuto dopisu váhu," pronesl Mason, aniž by pohnul brvou.

„Vy snad ne?" zeptal se Brownley překvapeně.

„Ani v nejmenším."

„Zaplatil jsem za ty informace slušné peníze, pane Masone. Kdybyste mě znal lépe, věděl byste, že když už za něco platím, je to vždy to nejlepší. Proto informacím z toho dopisu věřím."

„Mohl bych jim věřit i já," připustil Mason, „kdybych ten dopis viděl celý. Vy jste se rozhodl odstranit ty části, které představují jeho skutečnou hodnotu. Dal jste mi přečíst jen anonymní sdělení. V takové podobě je to pouhý anonymní dopis."

Brownley vypadal podrážděně. „Pokud si myslíte, že vám prozradím, kdo pro mě pracuje, jste na omylu."

Mason pokrčil rameny. „Vůbec nic si nemyslím. Vyložil jsem jen karty na stůl a požádal o totéž. Vy jste to zatím neučinil."

„Myslím, že jsem pro vás udělal dost," oznámil Brownley rozhodně. Mason odsunul židli jako by chtěl vstát. „Snad už neodcházíte, pane Masone?" zeptal se Brownley.

„Ano. Pokud jste mi opravdu sdělil všechno, nepřesvědčil jste mě ani v nejmenším."

„Uvědomil jste si, že to nejste vy, koho je potřeba přesvědčit?"

Mason stál a dlaněmi se opíral o okraj stolu. Vynikala tak jeho široká ramena a silné paže. „Ne, neuvědomil. V tomto rozhovoru rozhoduji já. Pokud mě nedokážete přesvědčit, že jste v právu, budeme se muset utkat."

„Mluvíte jako dobrý obchodník, pane Masone," připustil Brownley. „Ale předvedu vám, že jste poražený už předem, že začínáte matem."

„Mat," namítl Mason, „je výraz pro neodvratný konec. V šachu jsem se ocitl mnohokrát, ale mat jsem zažil jen výjimečně."

„To nic nemění na skutečnosti, že máte mat. Nemám v úmyslu, pane Masone, nechat jméno své vnučky vláčet po soudech, a nemám zájem, aby se soukromé záležitosti mé rodiny probíraly v tisku. Proto

vám zamezím jakkoli se podílet na prosazování zájmů té slečny, která by ráda zaujala místo mé vnučky.“

Mason ho překvapeně přerušil. „Vy mi chcete zamezit v něčem, co mám já v úmyslu?“

„Přesně tak.“

„Takové pokusy tu už byly,“ odsekl Mason, „ale niky neskončily úspěchem.“

Brownley zlomyslně zamrkal. „To dost dobře nechápu, pane advokáte. Než jste začal prověřovat vztahy v mé rodině, měl jste si prověřit nejdřív mě. Zjistil byste, že jsem nelítostný soupeř, člověk, kterého je velice obtížné porazit a který vždy prosadí své zájmy.“

„To prohlášení před chvílí mě mělo odradit od zahájení soudního řízení?“

„Ano.“

Mason se jen mlčky výmluvně usmál.

„Zabráním vám v tom,“ pokračoval Brownley. „Jste dobrý obchodník. Druhá strana nemá na vedení sporu prostředky. Jejich jediným zájmem je získat advokáta s vlastními finančními zdroji, který bude ochotný se do toho hazardu pustit. Pokud vám předvedu, že nemáte nejmenší šanci uspět, jistě sám usoudíte, že nemá smysl se do sporu pouštět.“

„Přesvědčit mě, že nemám naději spor vyhrát, by se podařilo jen výjimečnému člověku. Raději se rozhoduji sám.“

„Pochopte, že nejsem tak bláhový, abych si namlouval, že vás dokážu odradit od pokusu prosadit legitimitu toho podvrženého vnoučete. Ale přesvědčím vás, že to nemá smysl. Pouhá skutečnost, že jde o moji vnučku, nic neznamená. Dívka je plnoletá a mě nemůže nikdo nutit, abych ji podporoval. Jedinou výhodou by byl případný podíl na dědictví po mé smrti. Proto, pane Masone, sepíšu závěť, ve které zanechám většinu svého značného majetku své vnučce Janice Brownleyové, a zdůrazním, že se jedná o osobu, kterou za svou vnučku považuji a která se mnou žije. V takovém případě bude jedno, jestli jde o pokrevní příbuzenský vztah, nebo ne. Moje závěť bude v její prospěch. Je mí jasné, že se můžete pokusit mou závěť napadnout. Zítra ráno v devět podepíšu převodní listiny, kterými převedu tři čtvrtiny svého majetku na osobu, kterou považuji za svou

vnučku, s tím, že dokud budu naživu, budu majetek spravovat sám. Zbývající čtvrtinu převedu na své druhé vnouče, Filipa Brownleye.“

Starý pán upíral na Masona vítězoslavný pohled. „Teď jistě uznáte, pane advokáte, že tenhle oříšek rozlousknout nedokážete. Myslím, že jste natolik chytrý, že nebudete bušit hlavou do zdi. Uvědomte si, že v mé osobě jste narazil na tvrdého protivníka. Když se jednou rozhodnu, neexistuje nic, co by mě mohlo zastavit. Myslím, že v tomhle jsme si podobni. Ale v tomto případě držím náhodou všechny trumfy v ruce já. Teď se s vámi, pane Masone, rozloučím. Setkání s vámi bylo velice příjemné.“ Renwold Brownley sevřel štíhlými prsty Masonovu svalnatou ruku a právník si uvědomil, že starcovy prsty jsou chladné jako ocel.

„Sluha vás doprovodí k autu.“ Vzápětí se na pokyn nějakého tajného signálu neslyšně otevřely dveře knihovny.

Mason se zadíval na Brownleye. „Nejste právník?“ zeptal se.

„Ne. ale využívám ten nejlepší dostupný právnický talent.“

Mason se otočil, kývl na sluhu a vzal si plášť. „Až tenhle případ skončí,“ podotkl zamračeně, „možná budete muset změnit mínění o schopnostech svých právníků. Dobrou noc, pane Brownley.“

Právník postál u venkovních dveří tak dlouho, až byl sluha nucen mu pomoct do kabátu. Příjezdová cesta se pod proudy deště měnila ve spoustu malých gejzírů. V silném větru se prohýbaly větve stromů, jako by kapitulovaly před vichřicí. Mason zabouchl dvířka auta, nastartoval, zapnul světla, zařadil rychlost a pomalu se rozjížděl. Auto vyjelo z bezpečí stříšky přímo do lijáku. Právě sešlápl brzdový pedál, aby zpomalil před zatáčkou, když zahlédl v proudech deště nějakou postavu.

Na tmavém pozadí keřů vypadala postava v jasném světle reflektorů nezřetelně. Byl to štíhlý mladík v plášti do deště s vyhrnutým límcem a kloboukem staženým hluboko do čela. Z okraje klobouku crčela voda. Mladík zvedl ruce a Mason zastavil. Mladý muž přistoupil k vozu.

Mason si všiml pobledlé tváře a žhnoucích tmavých očí. Otevřel okénko.

„Vy jste pan Mason, ten právník?“

„Ano.“

„Já jsem Filip Brownley. Říká vám to něco?“

„Vnuk Renwolda Bronwleye?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„Vy jste se chtěl se mnou setkat?“

„Ano.“

„Nestůjte v tom dešti,“ nabádal ho Mason. „Možná byste chtěl se mnou zajet do mé kanceláře.“

„Ne. Dědeček se nesmí dozvědět, že jsem s vámi mluvil. Vy jste byl za ním?“

„Ano.“

„O čem jste mluvili?“

„Na to se zeptejte dědečka.“

„Hovořili jste o Jan, že?“

„O Jan?“

„Vždyť víte, Janice, moje sestřenice.“

„Promiňte, ale nemám v úmyslu o tom mluvit, zvlášť ne teď.“

„Mohl byste mít ve mně cenného spojence,“ nabízel Filip.

„Možná,“ připustil Mason.

„Koneckonců, naše zájmy jsou podobné.“

„Chcete tím říct, že máte pocit, že osoba, která tu žije jako Janice Brownleyová, není dcerou Oscara Brownleye?“

„Chtěl jsem vám jen nabídnout,“ opakoval mladík, „že bych pro vás mohl být cenným spojencem.“

Mason zvolna pronesl: „Nemyslím, že bych s vámi chtěl právě teď o čemkoli diskutovat.“

„Je pravda, že dědeček vám sváže ruce tím, že všechen majetek nechá přepsat na Janice?“

„Ani o tom nemám v úmyslu teď hovořit. Rád bych si s vámi popovídal v nějakou vhodnější dobu. Co kdybyste za mnou zašel zítra v deset do mé kanceláře?“

„Ne! Ne! To nejde. Copak nechápete, co se děje? Dědeček najal detektivní firmu, aby našla Janice. V případě úspěchu měli dostat prémii pětadvacet tisíc dolarů. Nedařilo se jim ji objevit, ale nechtěli přijít o tak velké peníze. Tak mu podstrčili nějakou podvodnici. Žije tu už dva roky a podařilo se jí ho úplně zhypnotizovat. Morálně mám právo na stejný podíl, i kdyby byla pravá. Ale ona ho tak okouzlila,

že jí chce dát skoro všechno. Je to podvodnice a před ničím se nezastaví. Ona…“ Filip se rozhořčením zajíkal. Několik vteřin byla slyšet jen bouřka, bubnování dešťových kapek do střechy auta, zvuky pohybujících se větví a poryvy větru.

Mason upíral na mladíka pronikavý pohled. „A co z toho?“

„Chci, abyste ji zarazil.“

„Jak?“

„Nevím, to je na vás. Chci jen, abyste věděl, že na mě se můžete plně spolehnout — ale pomoc vám mohu poskytnout jen tajně. Dědeček se o tom nesmí za žádnou cenu dozvědět.“

„Můžete za mnou přijít do kanceláře?“ zeptal se právník.

„Ne, na to by přišel.“

„Co vás vede k přesvědčení, že je to podvodnice?“

„Způsob, jakým se vtírá do jeho přízně,“

„To není důkaz.“

„Jsou tu i jiné věci.“

„Podívejte, mladíku,“ namítl Mason, „když jste se o ní zmínil poprvé, mluvil jste o ní jako o Jan. To je vlastně důvěrná zdrobnělina. Teď mi nabízíte pomoc a snažíte se mě přimět k něčemu, co mám sám v úmyslu, Nabídl jsem vám, abychom si pohovořili v mé kanceláři. Vám to nevyhovuje, nejste ochoten se se mnou setkat ani jinde. Netvrďte mi, že vás dědeček nechává tak pečlivě hlídat. Navíc z domu je sem vidět a kdokoli může zahlédnout, že jsem zastavil a hovoříme spolu…“

„Pane bože!“ zaúpěl mladík. „Na to jsem nepomyslel!“ Otočil se a zmizel ve stínu keřů.

Mason několik minut počkal, potom prudce zařadil rychlost a sešlápl plyn. Jel přímo do kanceláře společnosti Western Union. Z kabátu mu stékala voda. Postavil se k přepážce a na blanket na telegram napsal:

BISKUP WILLIAM MALLORY. PARNÍK MONTEREY, PLUJÍCÍ PŘES HONOLULU DO SYDNEY— SITUACE VYŽADUJE VAŠI IDENTIFIKACI ŽENY, KTERÁ TVRDÍ, ŽE JE JULIA BRANNEROVÁ. PŘIŠLA ZA MNOU KRÁTCE PO VAŠEM ODJEZDU.

Podepsal se, zaplatil a zašel do telefonní budky. Zavřel dveře a vytočil číslo, které mu dala Julia Brannerová. Ozval se tichý, bezvýrazný ženský hlas. „To je Julia Brannerová?“ zeptal se Mason.

„Ne, tady je její přítelkyně Stella Kenwoodová. Vy jste pan Mason?“

„Ano.“

„Moment, pane Masone. Předám vám ji.“

Po nevýrazném projevu Stelly Kenwoodové se zdálo, že sytý hlas Julie Brannerové zaplnil telefonní budku, která se díky odpařující vodě z Masonova vlněného oblečení zdála ještě těsnější. „Co jste zjistil?“ vyptávala se. „Honem mi to řekněte!“

„Nic povzbudivého. Brownley se nedá zviklat. Má v úmyslu pořídit závěť, ve které odkáže většinu majetku dívce, která s ním žije jako jeho vnučka. Je rozhodnutý převést na ni majetek už nyní a sám si ponechat jen doživotní právo spravovat jej.“

„Už to udělal?“ zeptala se.

„Ne, chystá se k tomu zítra ráno.“

Mason zaslechl její rychlý dech. „Existuje něco, čím bychom mu v tom mohli zabránit?“

„Ne. Jedině pokud bychom mohli prokázat, že k tomu není způsobilý. To je jediné, co by mu mohlo zabránit nakládat se svým majetkem podle libosti. Ale mám jednu možnost, o které neví. Ráno vám to vysvětlím.“

Na chvíli zavládlo ticho. Pak se znovu ozvala. „Myslíte, že byste byl schopen něco podniknout, pane Masone?“

„O tom si promluvíme ráno.“

„Nezní to příliš optimisticky,“ poznamenala. „Myslím, že nás převezl, pokud…“

„Pokud co?“ naléhal Mason, když zmlkla.

„Pokud nepodniknu krok, který jsem chtěla použít jen v případě krajní nouze.“

„Myslím, že existuje jediný způsob, jak Renwolda Brownleye přesvědčit. Záleží jen na tom, jestli jednu věc, kterou mám v držení, chce tak moc, aby byl ochoten změnit své úmysly.“

„Poslyšte,“ ozval se Mason, „nic nepodnikejte a držte se zpátky. Ráno si promluvíme. Nemůžeme Brownelye k ničemu nutit. Je neú-

stupný, zatvrzelý a nemilosrdný.“ Když se nikdo neozýval, zaklepal na sluchátko a zeptal se: „Slyšela jste mé?“

„Ano, slyšela,“ odpověděla zamyšleně. „V kolik se ráno můžeme sejít?“

„V deset v mé kanceláři,“ navrhl a zavěsil.

7

Když Perryho Masona probudilo pronikavé zvonění telefonu, do oken jeho bytu vytrvale bubnovaly dešťové kapky. Natáhl se po vypínači lampičky na nočním stolku, posadil se a zvedl sluchátko. Na prsou ucítil závan vlhkého studeného větru, který si pohrával se záclonami. Natáhl se pro župan a přitáhl si ho až k bradě.

„Haló," zavrčel a vzápětí uslyšel hlas Paula Drakea. „Došlo k nečekanému zvratu, Perry. Zdá se, že budeš mít práci." Mason si protřel oči a zeptal se: „Co se stalo? Kolik je hodin?"

„Je přesně čtvrt na čtyři," odpověděl Drake. „Jeden z mejch lidí volal z Wilmingtonu. Chtěl jsi, aby někdo hlídal u Brownleyovejch, tak jsem tam jednoho chlápka poslal. Asi hodinu po jeho příjezdu naskočil Brownley do auta a někam se rozjel. Lilo jako z konve. Můj člověk ho sledoval. Držel se za ním bez potíží až do chvíle, kdy dojeli do přístavu. Usoudil, že Brownley jede na svou jachtu, a přestal bejt ostražitej. Pustil Brownleye moc daleko dopředu a ztratil ho. Řek si, že se nic neděje, že na něj počká poblíž lodě. Ale Brownley se tam neukázal. Můj člověk se rozjel obhlídnout okolí, když uviděl chlápka, jak běží a mává. Zastavil, chlápek k němu doběh a tvrdil, že někdo zabil Brownleye. Nějaká ženská v bílým kabátě do deště se prej vynořila ze stínu, vyskočila na stupátko Brownleyova auta, vypálila pět nebo šest výstřelů a zmizela.

Ten chlápek byl pořádně vyděšenej. Můj člověk ho odvez k telefonu a zavolali záchranku a policii, ačkoli ten chlápek tvrdil, že Brownley je mrtvej a volat záchranku nemá smysl. Pak se můj člověk rozjel zpátky, aby se podíval, jak auto a starej pán vypadaj. Ale auto nenašli. Když přijela policie, taky nic nenašli. Jedu se tam mrknout a myslel jsem, že bys jel třeba rád se mnou."

„Byl v tom autě určitě Renwold C. Brownley?"zeptal se Mason.

„Osobně."

„Z toho bude pořádná mela."

„Mně to povídej! Během příštích dvou hodin vyrukujou všechny noviny ve městě se zvláštním vydáním."

„Kde jsi?"

„V kanceláři."

„Tak se pro mě stav. Než sem přijedeš, oblíknu se a budu stát před domem," navrhl Mason.

Zavěsil a vyskočil z postele. Pravou rukou zavíral okno a levou si rozepínal knoflíky pyžama. Kravatu si vázal ve výtahu, v hale si oblékl plášť a ven vyšel právě v okamžiku, kdy se za rohem vynořila světla Drakeova vozu. Ve světle reflektorů byly vidět gejzíry, způsobené dopadnutím velkých kapek na mokrou dlažbu. Když se auto znovu rozjelo, Mason se pohodlně usadil a ujistil se: „Tu vraždu spáchala žena, Paule?"

„Jo, nějaká žena v bílým kabátě do deště."

„Co se vlastně stalo?"

„Pochopil jsem to tak, že Brownley někoho hledal. Zpomalil, skoro zastavil, a rozhlížel se, když se ze stínu vynořila ta ženská. Očividně na ni čekal, protože zastavil a stáhl okýnko. Vyskočila mu na stupátko, vytáhla automatickou pistoli a vypálila na něj několik ran. Pak seskočila, rozběhla se za roh a zmizela. Svědek ji viděl odjíždět v chevroletu, ale poznávací značku si nezapamatoval. Nakouk do auta a uviděl Brownleye zhrouceného na volantu. Minimálně jedna rána byla smrtelná. Ten chlápek se rozběh, aniž přesně věděl kam. Přej běžel asi pět minut, když zahlíd světla našeho vozu."

„Je možné, že si spletl směr?" zeptal se Mason.

„Jo, vsadil bych deset ku jedný, že to tak bylo."

Drake sešlápl plynový pedál k podlaze a zeptal se: :

„Nejsi nějak nervózní, Perry?"

„Se mnou si nedělej starosti," odsekl Mason. „V jakém stavu máš pneumatiky?"

„Ve skvělým," zubil se Drake. „Mám teorii, že smyk je jen pokus zadku vozu chytit předek. Když předek jede dostatečnou rychlostí, zadní části auta se to nemůže podařit až do chvíle, kdy se pokusíš zastavit."

Mason si zapálil cigaretu. „Sepsal jsi už poslední vůli, Paule?"

„Ne."

„Tak se u mě ráno zastav a dáme to dohromady. Jsou nějaké nové zprávy o biskupovi?"

„Moje australská agentura si myslí, že žertuju. Odpověděli mi telegramem, ve kterým sdělujou, že biskupové koktají jen zřídka."

„A co popis biskupa, ten zaslali?“ zeptal se Mason. „Jo, v následujícím telegramu.“

Drake řídil jednou rukou a druhou šátral v kapse. Vytáhl papír a právě ho podával Masonovi, když právník křikl: „Pozor, zatáčka!“

Drake telegram pustil, chytil volant a pokoušel se srovnat smyk, do kterého se auto dostalo. Vzápětí vjeli do protisměru. Drake otáčel volantem jako kormidlem jachty. Přidal plyn a auto vletělo bokem do zatáčky, která se náhle vynořila ve světle předních reflektorů. Drakeovi se podařilo získat nad autem kontrolu těsně předtím, než sjeli ze silnice. „Kde je ten telegram?“ zeptal se detektiv. „Doufám, žes ho neztratil.“

Mason s povzdechem uvolnil nohy, kterými se celou dobu zapíral o podlahu auta a řekl: „Ne, je tady někde na sedadle.“

Detektiv za zatáčkou srovnal vůz a sešlápl plyn. „Dokážeš to přečíst?“

„Myslím že ano, ale až se mi přestane třást ruka. Proboha, Paule, dokážeš jezdit opatrně?“

„Jasně,“ odpověděl Drake. „Vždyť se nic nedělo, to jen tys mě rozptyloval vyptáváním na ten telegram.“

Mason rozložil papírek a četl:

BISKUP WILLIAM MALLORY STOP PADESAT PET LETY STOP VYSKA STO SEDMDESAT VAHA OSMDESAT PET SEDE OCI STOP PRILEZITOSTNY KURAK DYMKY STOP VYBIRA SI ROK VOLNA A POHYBUJE SE NEKDE PO SPOJENYCH STATECH STOP PRESNE INFORMACE NENI MOZNO ZJISTIT STOP

Mason telegram složil.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Drake.

Mason si znovu zapálil. „Jeď rovně, Paule, a soustřeď se na řízení. Nechci tě zase rozptylovat. Promluvíme si, až budeme na místě.“ Pohodlně se usadil, vyhrnul si límec kabátu a pokuřoval.

„Ten popis sedí, co?“ nevydržel Drake. Mason neodpovídal. Detektiv něco zamumlal a soustředil se na řízení. Déšť stékal po skle, bubnoval na střechu a proudy vody byly viditelné ve světle reflekto-

rů. Stěrače monotónně kmitaly z jedné strany na druhou, ale déšť byl silný a viditelnost špatná.

Nakonec zahlédli koncová světla nějakého auta. Reflektory Drakeova vozu ozářily znak jachtařského klubu, doplněného slovy: *Zákaz vjezdu, soukromý majetek.* K autu se blížil nějaký člověk v černém gumovém kabátě, ze kterého stékaly proudy vody.

„Pana Masona znáš, Harry," ozval se Drake.

Mason pokývl hlavou a řekl: „Nazdar Harry, co je nového?"

Agent sklonil hlavu k okénku. Drakeovi stekla do klína voda z jeho klobouku. Detektiv křikl: „Sundej si ten klobouk, paviáne! Jestli nám chceš něco říct, sedni si dozadu. O sprchu nemám zájem."

Agent se nasoukal na zadní sedadlo. „Tak poslouchejte," začal tlumeně hlasem člověka, který se pokouší rozluštit nějakou záhadu. „Mně to nedává smysl. Odjel jsem na váš příkaz k Brownleyovu domu. Lilo jako z konve. Myslel jsem, že to bude jen rutinní sledování. Nikdy by mě nenapadlo, že milionář se bude v takovým počasí potloukat někde venku. Tak jsem zavřel okýnka a udělal si pohodlí. Asi o půl druhý přijel k domu taxík. V domě se rozsvítily světla, zaslechl jsem nějaký dohadování a taxikář odjel. Ale v domě se svítilo dál. Asi za čtvrt hodiny jsem zahlíd světlo i v garáži. Pak se otevřely vrata a vobjevily se světla. Když auto projíždělo kolem mě, podařilo se mi zahlídnout starýho Brownleyho."

„Tou dobou pořád pršelo?" zeptal se Drake.

„Jo, padaly trakaře."

„A Brownley jel bez řidiče?" ujistil se Mason.

„Jo, byl v autě sám."

„Pokračuj," pobídl agenta Drake.

„Sledoval jsem ho, ale musel jsem jet chvíli bez světel. Neodvažoval jsem se jet těsně za ním. Tady dole byl velkej kus přede mnou. Když dojel až sem, říkal jsem si, že jede na svou jachtu, takže když zahnul a choval se, jako by pochopil, že ho sleduju, a pokoušel se mě setřást, rozjel jsem se k jachtařskýmu klubu. Když se neukázal ani za několik minut, začal jsem se po něm rozhlížet. Ale nikde jsem ho neviděl. Myslím, že jsem se tak deset minut pokoušel najít jeho auto. Projel jsem všechny křižovatky, dojel jsem až dolů k dokům a vracel se zpátky, když se přede mnou objevil nějakej člověk a mával. Za-

stavil jsem a ten chlápek byl tak rozrušenej, že ze sebe sotva vypravil slovo.“

„Zjistil jsi jeho jméno?“ zeptal se Drake.

„Jasně. Gordon Bixler.“

„To je ten, co vám říkal, že se tu střílelo?“ ozval se Mason.

„Ano.“

„Co přesně říkal?“ chtěl vědět Drake.

„Moment,“ přerušil ho Mason, „tohle je sice důležité, ale mě by zajímalo, co tu ten chlap dělal. Připadá mi to podezřelé.“

„To je v pořádku,“ odpověděl agent. „Ověřil jsem si, že je to jachtař a vracel se z plavby. Zdržela ho bouře. Volal svýmu řidiči, aby pro něj přijel. Tomu se ale zřejmě nechtělo do deště, nebo měl zrovna něco důležitějšího, a neukázal se. Bixler byl vzteky bez sebe a chystal se dojít někam k telefonu nebo chytit taxi. Ukázal mi svůj řidičák a sdělil jméno svý jachty. Poldové ho kontrolovali taky.“

„Dobře.“ prohodil Mason. „Chtěl jsem se jen ujistit. Pokračujte.“

„No, Bixler říkal, že zahlíd projíždět kolem velkou limuzínu, Zdálo se mu, že řidič někoho hledá. Pak se objevila nějaká ženská v bílým kabátě do deště a auto zpomalilo. Ta ženská vyskočila na stupátko a něco řidiči povídala. Pak slezla a zmizela ve tmě. Auto pomalu pokračovalo dál. Bixler ho zahlíd zajet do vedlejší ulice, vyjet na další, zahnout a za chvíli se stejnou cestou vracet.

Jachtař si říkal, že by ho ten člověk mohl svézt, tak si stoupl na silnici, že ho zastaví. Auto jelo tak dvacetikilometrovou rychlostí, když se znovu objevila ta žena. Bixler se rozběhl k autu. Říkal, že byl tak padesát metrů od něj, když zahlíd, jak ta ženská vyskočila na stupátko a zahlíd záblesk pěti nebo šesti výstřelů. Ženská vzápětí seskočila a rozběhla se k vjezdu do jednoho z doků. Bixler se po chvilce rozběhl k limuzíně. Než se k ní dostal, zahlíd světlej sedan — myslí si, že to byl chevrolet, ale není si jistej. Má pocit, že ho řídila ta ženská v bílým kabátě do deště, ale stoprocentně to tvrdit nemůže.

Pak doběh k limuzíně. Řidič se opíral o dveře. Levá ruka a hlava mu visely ven a krev stékala po kapotě na stupátko. Bixler tvrdí, že to byl Renwold Brownley a že byl pořádně naplněnej olovem — a mrtvej.“

„Jak ví, že to byl právě Brownley?“ zeptal se Mason.

„Taky mě to zajímalo. Ten chlápek je členem jachtařskýho klubu stejně jako Brownely. Několikrát se tam setkali. Přísahá, že se určitě nemýlil, že to byl skutečně Brownley. Sice lilo jako z konve, ale právě ve chvíli, kdy se střílelo, déšť trochu povolil. Nebyla tam úplná tma, protože na budově klubu svítí světlo. Navíc svítila palubní deska limuzíny.“

„Kdy k tomu došlo?“ zeptal se Drake.

„Bixler se rozběh najít nějakou pomoc nebo telefon. Byl asi dost vyděšenej. Nejdřív běžel po hlavní silnici, pak zabočil do vedlejších ulic, chvíli se tam motal, dostal se zpátky a potom mě zahlíd. Když mě zastavil, tvrdil, že ke střelbě došlo tak před deseti minutama. Naložil jsem ho, ale byl tak zmatenej a nervózní, že ze sebe sotva vypravil slovo. Pokoušel se mi ukázat místo, kde se střílelo, ale nemoh ho najít. Jezdili jsme kolem a já měl pocit, že ten chlápek je cvok. Pustil bych to z hlavy, kdyby mi nebylo jasný, že Renwold Brownley tu někde určitě je a já ho musím najít.

Chlápek pořád vykřikoval, že musí zavolat policii, tak jsem ho zavez k telefonu.“

„Co se stalo pak?“ zeptal se Mason.

„Poldové přijeli, my jim řekli, co víme a…“

„Doufám, žes jim nevyklopil, žes Brownleyho sledoval,“ skočil mu do řeči Drake.

„Ne,“ ohradil se muž. „Řek jsem jim, že hledám jednu ženskou, která by se měla bavit na nějaký jachtě. Že dělám na jednom rozvodu.“

„Vyptávali se tě na něco dál?“

„Ne, zatím ne. Měli dost práce. Prohodil jsem jen, že jde o blondýnu.“

„Našli policajti auto?“

„Ne. Měli stejně jako já pocit, že ten chlap je tak zmatenej, že si poplet místo, potom ale jeden z poldů, co se potloukal kolem s baterkou, zahlíd na chodníku rudou skvrnu. Bylo to právě v místě, o kterým Bixler tvrdil, že se tam střílelo. Rozhlídli se kolem a našli nábojnici vystřelenou z automatický pistole ráže třicet dva. To výrazně změnilo situaci. Déšť nebyl zrovna tak silnej jako teď, takže našli na

silnici červený potůčky. Silnice je tam drsná, takže déšť smyl sice krev ze stupátka, ale z vozovky ji neodplavil. Stopy vedly k jednomu z doků. Poldové si myslej, že auto mohlo skončit ve vodě.“

„Kde je ten dok?“ zeptal se Mason.

„Jeďte,“ navrhl agent, „ukážu vám to. Zůstal jsme tady, protože jsme se tak domluvili, Jeďte rovně, řeknu vám, kdy zahnout.“

Drake se rozjel a po několika stovkách metrů ho agent upozornil: „Tady zabočte doprava.“

Hned za rohem zahlédli řadu aut. Některá měla rozsvícená světla. Přenosný reflektor osvětloval vodní hladinu. Na okraji mola stálo vyprošťovací auto vybavené jeřábem. Lana zmizela ve vodě. Auto bylo zapřené opěrkami a zvedalo nějaké těžké břemeno. Drake dojel co nejblíž. Pak zastavil. „Harry, někde to zaparkuj, Perry, jdeme.“

Právník byl už venku. Společně se prodírali deštěm, který jim stékal po tvářích. Připojili se ke skupince mužů na okraji mola. Byli příliš soustředěni na vodní hladinu a dvou příchozích si nevšímali.

Mason se nahnul kupředu. Napnutý kabel mizel v temné vodě. V kontrastu se světlem, které ozařovalo hladinu a v jehož záři se tváře přihlížejících jevily bílé jako křída, se voda zdála ještě tmavší. Silné navijáky vyprošťovacího auta se pravidelně otáčely. Některé z lan sebou občas cuklo a hladinu zčeřila sprška vody. Najednou se ozval mužský hlas: „Tady je!“

Vedle Masona se protáhl fotograf a namířil objektiv na hladinu. Právníka oslepilo světlo blesku přesně ve chvíli, kdy se nad hladinou objevila střecha limuzíny. Lidé se shlukli a začali se strkat. Někdo křikl. „Už ho nezvedejte, musíme to zajistit ještě jedním hákem. Bude plný vody. Nemůžeme si dovolit, aby se utrhlo.“

Muži v kombinézách upevnili ve světle baterek auto ještě jedním hákem. Zaburácel motor a rameno jeřábu se dalo do pohybu. Ozvaly se hlasy a místo osvítily blesky fotoaparátů. „Můžeme,“ ozvalo se a limuzína se pomalu vznášela nad hladinu. Dveře na pravé straně byly otevřené. Otvory v podlaze vytékala z auta voda a potoky vody se tříštily na hladině. Jeden z mužů oznámil: „Zvedneme ho a položíme ho na břeh. Dávejte všichni pozor!“

Mason si uvědomil, že dlouhé rameno jeřábu se mu tyčí přímo nad hlavou. Zahlédl lana, podvlečená pod autem, potom se ozvaly

rumpály, limuzína se ocitla přímo nad ním a pomalu klesala na molo. Když se auto blížilo k zemi, objevil se policista v uniformě a ohradil prostor provazem. Limuzína dosedla přesně do vymezeného prostoru.

Mason se naklonil policistovi přes rameno. Pod bradou cítil jeho mokrý nepromokavý kabát. Sledoval, jak policista prohlíží vnitřek vozu. „Je tu pistole, automat, ráže třicet dva. Na sedadlech je vidět krev.“ Mason viděl, že tělo v autě není.

Kdosi nařídil: „Vykažte ty lidi z mola. Nesmí sem nikdo bez průkazu.“

Přijížděla stále nová auta. Mason si všiml, že se k němu blíží strážník v uniformě. S odhodlaným úsměvem pronesl: „Pokračujte, pane, opusťte molo. Ráno se všechno dočtete v novinách.“ Mason se nechal vyvést na okraj mola. Když míjel Paula Drakea, sykl: „Měj oči i uši na stopkách, Paule. Počkám v autě.“

Právník kráčel deštěm, dokud nenašel Drakeovo auto. Pokusil se setřást z kabátu co nejvíc vody a nastoupil.

O pět minut později se objevil Drake. „Je to ztracený. Hledají tělo. Muselo z auta vypadnout. V postranní kapse je láhev whisky, Perry.“

„Pane bože,“ zaúpěl Mason. „Na tělo se vykašli — proč jsi mi o té láhvi neřekl dřív?“ Vytáhl zátku a podal láhev Drakeovi. „Čím starší, tím lepší,“ vysvětloval detektiv.

Drake si třikrát mohutně lokl a podal láhev zpátky Masonovi, který ji přitiskl ke rtům. K autu přišel i Drakeův agent, kterému při každém kroku čvachtala v botách voda.

„Napijte se,“ nabídl mu Mason, „a řekněte nám, co je nového. Pustili tě tam, Paule?“

„Vysmáli se mi,“ připustil detektiv. „Pak se objevil nějakej tvrdej chlápek a začal se vyptávat, čí zájmy tu sleduju, koho zastupuju, jak dlouho tam už jsem, co o tom všem vím a co tu vlastně pohledávám. Usoudil jsem, že bude nejlepší zmizet. A co ty, Harry, přišel jsi na něco?“

Promoklý agent si otřel rty hřbetem ruky a řekl: „Nevnucoval jsem se, jen jsem se tak motal kolem. Zjistil jsem, že je to opravdu

Brownleyovo auto. Rychlostní páka ukazuje, že když auto sjelo do vody, mělo zařazenou rychlost a páka plynu byla na maximu.“

„Plynová páka?“ podivil se Mason.

„Jo. Našli pistoli a nějaký nábojnice, který uvízly v sedadle. Dveře se podle nich otevřely, když se auto ponořilo, a tělo vypadlo ven. Posílají pro potápěče, aby prohledali dno zálivu.“

„Mají přesný popis té ženy v bílém plášti do deště?“

„Nic, co by stálo za řeč. Ale mají číslo zbraně a víc budou vědět, až najdou tělo. Ten taxikář vezl zjevně Brownleymu nějakou zprávu. Ať šlo o cokoli, bylo to natolik naléhavý, že se sem vypravil sám — muselo to bejt fakt něco velkýho, když se sám Renwold Brownley vypraví ve dvě ráno do lijáku.“

„To bych řek,“ souhlasil Drake. „Dorazíme tu láhev.“

„Kdepak, Paule,“ ozval se Mason. „Ty řídíš. Dorazíme jí s Harrym.“

8

První slabé paprsky ranního světla změnily ulici v šedivý, deštěm zmáčený kaňon. Perry Mason zaparkoval naproti třípatrové budově s nápisem Hotelový dům Sunset Arms — West Beechwood 214, Vyhrnul si límec kabátu a vystoupil do lijáku. Na první pohled se zdálo, že žádné z oken nesvítí, ale při pozornějším pohledu objevil Mason vzadu ve třetím patře prosvětlený obdélník, částečně zakrytý krajkovou záclonou. Pokusil se otevřít dveře hlavního vchodu, ale zjistil, že jsou zamčené. Často používaná klíčová dírka však pod jemným tlakem ostří Masonova kapesního nože téměř okamžitě povolila. Cvakla západka a dveře se otevřely. Oklepal si vodu z pláště a vydal se nahoru. Zanechával za sebou mokré stopy.

Ve třetím poschodí zaslechl z jednoho bytu chrápání, mísící se s bubnováním deště a skučením větru. Prošel chodbou a jemně zaklepal na dveře, zpod kterých prosvítal uzounký proužek světla. Ozval se slabý, vyděšený ženský hlas: „Kdo je?“

„Nesu vzkaz od Julie Brannerové,“ odpověděl Mason.

Několik minut se nic nedělo. Žena na druhé straně dveří zřejmě zvažovala, jestli mu věřit nebo ne. Pak zaslechl nějaké zvuky, cvakl zámek a ve dveřích se objevila hubená žena v županu a pantoflích. Na hlavě měla natáčky a z pobledlé nenalíčené tváře na něho hleděly tázavé oči.

„Mohu dovnitř?“ zeptal se.

Beze slova stála ve dveřích a napjatě ho sledovala.

Mason se na ni usmál. „Nemohu přece ten vzkaz vyřizovat celému domu, obávám se, že zdi z chodby jsou poněkud tenké.“

„Pojďte dál,“ pronesla nakonec bezvýrazně.

„Nevím, jestli je ten vzkaz určen vám,“ řekl, když vešel do pokoje. „Mohla byste se mi představit?“

„Pokud máte vyřídit něco od Julie Brannerové, je to pro mě. Jsem Stella Kenwoodová.“

„Ano,“ souhlasil Mason. „Vy už slečnu Brannerovou nějakou dobu znáte, že?“ ;

„Ano,“'

„Víte něco o její minulosti?“

„Vím o ní všechno.“

„Už od mládí?“

„Od té doby, co se vrátila do Ameriky.“

„A víte také něco o jejím životě v Austrálii?“

„Ano. Proč se ptáte?“

„Protože se pokouším jí pomoct. Budu k tomu potřebovat i vaši spolupráci a nevím, jak dalece slečnu Brannerovou znáte.“

„Pokud mi máte něco vyřídit,“ pokusila se Stella Kenwoodová o rozhodné chování, „tak mi to sdělte. K vyptávání není nejmenší důvod.“

„Situace naneštěstí není tak jednoduchá. Víte, bojím se, že Julia se dostala do potíží.“

Zalapala po dechu, posadila se a unaveně pronesla: „Aha.“

Mason se rozhlédl po pokoji. Nalevo ode dveří byla sklápěcí postel. Buď v ní tu noc nikdo nespal nebo ji ta žena ustlala a sklopila těsně předtím, než zaklepal. Místnost vytápěla plynová kamna. Vzduch se ohříval od stříbrně natřeného radiátoru. Bylo tu horko a dusno. Mason vešel z venku a okamžitě si uvědomil vydýchaný vzduch. Okna a zrcadlo se po jeho příchodu orosila.

„Vy topíte celou noc?“ zeptal se.

Žena na něho němě upírala bledé modré oči, které prozrazovaly strach. Mason usoudil, že jí může být kolem padesáti. Život k ní asi nebyl příliš laskavý a pod tlakem okolností se naučila tvářit se odevzdaně.

„V kolik hodin odtud slečna Brannerová odešla?“ zeptal se.

„Kdo jste a proč se na to ptáte?“

„Pokouším se jí pomoct.“

„To už jste jednou říkal.“

„Taky je to pravda.“

„Kdo jste?“

„Perry Mason.“

„Ten právník, za kterým šla?“

„Ano.“

„Když jsem večer zvedla telefon, to jste byl vy?“

„Ano.“

Netečně přikývla.

„Kde je Julia?“ zeptal se.

„Šla někam ven.“

„Odešla těsně po mém telefonátu?“

„Těsně ne.“

Mason se jí díval do očí a ona se snažila jeho pohledu vyhnout. „Tak v kolik odešla?“ zeptal se ještě jednou.

„Kolem čtvrt na dvě.“

„Kam šla?“

„Nevím.“

„Šla pěšky?“

„Ne, vzala si moje auto.“

„Jaký typ vozu to je?“

„Chevrolet.“

„Proč šla ven?“

„Váš tón mi nevyhovuje,“ poznamenala. Odmlčela se a Mason jí poskytl čas. „Vy něco víte? Něco se stalo a vy mi to tajíte. Řekněte mi to.“

Mason pokračoval v nátlaku. „Řeknu vám to, až budu vědět, na čí straně stojíte. Nemohu vám nic prozradit, dokud mi neodpovíte na pár otázek. Proč šla Julia ven a co měla v úmyslu?“

„Nevím.“

„Brala si s sebou pistoli?“

Žena si povzdechla a sevřela si rukou hrdlo. Pod kůží jí prosvítaly modré žilky.

„Brala si s sebou pistoli?“ zopakoval otázku.

„Nevím. Proč? Co se stalo? Jak o té pistoli víte?“

„Na tom nesejde. Odpovězte mi. Vy tu na ni čekáte?“

„Ano.“

„Proč jste si nešla lehnout?“

„Nevím. Měla jsem o ni strach. Doufala jsem, že se každou chvíli vrátí.“

„Víte, proč přijela ze Salt Lake City?“

„Jistě.“

„Proč?“

„Vy to přece víte, proč bych vám to měla říkat?“

„Chci zjistit, jestli vám řekla totéž co mně.“

„Pokud jste právník, mělo by vám to být jasné.“

„Jistě,“ souhlasil. „Proč tedy přijela?“

„Kvůli své dceři a manželství.“

„Vy o tom víte?“

„Samozřejmě.“

„Jak dlouho?“

„Už nějakou dobu.“

„Julia Brannerová vám vyprávěla o svém manželství s Oscarem Brownleyem?“

„Ano.“ Zdálo se, že toto téma je jí bližší. „Víte,“ pronesla s prvním náznakem zájmu, který zatím spatřil, „bydlely jsme v Salt Lake City tři roky spolu. Vyprávěla mi o Oscaru Brownleyovi i o tom, jak se jeho otci podařilo získat syna zpátky. Zmínila se také, jak zajistila, aby se starý pán nemohl zmocnit její dcery. Víte, sama jsem měla přibližně stejně starou dceru a dokázala jsme pochopit, jak jí je. Já jsem samozřejmě věděla, kde moje dcera je. Mohla jsem jí psát a občas jsme se vídaly. Julia ani netušila, jestli její dcera žije…“ Odvrátila tvář. „Moje dcera před několika lety zemřela. Vím, jak se Julia cítila, když neměla možnost dceru vidět ani o ní neměla žádné zprávy.“

„Řekla vám Julia, proč se nemůže vrátit do Kalifornie?“

„Ano.“

„Proč?“

„Protože je obviněna ze zabití.“

„V pořádku,“ zamručel. „A teď zpátky k tomu maléru. Rád bych věděl, proč posílala Julia Brownleyovi vzkaz, aby se s ní sešel dole v přístavu.“

Stella Kenwoodová zavrtěla bezradně hlavou.

„Vy to nevíte?“ vyptával se.

„Nechci s vámi o Juliiných záležitostech mluvit.“

„Takže vy to víte. Proto tady sedíte a čekáte, až se Julia vrátí. Proto celou dobu běží topení. Vy jste vůbec nespala. Tak už toho nechte a řekněte mi pravdu. A potřebuju ji znát rychle, nemáme moc času.“

Sklopila oči a nervózně si pohrávala s prsty. V tu chvíli zaslechl Mason z chodby rychlé kroky. Postavil se nalevo ode dveří, kde mohl zůstat před příchozím na chvíli v úkrytu.

Zachrasti] klíč a dveře se otevřely. Vešla Julia Brannerová v bílém nepromokavém kabátě, sahajícím téměř po kotníky. Boty měla úplně promáčené a zpod klobouku jí vyčuhovaly mokré provázky zplihlých vlasů. Promluvila podrážděným, téměř hysterickým hlasem. „Bože, Stello, musíme odsud vypadnout! Jsem v strašným průšvihu. Sbalím se a odvezeš mě na letiště. Vrátím se do Salt Lake City. Stalo se něco strašnýho, já…“ Při pohledu do přítelčiných očí zmlkla a otočila se. „Vy?“ vyhrkla.

Mason přikývl a klidným hlasem navrhl: „Posaďte se, Julie, a řekněte mi, co se stalo. Bude užitečné, když to budu vědět.“

„Nestalo se nic.“

„Posaďte se, chci si s vámi promluvit.“

„Poslyšte, já spěchám. Nemůžu si dovolit ztrácet s váma čas. Už je pozdě, abyste vy něco podnikal.“

„Proč by mělo být pozdě?“

„Na tom nezáleží.“

Hodila kabelku na stůl a potýkala se s knoflíky pláště. Mason přistoupil ke stolu, zvedl kabelku a zkoumavě ji potěžkal. „Co se stalo s vaší pistolí?“

Nedokázala zakrýt překvapení. „Proč, copak není v kabelce?“

„Poslyšte,“ namítl Mason, „pokud chcete ztrácet čas hrou na kočku a na myš, znamená to váš konec. Renwold Brownley byl dnes v noci zastřelen nějakou ženou v bílém nepromokavém kabátě, která přijela v chevroletu. Myslím, že policie má velice dobrý popis auta. Tak co, pomůžete mi nebo si budete hrát na chytrou?“

Julia Brannerová si ho tázavě prohlížela, ale Stella zaúpěla: „Julie! Já věděla, že to uděláš!“ a rozplakala se.

Masonův pohled se setkal se vzdorovitýma očima Julie Brannerové. „Tak mluvte.“

„Proč bych o tom měla mluvit právě s vámi?“

„Protože jenom já vám mohu pomoct.“

„Vy jste mi mohl pomoct,“ obvinila ho, „ale neodvedl jste dobrou práci a teď už je pozdě.“

„Proč?“

„Vždyť to víte — i když nechápu, jak jste se to mohl dozvědět.“

Mason začínal ztrácet trpělivost. „Poslyšte, vy dvě, každá minuta je drahá a vy tu kvílíte jako dvě přihlouplé báby. Nechte toho a věnujte se důležitým věcem. Pomohu vám, Julie.“

„Proč byste to dělal?“ zeptala se. „Mám dohromady tak asi sto padesát dolarů.“

Stella Kenwoodová napůl vstala se slovy: „Já mám asi dvě stě. Vezmi si je, Julie.“

„Na peníze teď zapomeňte. Pomůžu vám, Julie, ale musím vědět, co se stalo. Ať došlo k čemukoli, myslím, že k tomu máte co říct. Brownley byl zcela bezcitný a neoblomný. Nechal vás obvinit ze zabití a držel vás tou hrozbou celá léta mimo. Zničil vám jakoukoli možnost šťastného rodinného života a nedostala jste ani zlámanou grešli. Musela jste se protloukat sama a určitě jste měla důvod ho nenávidět. Chci vědět, k čemu došlo. Nezaručuju vám, že s vámi vydržím až do konce, ale nějak začít musíme. A teď mi sdělte fakta. Zabila jste Brownleye vy?“

„Ne.“

„Tak kdo?“

„Nevím.“

„Setkala jste se s ním v noci?“

„Ano.“

„Kde?“

„Dole u vody.“

„Co se tam odehrálo?“

Zavrtěla hlavou a unaveným hlasem namítla: „Co na tom záleží? Stejně mi nebudete věřit. Přestaň brečet, Stello. Můžu si za to sama, je to můj konec. Ty s tím nemáš nic společnýho.“

Mason ji přerušil: „Přestaňte! Řekněte mi, co se tam stalo. Jestli vám někdo dokáže pomoct, jsem to já.“

„Když to teda potřebujete vědět, pokoušela jsem se Brownleye dotlačit tam, kam jsem potřebovala.“

„Jak?“

„Oscar od něho dostal k maturitě hodinky. Byla to rodinná památka. Renwold do nich dal zasadit novej strojek. Děsně si jich po-

važoval. Ty hodinky zůstaly u mě. Když Oscar utek, měla jsem je právě já. Starý pán je zoufale toužil získal zpátky. Poslala jsem mu po jednom taxikáři vzkaz, že s ním chci deset minut mluvit. Pokud přijede sám na určený místo na pobřeží a nebude mě deset minut přerušovat, dostane ty hodinky zpátky.“

„Vy jste si myslela, že přijede?“

„Věděla jsem to.“

„Nebála jste se, že vás nechá zavřít?“

„Ne. Vzkázala jsem mu, že hodinky zůstanou ukryté a dostane je jedině v tom případě, že na mě neušije žádnej podraz.“

„A co se stalo?“

„Přijel.“

„Jak věděl kam?“

„Nakreslila jsem mu plánek a určila místo, kde se setkáme. Zdůraznila jsem, že musí přijet sám.“

„Co se dělo potom?“

„Odjela jsem k přístavu a čekala na něj.“

„O čem jste s ním chtěla mluvit?“

„Chtěla jsem ho přesvědčit, že moje dcera je velice podobná svému otci a jestli mu na Oscarovi záleží, jistě by nedopustil, aby jeho potomek strádal. Chtěla jsem zdůraznit, že zapomenu na to, co mi způsobil, že chci jen spravedlnost pro svý dítě. Doufala jsem, že ho přesvědčím, že to děvče, co u něho žije jako Oscarova dcera, je podvodnice.“

„Proč jste ho nutila jet tak daleko?“

„Protože jsem to chtěla.“

„Ale proč zrovna na nábřeží?“

„Na tom nesejde.“

„Byla vaše zbraň automatická pistole ráže třicet dva?“

„Ano.“

„Co se s ní stalo?“

„Nevím. Dnes večer se mi ztratila.“

„Tohle na mé nezkoušejte.“

„Je to pravda.“

„Když jste Renwolda Brownleye nezabila vy, kdo to tedy udělal?“

„Nevím.“

„Co víte?“

„Setkali jsme se u jachtařského klubu. Řekla jsem mu, aby projel pár vedlejších ulic, aby bylo jistý, že ho nikdo nesleduje, a pak se vrátil. Udělal to a když se vracel, zpomalil. Byl ode mě asi půl bloku, když mu před auto skočila nějaká žena ve světle žlutým kabátě do deště podobným tomu mýmu. Brownley přirozeně zastavil. Vyskočila na stupátko a začala střílet.“

„Co jste udělala vy?“

„Otočila se a utíkala, co mi nohy stačily.“

„Kam jste běžela?“

„O jeden blok dál jsem měla zaparkovaný auto.“

„Naskočila jste a ujížděla pryč?“

„Nejdřív jsem nemohla nastartovat. Motor nechtěl v tom dešti naskočit.“

„Viděl vás někdo?“

„Nevím.“

„Kde jste vzala auto?“

„Půjčila mi ho Stella.“

„Nic víc už mi říct nemůžete?“

„To je celé.“

Mason pomalu pronesl: „Ať už je vaše vyprávění pravdivé nebo ne, osobně mám pocit, že nikoli, jedno je jisté: žádná porota by vám je neuvěřila. Pokud budete trvat na této verzi, odsoudí vás za vraždu prvního stupně. Sklopte tu postel, vypněte topení, otevřete okno, schovejte ten kabát, převlékněte se a zalezte do postele. Kdyby se tu objevila policie, nic jim neříkejte. Ať se vyptávají na cokoli, žádné prohlášení nedělejte. Řekněte jim, že budete odpovídat pouze v přítomnosti svého právníka, a sdělte jim, že jsem to já.“

Upírala na něho pohled. „Chcete říct, že jste na mý straně a chcete mi pomoct?“

„Přesně tak. A teď rychle do postele. A Stello, vy také ani slovo, nic jim neříkejte. Myslíte, že to zvládnete?“

Stella Kenwoodová se na něj zadívala vyděšenýma očima. „Nevím. Obávám se, že ne.“

„Myslím si totéž,“ souhlasil Mason. „Ale pokuste se. Snažte se vydržet mlčet co nejdéle. A vy, Julie, neříkejte nikomu vůbec nic, Neodpovídejte na otázky ani se sama nepouštějte do žádného vysvětlování.“

„O mě nemusíte mít strach. Mlčení je jedna z věcí, ve kterých jsem přeborník.“

Mason přikývl, otevřel dveře, vyšel na chodbu a když dveře zavíral, slyšel skřípot sklápěné postele.

Všiml si, že liják se zmírnil v chladné mrholení. Už bylo natolik světlo, že bylo na jihovýchodě vidět kupící se mračna. Vzduch byl chladný a vlhký. Když startoval, zpoza rohu se vynořilo policejní auto a zastavilo před domem.

Když přijel ráno Perry Mason do kanceláře, Della Streetová tam už byla. „Co je nového?“ zeptal se, hodil klobouk na stůl a zašklebil se na hromadu pošty.

„Myslím, že už to víte, Julia Brannerová byla uvězněna za vraždu Renwolda Brownleye.“

Mason překvapeně vytřeštil oči. „Ne, o tom jsem neslyšel.“

„Vždyť vyšla zvláštní vydání,“ namítla. „Julia Brannerová tvrdí, že jste jejím obhájcem, takže byste o tom vědět měl.“

„Ne,“ trval na svém Mason. „Pro mě je to překvapující zpráva.“

Sekretářka na něj namířila ukazovák jako advokát při křížovém výslechu. „Šéfe, kdepak jste byl dneska za rozbřesku?“

Zasmál se. „Tak tedy pravdu. Odjel jsem z Beechwoodu asi minutu před poldama.“

Povzdechla: „Jednou se vám to nepovede.“

„Kdyby mě tam přistihli, nic moc by se nestalo. Mám snad právo promluvit si se svým klientem.“

„Noviny píší, že Julia Brannerová odmítá učinit jakékoli prohlášení. Stella Kenwoodová, u které bydlí, sice zpočátku mlčela také, ale nakonec řekla všechno.“

„Ano, to se stává.“

Sekretářka se starostlivě zeptala: „Myslíte, že ví něco, co by vám mohlo uškodit, šéfe?“

„Ne, nemyslím. Ta nemůže uškodit nikomu. Ještě něco nového?“

„Chce se s vámi setkat Paul Drake, říká, že pro vás má nějaké zprávy. Telegram, který jste poslal biskupu Mallorymu na Monterey nemohl být doručen, protože na palubě nikdo toho jména není.“ Mason překvapeně hvízdl. Della se podívala do zápisníku a pokračovala: „Poslala jsem tedy kapitánovi parníku telegram s dotazem, jestli se pan biskup plavil ze Sydney sem a jestli jsou si jisti, že táž osoba, třeba pod jiným jménem, není na palubě i při zpáteční cestě.“

Mason ji pochválil. „Hodná holka. Budu se nad tím muset zamyslet. Mezitím zavolejte Paulu Drakeovi, aby přišel a vzal s sebou i Harryho. Už je to všechno?“

„C. Woodward Warren si chce s vámi domluvit schůzku. Sdělil mi, že je ochoten zaplatit sto tisíc dolarů, pokud zachráníte jeho synovi život.“ Mason zavrtěl hlavou. „To je hodně peněz,“ poznamenala sekretářka.

„Jistě,“ podotkl zamračeně advokát, „ale já se jich vzdám. Ten kluk není nic jiného než rozmazlený, zhýčkaný milionářský spratek. Celý život je zvyklý dělat si, co chce, a nikdy se mu nic nestalo. Když narazil poprvé v životě na nějakou překážku, vytáhl pistoli a začal střílet. Teď tvrdí, že toho lituje a myslí si, že mu to projde.“

„Vy byste ho z toho mohl dostat s doživotím,“ poznamenala Della. „To je všechno, v co pan Warren doufá. Za obhajobu té Brannerové nedostanete možná ani cent a tady se vzdáváte celého jmění.“

„V případu Julie Brannerové jde o vyřešení záhady, je to lidské drama s nádechem romantiky. Nejsem odhodlaný dovést ten případ až do konce. Chci jen využít své schopnosti a přesvědčit se, že spravedlnosti bude učiněno zadost. Kdybych se ujal Warrenova případu, využiji své schopnosti a vzdělání k tomu, abych zastíral zločinné jednání rozmazleného a zhýčkaného syna shovívavého otce. Nezapomeňte, že ten kluk se už jednou v konfliktu se zákonem ocitl. Loni srazil autem nějakou ženu. Starý pán využil peníze a styky a klukovi to prošlo. Teď chtějí uplatit nějakého právníka, aby vymyslel, jak kluka zachránit před šibenicí. K čertu s nimi! Zavolejte Paulovi, ať přijde!“

Zatímco se pokoušela dostat spojení, Mason rázoval s prsty zasunutými do průramků vesty a skloněnou hlavou po místnosti. Po

chvilce se na sekretářku zamračil: „Dello, vždyť je to jen na druhém konci chodby. Pěšky byste tam byla rychleji. Co se děje?“

„Telefonista mi právě četl telegram, který přišel z Monterey. Moment, hned vám ho zopakuji.“ Do sluchátka ještě požádala: „Zavolejte prosím Drakeovu detektivní kancelář a sdělte panu Drakeovi, že šéf na něho už čeká.“ Zavěsila a přečetla Masonovi svůj záznam. „Biskup William Mallory se ze Sydney plavil s námi. Seděl u mého stolu. Je mu přibližně pětapadesát, měří kolem sto sedmdesáti centimetrů a váží asi devadesát kilo. Po prověření všech cestujících je jasné, že na lodi není. Podepsán je kapitán E. R. Johanson.“

Mason pokýval hlavou. „Vsadím se, že to zkontrolovali pečlivě. Určitě jim bylo jasné, že je to důležité.“

„Možná se biskup někde schoval,“ navrhla Della.

„Ne, já sázím na kapitána Johansona. Když tvrdí, že na palubě není, určitě si je tím jistý.“

„V tom případě se musel zmýlit Paul Drake, když tvrdil, že na lodi odplul.“

Mason nahlas uvažoval: „Jestli měl zavazadla, možná…“ Najednou ztichl a zamyšleně hleděl na sekretářku. „Dello, pošlete kapitánu Johansonovi ještě jednou telegram. Zeptejte se, jestli jsou na palubě nějaká zavazadla se jmenovkou biskupa Malloryho.“

„Myslíte, že si přinesl na palubu nějaký převlek,“ zeptala se pochybovačně, „ve kterém potom loď opustil?“

„On na palubu přestrojený přišel,“ smál se Mason.

„Jak to myslíte?“

„Podle všech zpráv měl důkladně ovázanou hlavu. Byl jsem v hotelovém pokoji těsně poté, co ho odvezla záchranka. Ale nebyla tam ani kapka krve. Ten člověk dostal ránu koženým obuškem — ta věc způsobí sice pohmožděniny, ale neporuší kůži. Proč měl tedy biskup tak důkladně zavázanou hlavu?“

Se zájmem ho sledovala. „Ale Drakeovi lidé už ho před tím viděli, šéfe. Nemělo přece smysl ho před nimi ukrývat do obvazů.“

Mason se zasmál. „Byla jste někdy v přístavu, když odplouvala některá z těch obrovských lodí?“

„Ne. Proč?“

„Všude je spousta strkajících se a pokřikujících lidí. Kolem člověka prochází nekonečný proud obličejů. Kdybyste byla detektiv a měla sledovat, jestli na loď nastoupí muž v černém obleku a s ovázanou hlavou, neprohlížela byste v tom davu každý obličej. Podvědomě byste se dívala jen po ovázané hlavě a černém obleku. Kdyby váš člověk přišel v tvídu nebo nenápadné šedi, s kloboukem staženým do čela, nevšimla byste si ho. Pamatujte si, všechno se odehrává rychle a přes lávku přejdou stovky lidí.“

Della souhlasně přikývla. „Ano, je mi jasné, že tak se to stát mohlo. Ale… Přerušilo je zaklepání smluveného signálu, kterým se ohlašoval Drake.

Sekretářka šla otevřít. Paul Drake ji pozdravil hlasem, který prozrazoval silné nachlazení. „Dobrý den, Dello. Harry, pojď dál.“

Oba muži vešli do kanceláře a Drake obvinil Mason: „Nechal jsem se od tebe včera přemluvit, abych se už nenapil, a podívej, jak jsem dopadl.“

Advokát se podíval na uslzené oči a zarudlý nos a s úšklebkem pronesl: „Ne, to je reakce na to, že poprvé ses napil příliš. A co vy, Harry, jak je vám?“

„Cítím se nabobtnalý,“ prohodil Coulter. „Čvachtal jsem v kalužích celý hodiny, než tam šéf dorazil.“

Drake se usadil svým obvyklým způsobem v koženém křesle, nohy přehodil přes opěrku a smutně pokýval hlavou směrem k Delle. „Takhle člověk dopadne, když se snaží pomoct. Při práci pro nějakýho právníka si člověk užene nachlazení a od vlastních lidí se soucitu nedočká. Psí život. Detektiv pracuje dnem i nocí za pár mizernejch šupů, zatímco advokáti berou tučný honoráře za práci, která je založena na informacích od detektivů.“

Mason se zasmál. „To je na chřipce to nejhorší — člověk při ní vidí všechno černě. Uvaž, jaké máš štěstí, Paule, že máš tolik práce. Ale jestli skutečně stojíš o projevy soucitu, Della by tě mohla držet za ruku, zatímco nám budeš povídat, co je nového.“ Drake soustředěně zkřivil tvář a zašátral rukou v kapse. Vytáhl kapesník, ale nepodařilo se mu ho umístit před nos včas a mohutně kýchl. Smutně se vysmrkal a poznamenal: „Ta Seatonová zmizela. Neukázala se ve

svým bytě celou noc. Dneska ráno jsem se zase podíval dovnitř, ale vypadá to tam úplně stejně.“

Mason se zamyslel. „Není možné, že by se schovávala někde v domě, Paule — třeba u nějaké kamarádky?“

„Nemyslím. Kartáček na zuby i pasta jsou na svém místě v koupelně. Pro nový se nemohla ven nepozorovaně dostat, a i kdyby ho zapomněla, určitě by si pro něj skočila domů.“

„Kde tedy je?“

Drake pokrčil rameny a přidržel si kapesník před nosem. Chvíli tak setrval, ale potom se rysy obličeje uvolnily, detektiv si povzdechl a poznamenal: „Další důvod ke stížnosti. Když mám kapesník u nosu, nekýchnu si. Když ho zastrčím zpátky do kapsy, nikdy ho nevytáhnu včas… Je to nějaký podivný, Perry. Motaj se tam další dva chlápci.“

„Kde?“

„Hlídaj dům, ve kterým bydlí to Seatonovic děvče.“

„Nejsou od policie?“

„Nemyslím. Mí lidi je tipujou na soukromý očka.“

„Jak víš, že tam jsou kvůli tomu děvčeti?“

„Určitě to nevím, ale vypadá to tak. Jeden z nich se potloukal po třetím patře. Možná byl i v bytě… Na cos potřeboval Harryho?“

Mason se obrátil k agentovi. „Jel Brownley včera v noci rovnou na pobřeží?“

„Jo.“

„Vy jste se držel za ním?“

„Jo.“

„Projelo kolem vás nějaké auto?“

Coulter chvíli uvažoval a potom řekl: „Jo, velkej žlutej sporťák. Předjel nás těsně předtím, než jsme dojeli k vodě. Jel jako k vohni. Možná mě minuly i jiný auta, ale na ty se nepamatuju. Měl jsem co dělat, abych v tom dešti uhlídal starýho Brownleye. Ale to žlutý auto se kolem nás prohnalo, když jsme už sjeli z hlavní silnice.“

„Tak už jste byli skoro na pobřeží.“

„Přesně tak.“

„Kolik lidí v tom autě jelo, jeden nebo dva?“

„Myslím že jeden. Nejsem si jistej, ale mám pocit, že to byl cadilac.“

„Paule,“ požádal Mason Drakea. „Porozhlédněte se u Brownleyů, jestli někdo z domu nemá auto, které by odpovídalo tomuto popisu. Když už tam budete, pokuste se zjistit u služebnictva, jestli nebyl v domě po odjezdu starého pána nějaký ruch a…“

„Moment,“ přerušil ho Hany. „Možná toho vím víc, než jsem si sám myslel.“ Mason vrhl na agenta tázavý pohled. „U jachtařského klubu parkovaly nějaký auta. Zdálo se, že tam stojej už věčnost. Znáte ty chlápky, jak zaparkujou, když jedou na moře. Zajedou jen k chodníku, zamknou a jdou. Mají tam garáže, ale většina z nich…“

„To je mi jasné,“ skočil mu do řeči Mason. „Co dál?“

„No, když jsem se snažil najít Brownleye u jeho jachty, parkovaly u silnice asi čtyři auta. Pořádně jsem si je prohlíd, protože jsem si nebyl jistej, jestli jedno z nich nepatří starýmu pánovi. Když jsem zjistil, že jeho auto tam není, šel jsem dál. Když o tom teď uvažuju, jedno z aut byl velkej žlutej cadilac. Možná to bylo auto, který mě předjelo. Samozřejmě to nemůžu tvrdit s jistotou. Lilo jako z konve a to auto kolem proletělo. Viděl jsem jen koncový světla — znáte to, když vás v noci za deště někdo předjíždí.“ Mason přikývl a Paulu Drakeovi se podařilo kýchnout do kapesníku. „To je poprvé, co se mi to povedlo,“ poznamenal.

„Pochybuji, že jsi tu rýmu chytil dneska ráno,“ upozornil ho Mason. „Tak rychle to nepostupuje.“

„Jo, já vím. Možná ani nejsem nastydlej. Připomínáš mi ty chlápky, co se procházej na palubě parníku, pokuřujou dýmku a tvrděj pobledlejm cestujícím, že mořská nemoc neexistuje, že je to jen výmysl. Normálně bych ti to asi neříkal, Perry, ale když se chováš tak ohavně, bude mi potěšením. Můžeš si pohrávat se všema žlutejma sporťákama, ale stejně ti to nakonec nebude k ničemu. Tentokrát policie tvýho klienta pořádně skřípla a pokud se nebudeš mít na pozoru, skřípnou i tebe.“

„Co tím chceš naznačit?“ zeptal se Mason.

„Jen to, co říkám. Policie nespala a leccos o tobě ví. Můžou prokázat, že ti Brownley svěřil, že má v úmyslu pořídit závěť, která vyřadí tvou klientku ze hry. Můžou zjistit, žes posílal z Western Union

telegram na Monterey a použil telefon. Zjistí, žes volal do bytu Stelly Kenwoodové, u který Julia Brannerová bydlí.

Poté, co jsi svý klientce zavolal, poslala po taxikáři dopis starýmu Bronwnleymu. Ten si ho přečet a tvrdil, že musí jet na pláž kvůli Oscarovým hodinkám. Byl přitom po čertech rozrušenej."

„Předal taxikář ten vzkaz přímo Brownleyovi?"

„Ne. Dal dopis jeho vnukovi. Starý pán už spal."

„Filip byl u toho, když starý pán dopis četl?"

„Jo, taky vnukovi řekl, že získá od Julie ty hodinky. Policie si myslí, že ho vylákala k přístavu, vyskočila na stupátko, napálila to do něj, upustila pistoli a utekla. Do Brownleyova auta naskočil její komplic, sjel s ním dolů na molo, zařadil rychlost, uvolnil páku plynu a seskočil. Auto zmizelo ve vodě a on v autě, který tam měl připravený."

„Když auto vytáhli, mělo zařazenou rychlost, že?" zeptal se Mason.

Drake se vysmrkal a zahuhlal: „Jo."

„Navíc se tam našla její pistole," ozval se Coulter. „Měla na ni povolení vydaný v Salt Lake City."

„Taky mají otisky z okýnka na levý straně auta," funěl Drake. „Bownley jel v tom dešti se zavřeným oknem. Když k němu přistoupila Julia, spustil ho, ale potom už zůstalo otevřený. Stála na stupátku a chytila se skla. Zanechala na vnitřní straně okýnka perfektní otisky. Poldové vytáhli auto z vody dřív, než se smyly."

Mason se zamračil. „Není možné, že by se na okno mohly její otisky dostat předtím, než se Brownley vydal na pobřeží?"

„Tak jedna k milionu," přerušil ho Drake. „To jsou ty horší zprávy, ale mám i něco veselejšího. Je celkem možný, že ta vnučka, co žila u starýho pána, je podvodnice."

„Máš k tomu nějaká fakta?" zeptal se Mason.

„Jasně," ozval se Drake podrážděně. „Nevím, nakolik jsou věrohodný, ale fakta to jsou. Po Oscarově smrti chtěl starej Brownley najít jeho dceru. Najal si na to Jaxona Eavese — nebo je možný, že Eaves zašel za Brownleyem a tvrdil, že mu ji dokáže najít. To nevím.

Není slušný koukat pod pokličku jiný detektivní kanceláři a není hezký pomlouvat mrtvý, ale starej pán souhlasil, že Eavesovi zaplatí

pětadvacet tisíc dolarů, když mu vnučku najde. Když si představíš ty peníze a přidáš k tomu podíl z dědictví, který by holka mohla dostat, a zahrneš taky Eavesovo volné chápání profesionální etiky, nemusíš ani obracet na poslední stránku, abys zjistil, jak to dopadne. Eaves se určitě ze všech sil snažil najít skutečnou vnučku. Dostal se až do Austrálie a tam narazil na neproniknutelnou zeď.

Před sebou měl vidinu prémie dvacet pět tisíc dolarů, a to jsou pěkný peníze. Je po čertech těžký se jich vzdát jen proto, že nemůžeš najít pravou vnučku. Uvědom si, že jedinej způsob, jak prokázat, že jde o podvod, by bylo přivést skutečnou osobu. A Eaves se v pátrání dostal dost daleko, aby si byl jistej, že pravá vnučka se najít nedá. Starej pán chtěl určitě nějakej důkaz, než vyplatil peníze, ale zároveň chtěl věřit, že to děvče je jeho vnučka. On toužil uvěřit, Eaves a ta holka ho o tom chtěli přesvědčit a nikdo jinej ve hře nebyl. Je to jako kdyby obhájce hájil u soudu případ bez jakýchkoli svědků a bez obžaloby."

Mason se zamyslel. „Myslíš, že Eaves se s tou holkou dohodl na podílu z dědictví?"

Drake netrpělivě vyhrkl: „Jasně. Takovou možnost by Eaves nepustil z ruky."

„Eaves je po smrti?"

„Jo „

„Určitě v tom nejel sám," namítl Mason. „Když je teď po smrti, někdo se bude snažit získat jeho podíl."

Drake přikývl. „To je logický, ale nemám žádný důkazy."

„Je taky možný, že někdo zavětřil příležitost přijít k penězům."

„To není pravděpodobný," odpověděl Drake. „Byla by to sice dobrá příležitost pro vyděrače, ale musel by něco vědět. Starej Brownley ani Jaxon Eaves nebyli žádní hlupáci. Když to děvče přijelo, v novinách se neobjevila ani zmínka. V tichosti se usadila v domě a Brownley občas někde prohodil, že je to jeho vnučka. Potom se začaly ve společenských rubrikách objevovat zprávy, že odjela do Palm Springs a co má na sobě."

Mason přikývl. „Zůstala v domě i teď, Paule?" zeptal se vzápětí.

„Ne, dneska ráno se nastěhovala do hotelu Santa Del Rios. Nechtěla po takové tragédii zůstávat v domě."

„To říká ona?“

„Jo,“ potvrdil Drake.

„Mohla se přestěhovat do hotelu, aby se mohla snáz domlouvat s těmi, co mají zájem, aby se do ničeho kolem té vraždy nezapletla.“

Drake kýchl, vysmrkal se a řekl: „Dáváme na ni pozor.“

Mason začal zamračeně přecházet po místnosti. Několikrát pochybovačně zavrtěl hlavou, pak se zastavil a upřel na detektiva mrzutý pohled. „Tohle nás nikam nedovede, Paule. Do téhle sítě se chytí jen malé ryby, ty velké zůstanou mimo.“

„Co tím chceš naznačit?“

„Jestli je ta holka v hotelu a někdo jí radí, jak se chovat, bude to určitě buď nějaký detektiv, nebo někdo, kdo spolupracoval s Eavesem. Jinými slovy, bude dobře vědět, na co si dát pozor. Bude mu jasné, že to děvče sledujeme, a zajistí, aby nám to k ničemu nebylo.“

„No,“ přerušil ho podrážděně Drake, „co mám teda dělat?“

„Nic,“ odpověděl zvolna Mason. „Když budeme toho člověka jen sledovat, nic se nedozvíme.“ Obrátil se k Delle Streetové. „Dello, mohla byste si opatřit henu a obarvit si vlasy na rezavo?“

„Jistě. Proč?“

„Mohla byste zajít do bytu Janice Seatonové, dobalit kufry a odvézt je někam jinam.“

„Nedostaneš ji tak do pořádného maléru?“ zeptal se Drake.

Mason nahlas uvažoval monotónním hlasem. „Dopustila by se vloupání, krádeže a ještě několika dalších porušení zákona — pokud by jí prokázali úmysl krást. Pokud by jí ho prokázat nedokázali, tak by toho moc nebylo.“

„Ale k čemu to bude dobrý?“ naléhal Drake.

„Ty chlápky, co hlídají dům, si najal někdo, kdo má zájem dostat se k Eavesově podílu. Janice Seatonovou neznají, mají jen její popis — že má pěknou postavu a rusé vlasy. Když zahlédnou ženu odpovídající popisu, jak vychází z bytu Janice Seatonové spočítají si, že dvě a dvě jsou čtyři, a určitě ji nebudou žádat o průkaz totožnosti.“

Hany Coulter se nervózně zavrtěl na židli a namítl: Pane Masone, nevíte přesně, co tam dělají. Z jedny strany…“ Zmlkl uprostřed věty a pokrčil rameny.

Della Streetová si šla pro kabát a klobouk. „Zabere mi tak dvě hodiny, než koupím barvu a usuším si vlasy, šéfe,“ oznámila.

Mason přikývl. Zbylí dva muži na ni upírali pohledy plné obav.

10

Mason čekal před domem a sledoval ciferník hodinek. Zapálil si a nervózně přecházel po chodníku. Když měl cigaretu napůl vykouřenou, objevilo se na rohu taxi s jedním kufrem připevněným popruhem na střeše. Mason hodil zbytek cigarety do kanálu, zašel do vchodu a čekal, dokud nespatřil Dellu Streetovou se záplavou rusých vlasů vystoupit.

Vešel do haly, kývl na recepčního a řekl: „Děkuji, mám svůj klíč.“ Vyjel výtahem do desátého poschodí a otevřel dveře s číslem 1028. Zavřel za sebou, přitáhl si ke dveřím židli a vylezl na ni. Okénkem nade dveřmi viděl na dveře číslo 1027, které byly přímo na druhé straně chodby.

O několik minut později zaslechl otevírat dveře výtahu. Následovaly rychlé kroky a hrkání vozíku. Chodbou kráčela Della, před níž nesl zřízenec její zavazadla. Zastavil se u dveří s číslem 1027. „Tady to je — to je pokoj, který jste si rezervovala. Pokud by vám nevyhovoval, můžeme ho vyměnit.“

„Jsem si jistá, že to bude v pořádku. Jednou tu bydlela moje přítelkyně, takže vaše pokoje znám.“

Zřízenec otevřel dveře, ustoupil stranou, aby mohla Della Streetová vejít, a potom ji se zavazadly následoval. Vzápětí se objevil nosič s velkým kufrem.

Mason se opřel o rám dveří. Zahlédl zřízence i nosiče, jak s širokým úsměvem odcházejí a zavírají za sebou dveře.

Následovaly dlouhé, nudné chvíle. Mason se pokoušel najít co nejpříjemnější polohu, kouřil a cigarety dusil o dřevěný rám okénka. Když uslyšel cvaknout dveře výtahu a chodbou se rozlehly kroky, zbystřil pozornost. Přicházel nějaký vysoký muž.

V jeho chování bylo patrné cosi tajuplného, ačkoli se nesnažil tlumit kroky. Zastavil se u dveří, ze kterými stál Mason, zvedl ruku, jako by chtěl zaklepat, přimhouřil oči a díval se na číslo. Vzápětí se otočil a zaklepal na dveře číslo 1027. Ozval se hlas Delly Streetové: „Kdo je?“

„Elektrikář, jdu se podívat na světla,“ oznámil muž. Della otevřela a muž beze slova vešel. Dveře se s bouchnutím zavřely.

Mason dokouřil cigaretu a pohlédl na hodinky. Vteřiny přecházely v minuty. Po pěti minutách si znovu zapálil, ale vzápětí cigaretu zadusil. Z druhé strany se ozýval přidušený hlas. Mason seskočil na zem, jedním pohybem zápěstí odhodil židli, rozrazil dveře, třemi kroky se ocitl na druhé straně chodby a zalomcoval klikou dveří 1027. Bylo zamčeno.

Ustoupil, nahrbil se jako kočka, předsunul jedno rameno dopředu a vyrazil. Plnou vahou se opřel do zamčených dveří. Připomínal hráče amerického fotbalu, který má posledních pár vteřin na zvrácení výsledku. Dveře se rozletěly a zastavily se až o zarážku. Mason zahlédl pár divoce kopajících nohou a široká ramena skloněná nad štíhlou, zmítající se postavou. Velká postel byla rozházená a muž se snažil přitisknout Delle na tvář silný prošívaný přehoz. Její výkřiky byly stále tlumenější, začínala se dusit. Muž vyskočil a otočil se k Masonovi. Ústa měl námahou zkřivená jako sprinter, blížící se k cíli. Zajel rukou do kapsy. „Stůj!“ Mason pokračoval stále kupředu.

Della Streetová se vymotala z přehozu. Vysoký muž vytáhl z kapsy pistoli. Mason zíral do hlavně revolveru ráže třicet osm. Muž předsunul rameno, jako by chtěl odrazit útok, a vycenil zuby. Mason se zastavil a stočil pohled k Delle. „Je vám něco?“ zeptal se.

„Ruce nahoru,“ vykřikl muž s pistolí. „Dojdi ke zdi. Až tam budeš, votoč se tváří ke stěně a drž pracky nahoře…“

Della se přikrčila, zapřela se o podpatky a vyrazila kupředu. Muž sice uskočil stranou, ale nebyl dost rychlý, aby mu nestačila zachytit ruku s revolverem. Mason se dvěma skoky ocitl u muže a pravou pěstí zasáhl protivníkovu čelist. Muž zavrávoral. Della sklouzla na podlahu a vytrhla mu zbraň. Muž se vzpamatoval, pokusil se uštědřit Masonovi pořádný úder a natahoval se po židli.

Della se s pistolí v ruce převalila a vykřikla: „Pozor, šéfe. Je to zabiják.“

Mason předstíral výpad, ale v poslední chvíli pohyb zbrzdil.

Muž se rozmáchl židlí, když si uvědomil, že protivník se zarazil. Setrvačností ztratil rovnováhu. Upustil židli a vrhl se po Masonovi. Právník naznačil útok zleva a vzápětí udeřil muže pěstí do nosu. Cítil, jak mu pod rukou povolily chrupavky. Muž zavrávoral dozadu.

Pokoušel se něco říct, ale místo slov se z krvavé změti, kde míval nos a rty, dralo jen jakési chrčení.

Della vyskočila. Mason uchopil muže za límec, vytáhal ho nahoru, otočil a mrštil jím na postel, kde se před tím odehrával zápas mezi ním a Dellou. Zručně ho prohledal, jestli neukrývá ještě nějakou zbraň. „V pořádku. A teď si promluvíme."

Muž vydával jen neartikulované zvuky. Zalovil v kapse pro kapesník, utřel si jím tvář a kapesník se rázem změnil v zakrvavený cár.

Della Streetová přinesla z koupelny ručníky. Mason podal jeden muži a řekl: „Dello, přineste studenou vodu." Když mu vyhověla, Mason jeden z ručníků namočil, přidržel mu ho v týle a zbytek vody mu chrstl na tvář. Muž kuckavě promluvil, jako by měl nos sepnutý zavíracím špendlíkem. „Zlomils mi nos."

„A co jiného jste čekal," zeptal se Mason. „Polibek? Máte z pekla štěstí, že jsem vám nezlomil vaz!"

„Za tohle tě nechám zavřít!" vypravil ze sebe s námahou.

Mason odpověděl: „Budete obviněn z pokusu o vraždu. Co vám udělal Dello?"

Sekretářka se bránila hysterii. „Šel na to tvrdě, šéfe. Když jsem se snažila zapískat smluvený signál, vrhl se na mě a začal mě dusit. Chtěl mě zabít." Muž zaúpěl.

„Měl jsem vám rozbít hlavu," vztekal se Mason, „ale to už je jedno. Změnil jsem vám vzhled, takže biskup Mallory ve vás těžko pozná člověka, který ho praštil do hlavy."

Zpod ručníků se ozvaly jakési nesrozumitelné zvuky.

„Takhle se nikam nedostaneme," poznamenal Mason. „Koukneme se, co je to za ptáčka." Klidně prohledával muži kapsy. Ten se pokusil ho odstrčit a potom zkusil Masonovi stisknout hrdlo. „Tak tobě to nestačilo, co?" křikl Mason a uštědřil protivníkovi ránu do žaludku. Postupně vyprázdnil muži kapsy a jejich obsah podal Delle. Objevil peněženku, klíče, nůž, hodinky, kožený obušek, krabičku cigaret, zapalovač, plnící pero, tužku a klíč, který nebyl připevněn k ostatním na kožené klíčence. „Prohlédněte to, Dello, ať víme, s kým máme tu čest."

Muž ležel nehybně na posteli. Jen zvuky přerývaného dechu zpod ručníků prozrazovaly, že je ještě naživu. „Chtěl mě zabít," opa-

kovala Della Streetová. „Poznám, když se mě někdo pokouší jen přidusit, abych nekřičela. Tenhle mě chtěl ale zabít.“

„Dobře, podívejme se, kdo to je. Něco mi říká, že až zjistíme, o koho jde, budeme vědět zase o něco víc.“

Della s nervózním úsměvem otevřela peněženku. „Třesou se mi ruce,“ poznamenala. „Bože, šéfe, to byla h-h-hrůza.“

„No, věnujme se našemu příteli. Je to zřejmě ten, co praštil do hlavy biskupa Malloryho. Mohli bychom ho dostat už jen za ten obušek.“

„Tady je řidičák na jméno Peter Sacks, Riplex Building 691.“

„Dobře, co je tam dál,“ dožadoval se Mason.

„Nějaké navštívenky detektivní kanceláře a licence soukromého detektiva na jméno Peter Sacks.“

Mason hvízdl.

„V peněžence jsou ještě nějaké papíry. Chcete je?“

„Prohlédněte všechno.“

„Je tu pět dvacetidolarovek, telegram adresovaný biskupu Mallorymu na parník Monterey. Píše se v něm: Charles W. Seaton zahynul před šesti měsíci při autonehodě. Vyřizuji jeho pozůstalost. Posílám vám do San Franciska důležitý dopis. Podepsán Jasper Pelton, advokát.“

„Zajímavé,“ poznamenal Mason. „Je tam ještě něco, Dello?“

„Tady je ten dopis od Jaspera Peltona, advokáta z Bridgeville ve státě Idaho. Adresovaný je biskupu Williamu Mallorymu, cestujícímu z parníku Monterey, prostřednictvím Matsonovy plavební společnosti v San Francisku.“

„Čtěte,“ pobídl ji Mason.

„Drahý biskupe. Jako právník, vyřizující pozůstalost Charlese W. Sestina jsem obdržel telegram, který jste mu posílal. Žádal jste ho, aby se s vámi po vašem příjezdu do San Franciska neprodleně spojil. Před dvěma lety zemřela paní Seatonová a zanechala po sobě manžela a dceru. Přibližně před půl rokem utrpěl pan Seaton při autonehodě smrtelná zranění, kterým během čtyřiadvaceti hodin podlehl. Ošetřovala ho jeho dcera Janice, školená ošetřovatelka. Líčím vám to tak podrobně, protože těsně před smrtí se nám pan Seaton

pokoušel sdělit nějaký vzkaz pro vás. Několikrát opakoval vaše jméno a říkal: Řekněte mu… slíbit… nechci… číst noviny…

Zapsal jsem tehdy slova, kterým jsem porozuměl. Pan Seaton byl ale příliš zesláblý, aby dokázal zřetelně artikulovat a většinu zvuků nebylo možné rozluštit. Cítil, že mu nerozumíme a zoufale se snažil své sdělení opakovat, ale zemřel, aniž by se mu to podařilo. Pokoušel jsem se tehdy najít pana biskupa Malloryho ve Spojených Státech s nadějí, že by nám mohl pomoct objasnit, co se pan Seaton pokoušel sdělit. Jednoho biskupa toho jména jsem našel v New Yorku a jednoho v Kentucky. Ani jeden z nich si na žádného pana Seatona nevzpomínal, i když připouštěli možnost, že se s ním setkali, ale zapomněli na to, protože se setkávají s množstvím lidí. Pan Seaton míval svého času slušný majetek, ale během posledních dvou let se jeho finanční situace zhoršila a po uplatnění všech pohledávek toho pro jeho dceru, která by měla nyní pobývat někde v Los Angeles, příliš nezbyde. Nemám její adresu, ale pokusím se s ní dostat do kontaktu prostřednictvím jejích přátel a požádám ji, aby se s vámi spojila. Kdybyste se náhodou ocitl v Los Angeles, mohl byste se ji pokusit najít a využít přitom skutečnost, že je ošetřovatelka. Popisuji vám situaci tak podrobně, protože pan Seaton byl mým přítelem. Velice rád bych byl schopen poslat Janice slušné dědictví a kdybyste věděl o něčem cenném, spojte se prosím buď s Janice nebo se mnou.“

„To je celé?“ zeptal se Mason. „Zbývá už jen podpis. Ten je hrozně naškrabaný.“

„No,“ podotkl, „jsme zase o kousek dál. To jsou ty papíry, co… Odmlčel se ve chvíli, kdy se ode dveří ozvalo: „Co se tady děje?“

Mason se otočil a zíral do tváře staršího pána, jehož bílý knír kontrastoval se zarudlou pletí. Měl kovově chladné, ostražité oči. Zjevem připomínal bankéře, ale v očích se mu zračila hrozba.

Mason se zeptal: „A co tady děláte vy?“

„Jsem Victor Stockton,“ představil se muž. „Říká vám to jméno něco?“

„Ne.“

„Já vás taky neznám.“

Sacksovi se podařilo na posteli posadit. Odhodil z tváře zakrvavené ručníky a pohled ledově šedých očí se upřel na něj. „Cos dělal, Pete?“

Sacks se mu pokusil odpovědět, ale měl tak oteklé rty a rozbitý nos, že mu nebylo rozumět ani slovo.

Stockton se obrátil zpátky k Masonovi. „Tento muž je můj společník. Pracujeme spolu na tomhle případu. Nevím, kdo jste vy, ale zjistím si to.“

„Váš přítel pan Sacks,“ ozval se Mason, „se vloupal v hotelu Regal do pokoje biskupa Malloryho a zcizil tam nějaké písemnosti. Spolupracoval jste s ním i tam?“

Stocktonovy oči zůstaly ledové, ale zdálo se, že se poněkud zamlžily. „Máte nějaký důkazy?“

„To si buďte jist, že mám.“

Sacks učinil nečekaný výpad a pokusil se Delle Streetové vytrhnout dopis z ruky. Mason ho chytil za rameno a postrčil ho zpátky. Stockton vyrazil kupředu a rukou šťáral v kapse.

Mason cítil, jak se k němu Della Streetová tiskne a pravou ruku mu táhne mírně dozadu. Vsunula mu do dlaně chladnou pažbu osmatřicítky, kterou vyrazil před chvílí z ruky Sacksovi. Mason pohnul pravou rukou kupředu. Stockton zahlédl pistoli a ztuhl. Mason nařídil Delle: „Zvedněte telefon a zavolejte na policejní ředitelství. Řekněte jim…“

Muž s pohmožděným obličejem spustil nohy na podlahu. Stockton přikývl. Sacks vyrazil ze dveří a rozběhl se chodbou. Stockton se otočil, zvolna vyšel z pokoje a zabouchl za sebou dveře. „Jste v pořádku, dítě?“ zeptal se Mason sekretářky. Usmála se, přikývla a přejížděla si konečky prstů po hrdle. „Ten vysoký mizera se mě pokoušel udusit. Opřel se mi kolenem o žaludek a přes hlavu mi přetáhl přehoz z postele.“

„Věděl, že se mě snažíte přivolat?“

„Myslím, že ne. Snažila jsem se zapískat, když to začínalo být napjaté. Řeknu vám, šéfe, že jsem byla zoufalá. Viděla jsem v jeho očích paniku a odhodlání vraždit. Z něčeho má strach, připadal mi jako krysa zahnaná do kouta.“

Mason přikývl. „Samozřejmě, že je vyděšený.“

„Z čeho?“ zeptala se.

„Janice Seatonová je skutečnou vnučkou Renwolda Brownleye. Tihle detektivové se podíleli na záměně za podvodnici a teď to musí nějak dokončit. Brownley je po smrti a oni mají možnost získat podíl z dědictví té podvodnice. Znamenalo by to pro ně bohatství a nezávislost. Hrají na jedné straně o štěstí a na druhé o pořádnou dobu ve vězení.“

„Bylo by logické, aby zabili Brownleye oni?“

„Spousta lidí má k tomu logický důvod. Mým úkolem je odhalit, kdo to skutečně udělal.“

„Co s těmi věcmi?“ zeptala se.

„Dejte mi je.“

„Vy si je necháte u sebe?“

„Schovám je jako důkaz.“

„Nebude to kvalifikované jako loupež? V peněžence jsou i peníze. Mohl by si stěžovat…“

Mason ji přerušil: „K čertu s ním! Až na to bude vhodná chvíle, dám ty dopisy Jimu Pauleymu, hotelovému detektivu v Regalu, a ten ty chlápky obviní, že je odcizili v biskupově pokoji.“

„Pořádně jste tomu mizerovi upravil fasádu, šéfe,“ poznamenala.

V očích mu pohrávaly plamínky a bojovně vysunul čelist. „Přál bych si, abych odvedl ještě lepší práci.“ Přešel k telefonu a zavolal Drakeovu kancelář. Když mu sdělili, že detektiv je právě v tureckých lázních, zamračil se a požádal sekretářku: „Zjistěte všechno o soukromém detektivovi jménem Peter Sacks. Spletl si Dellu s Janice Seatonovou a pokusil se ji odstranit z cesty… Nasaďte na to nejlepší lidi.“ Položil sluchátko. „Vy se vrátíte do kanceláře.“

„Kam pojedete vy?“ zeptala se. ,

„Do hotelu Sanda Del Rios pohovořit si s nepravou vnučkou Renwolda Brownleye.“

11

Mason složil dvacetidolarovou bankovku a vtiskl ji do dlaně telefonistce v hotelu Santa Del Rios. „Chci po vás jedinou věc," požádal. „Potřebuju s ní mluvit. Vytočte číslo a o ostatní se už postarám sám."

„Ale mám příkaz nikoho nespojovat," namítla. „Neustále ji obtěžovali reportéři."

„A ona o publicitu nestojí?"

„Řekla bych že ne. Je velice smutná."

„Aha, zmohl ji smutek nad skutečností, že zdědila několik milionů."

„Vy jste od novin?" zeptala se dívka. Mason zavrtěl hlavou. „Tak kdo jste?"

„Pro vás," vemlouval se, Jsem Ježíšek."

Udiveně sevřela dvacetidolarovku. „Až kývnu, jděte do budky číslo dvě. Víc pro vás udělat nemohu."

„Víc po vás ani nechci. Ve kterém pokoji bydlí?"

„V apartmá, A ve druhém poschodí."

„Díky," utrousil právník a odstoupil od pultu. Dívčiny štíhlé prsty kmitaly po ústředně. Čas od času řekla něco do mikrofonu. Za chvíli se otočila k Masonovi a kývla. Vešel do budky, zvedl sluchátko a řekl: „Haló." Ozval se příjemný ženský hlas. „Ano, kdo je?"

„Tady Perry Mason. Jsem v hotelové hale. Potřeboval bych s vámi probrat opatření, jak zabránit reportérům, aby vás obtěžovali. Tady dole se to jimi jen hemží. Zoufale se snaží dostat se k vám a získat s vámi rozhovor. Pokud nebudeme spolupracovat, obávám se, že se obtěžování z jejich strany neubráníte."

„Dobře, pane Masone," ozval se znovu hlas. „Cením si vaší pomoci."

„Mohu za vámi přijít nahoru?"

„Ano. Zaklepejte na dveře 209. Ke dveřím apartmá nechoďte, myslím, že číhají i tam."

Mason poděkoval, zavěsil, vyjel výtahem do druhého patra a zaklepal. Otevřela mu atraktivní dívka v zeleném domácím obleku, věnovala mu zářivý úsměv a hned za ním zamkla. Zavedla ho spojo-

vacími dveřmi přes dvě koupelny a tři ložnice do rohového pokoje, kde přepychový nábytek a koberce navozovaly atmosféru luxusního sídla.

Ukázala na křeslo a zeptala se: „Co takhle cigaretu a kapku skotské se sodou?“

„Díky.“

Zatímco si zapaloval, nalila z broušené karafy do vysoké sklenice, vhodila do sklenice několik kostek ledu a stříkla trochu sodovky. „Slyšel jste nějaké nové zprávy?“ zeptala se. „Už našli dědečkovo tělo?“

„Ne, ještě ne,“ odpověděl. „Musel to být pro vás šok.“

„Ano, je to strašné,“ vyhrkla a zakryla si oči rukama, zdobenýma množstvím prstenů.

„Vzpomínáte si na své dětství?“ zeptal se a pohodlně se usadil v křesle.

„Jistě, proč vás to zajímá?“ odpověděla, spustila ruce a upírala na něj ostražitý pohled.

„Myslím, že jste žila s adoptivními rodiči.“

„Možná ano. O co vám jde?“ zeptala se. Svaly měla napjaté, jako by se chystala ke skoku, a v očích se zračily obavy. „Tvrdil jste, že potřebujete prodebatovat způsob, jak se zbavit reportérů.“

Mason přikývl. „To dlouhý Pete mi poradil, že se k vám dostanu přes telefonistku. Myslel jsem, že vás na to upozornil.“

„Pete?“ podivila se se zdviženým obočím.

„Jistě,“ prohodil Mason a vypustil z úst obláček dýmu.

„Nevím, o čem mluvíte.“

Právník se netrpělivě zamračil. „Poslyšte, nemám moc času. Pete Sacks a Victor Stockton mi řekli, jak se s vámi spojit. Pete mě varoval, abych neříkal, kdo jsem, protože někdo možná odposlouchává telefon, tak jsem vymyslel tu lež o reportérech. On vás o tom měl informovat, abych neměl potíže se k vám dostat. Když jste mi řekla, abych přišel nahoru, byl jsem přesvědčený, že už od Peta všechno víte.“

Asi deset vteřin upírala pohled na růžově nalakované nehty. „Kdo jste?“ zeptala se potom.

„Doufám, že není možné, aby nás Pete převezl oba, že ne? Připlula jste na Monterey s biskupem Mallorym, je to tak?“

Přikývla a chystala se něco říct, když za ním cvakla klika. Bál se ohlédnout.

„Kdo jste?“ zeptala se znova, tentokrát méně ustrašeně.

Ozval se muž, který právě vešel. „Jmenuje se Perry Mason. Je to právník a zastupuje pár vyděračů, co se snažej dostat ke slušnýmu majetku.“

Mason pomalu otočil hlavu a zíral do ocelových očí Victora Stocktona.

„Právník!“ vyhrkla Janice Brownleyová rozrušeně.

„Ano. Cos mu řekla?“

„Nic.“

Stockton přikývl. „Je načase, abychom si trochu popovídali,“ obrátil se k Masonovi.

Mason se ušklíbl. „Až si s vámi budu povídat, budete stát na místě pro svědka a budete pod přísahou.“

Stockton přešel na druhou stranu pokoje a usadil se v křesle. „Nalej mi, Janice.“ Celou dobu nepřestával právníka sledovat.

Dívka nalila do sklenice whisky a stříbrnými kleštěmi přihodila několik kostek ledu. Stockton se pohodlně usadil. „Nebuďte si tím jistý. Je na vás vydaný zatykač.“

„Na mě?“ vykřikl Mason.

Stockton přikývl. „Krádež, napadení se zbraní a loupežné přepadení.“

Mason hodnotil protivníka kritickým pohledem. „Kvůli Sacksovi?“

„Jistě. Přece jste nečekal, že vám to projde jen tak?“

„Chtěl jsem to nechat plavat, ale pokud se v tom chcete babrat, uvidíme, kam až se dostanete. Sacks se pokusil vraždit. Vytáhl na mě pistoli, já mu rozbil nos a vyrazil mu ji. Měl štěstí, že to nedopadlo hůř.“

Stockton poznamenal k Janice: „Nedávej mi tam moc sodovky.“ Pak se otočil zpátky k Masonovi. „Poslyšte, já jsem detektiv. Pete pracuje pro mě. Už víc než tři týdny víme, že se někdo chystá Brownleyho obrat. Jen jsem nevěděl, jak to chce udělat. Usoudil

jsem, že na to použije nějakýho právníka. Šikovnej právník by za ním nejdřív zašel a pak by se vydal s návrhem za Janice. Obyčejnej vyděrač by šel nejdřív za Janice. Ale v obou případech jde o podraz, tak jsem se rozhod vám vypálit rybník. Upozornil jsem starýho pána i Janice, co můžou čekat. Čekali jsme na vás, ale vy jste nás převezli a starýho pána zabili… Nečertěte se, netvrdím, že jste to udělal vy sám, ale dobře víte, kdo to udělal a já to vím taky. Dostali jsme se tak do nepříjemný situace, zvlášť pokud Brownley nezanechal závěť nebo v ní zanechal majetek vnučce, aniž by zdůraznil, že tím má na mysli dívku, která s ním bydlí v jeho domě.

Janice mu mlčky podala sklenici. Stockton zamíchal kostkami ledu a zvedl ji ke rtům.

„No a co?“ zeptal se Mason.

„Asi byste ode mě rád slyšel, že když se toho případu vzdáte, Pete Sacks stáhne žalobu. Ale vy byste potom využil tuto skutečnost a sdělil státnímu zástupci, že jsme ho tahali za nos. No, pane Masone, budete si muset vymyslet něco lepšího. Do tyhle pasti vám nevlezem.“

„Poslouchám,“ podotkl Mason.

Stockton uvážlivě volil slova. „Pro Janice by mohlo být výhodné přistoupit na kompromis. Teď pro ni bude téměř nemožné dokázat příbuzenství s Brownleyem. Na druhý straně ale těžko někdo dokáže prokázat opak.“

„Máte na mysli něco konkrétního?“ zeptal se Mason.

„A vy?“ opáčil Stockton. „Ne.“

„Žádná nabídka z vaší strany?“

„Ne.“

„Dobře, když nedojde k dohodě, budeme bojovat do posledního dechu. Zapletl jste se do tý věci a teď dostanete úder rovnou do brady. Kdybyste seděl ve svý kanceláři, hleděl si svýho a do ničeho se neplet, bylo by vám líp. Ale vyrazil jste si zahrát na skvělýho detektiva. Nabral jste si sousto, tak si ho taky rozžvejkejte. Julii Brannerový se nepodařilo dosáhnout svýho, tak starýho Brownleye voddělala, aby nemoh sepsat novou závěť. Možná by jí to vyšlo, ale viděl ji Bixler. Teď je obviněná z vraždy prvního stupně. Děvče, který se snaží podstrčit jako svou dceru, bude obviněno ze spoluúčasti a vy z

loupežného přepadení a útoku se zbraní v ruce. Spočítejte si, jak se bude porota na takový ptáčky dívat — až budete odcházet, nebouchejte dveřma.“

„Ještě nejdu,“ oznámil Mason. „Mimochodem, kde jste byla, Janice, vy v době vraždy vašeho dědečka?“

Stockton položil sklenici. Tvář mu zbrunátněla: „Takže si nedáte pokoj, co?“

„Jen se ptám,“ namítl právník.

„Tak s tím rychle přestaňte. A když vás to zajímá, Janice má perfektní alibi. Byla se mnou.“

Masonovi se objevil na tváři úsměv. „To je ale krása. Janice je podvodnice, kterou jste podstrčil starému pánovi vy. Teď hrozí, že se to provalí, vy jste v zoufalé situaci a tak jste…“

„Ukradl Julii Brannerové pistoli, zfalšoval její podpis na dopise a voddělal starýho pána,“ skočil mu do řeči Stockton. „Má to ale jednu slabinu. Ten taxikář potvrdil, že ho se vzkazem poslala Julia Brannerová. A policie našla její otisky prstů na okýnku, jak se držela, když na něj pálila. Vražda byla spáchaná její pistolí a její promoklé šaty se našly v bytě, kde byla zastižená.“

„A navíc,“ ozvala se Janice Brownleyová, „tam byl taky…“

„Nepleť se do toho, Janice,“ umlčel ji Stockton, aniž by se na ni podíval. „Mluvit budu já.“

„Ano,“ souhlasil Mason sarkasticky. „On představuje vaše alibi. On prohlásil pod přísahou, že jste v době vraždy byla s ním, tím pádem jste nemohla vraždit vy. Vy odpřísáhnete, že on byl s vámi, takže střílet nemohl ani on.“

Stockton se zašklebil. „Nezapomínejte na mou manželku. Byla s námi spolu s notářem, který bydlí náhodou naproti nám. Ti to dosvědčí.“ Stockton dopil. „Už jsem vám toho řekl dost, takže je vám jasný, v čem jedete. Víc už se od nás nedozvíte.“

„Co po mě chcete?“ zeptal se Mason.

„Nic.“

„Co navrhujete?“

Stockton se ušklíbl. „Nic. A žádné návrhy nebudeme předkládat ani v budoucnu. Vy budete mít teď tolik starostí s vlastní obhajobou, že vám na nějaké vydírání nezbyde čas.“

Mason sarkasticky poznamenal: „Myslíte, že po vloupání Peta Sackse do pokoje biskupa Malloryho, kdy praštil pana biskupa obuškem a ukradl mu jeho písemnosti, bude státní zástupce považovat biskupova právníka, který se pokouší získat papíry zpět, za podvodníka?“

Stockton zavrtěl hlavou. „Nebuďte směšný. Dobře víte, proč jste Peta vlákal do té pasti, a já to vím taky. Chtěl jste získat ten klíč.“

V Masonově hlase se ozvalo nelíčené překvapení. „Klíč?“ zeptal se.

Stockton přikývl.

„Jaký klíč?“

„Ten co máte,“ zamračil se Stockton. „Nehrajte si na neviňátko.“

„Mám svazek klíčů,“ namítl právník.

„Taky sto dolarů v hotovosti a další věci. Ale chtěl jste ten klíč.“

Mason se tvářil neutrálně. Stockton si ho chvíli prohlížel a potom navrhl: „Netvařte se tak nevinně. Nejste přece žádnej trouba. Jak si myslíte, že bychom jinak získali informaci o té vyděračce? Julii Brannerovou jsme sledovali už předtím, než přijela do Kalifornie. Myslela si, že Pete je zabiják, a nahrála mu rovnou do ruky. Navrhla mu, aby zabil Brownleye předtím, než stihne pořídit novou závěť. Měla nějakýho člověka, kterej bude představovat biskupa Malloryho a identifikuje Janice Seatonovou jako pravou vnučku. Ten biskup byl podvodník, ale svou roli ovládal dobře. Kdyby se nepokusila získat Peta, mohlo se jí podařit zmást starýho pána nebo se zbavit Janice. Pokusila se udělat z Peta svoji pravou ruku. Rozhodla se najmout nějakýho právníka, kterýho by případ zaujal, vyprávět mu tu svou historku a poslat ho za Brownleyem. Pokud by byl starý pán ochotný spolupracovat, nic by se nedělo. Kdyby se ale vzpouzel, rozhodla se ho oddělat. A špinavou práci za ni měl udělat Pete. Dala mu klíč od bytu a slíbila dvacet pět procent z toho, co by se jim s Janice Seatonovou podařilo získat. A jen abyste věděl, jak jste naivní, měla v úmyslu sejít se se starým pánem za vašimi zády, vy jste měl jen prolomit led. Měla v úmyslu se s ním dohodnout a vás poslat k čertu. Kdyby se jí nepovedlo dohnat starýho pána k dohodě, pokusila by se

zbavit Janice pár tisícovkama a vás nechat v kaši. Nebýt Peta, možná by nás varovala sama.

Po vraždě byste byl do věci tak namočenej, že kdybyste se z toho chtěl dostat, musel byste vysekat i ji. Potřebovali jste ten klíč, protože ten potvrzuje pravdivost jeho svědectví. Tak jste ho vylákali do bytu, kde jste ho mohli zbít a sebrat mu důkazy. Ale my věděli o Julii Brannerový víc, než jste si mysleli. Jak jste si ustlali, tak si lehnete."

Mason vstal. Stockton odložil prázdnou sklenici a popošel krok k němu. „A sem už nikdy nechoďte, je vám to jasný?"

Mason na něho mrzutě pohlédl. „Jeden nos jsem už rozbil," podotkl pomalu, „a brzy bude na řadě další."

Stockton stál na místě. „Taky jste už ukrad písemnosti, který sloužej v tomhle případě jako důkazy. Když se je Pete pokusil dostat zpátky, srazil jste ho a na mě jste namířil pistoli. Na to nezapomínejte. A pokud si budete i nadále zahrávat s tou bandou vyděračů, asi brzy zjistíte, že jste zapletenej do vraždy."

Mason vykročil ke dveřím, ale před odchodem se ještě otočil. „Jaký podíl z dědictví dostanete, jestli se vám podaří zlikvidovat skutečnou dědičku?" zeptal se.

Stockton se ušklíbl. „Tím se teď neunavujte, Masone. Napište mi pak dopis z vězení. V San Quentinu budete mít dost času k přemejšlení."

Mason vyšel z pokoje, sjel výtahem do haly a právě přecházel chodník, když ho někdo chytil za paži. Otočil se a poznal Filipa Brownleye. „Dobrý den, co vy tady děláte?"

„Snažím se sledovat Janice," ušklíbl se Brownley.

„Bojíte se, aby se jí něco nepřihodilo?" zeptal se Mason.

Filip zavrtěl hlavou. „Chtěl bych s vámi mluvit, pane Masone."

„Tak do toho," pobídl ho právník.

„Tady ne."

„Tak kde?"

„Parkuju u chodníku. Viděl jsem vás vcházet a volal jsem na vás, ale neslyšel jste mě. Cekal jsem, až půjdete ven. Posadíme se do mého auta a promluvíme si."

Mason se zamračil. „Nelíbí se mi to tady. Nějaký člověk jménem Stockton se tváří, že snědl všechnu moudrost… Neznáte ho?“

„To je člověk, který pomohl Janice zabít dědečka,“ odpověděl pomalu.

Mason se zadíval na Brownleye přimhouřenýma očima. „Mluvíte jen tak do větru, nebo víte něco určitého?“

„Vím o čem mluvím.“

„Kde parkujete?“

„Támhle.“

„Dobře. Pojďme si sednout.“

Brownley otevřel dveře velkého šedého kabrioletu a vklouzl za volant. Mason se usadil na sedadle pro spolujezdce a zabouchl dveře.

„To je vaše auto?“ zeptal se mladíka.

„Ano.“

„Dobře, tak co víte o Janice.“

Brownley měl pod očima tmavé kruhy. Tvář měl pobledlou a ztrhanou. Zapálil si chvějící se rukou cigaretu, ale když promluvil, hlas měl klidný. „Já jsem převzal včera v noci vzkaz od taxikáře — vlastně spíš dnes ráno.“

„Co jste s ním udělal?“

„Odnesl jsem ho nahoru dědečkovi.“

„Už spal?“

„Ne. Četl si v posteli.“

„Jak reagoval?“

„Přečetl si vzkaz a hrozně se rozrušil. Vyskočil z postele, oblékl se a požádal mě, abych nechal vyvézt jeho auto z garáže, že pojede na pobřeží a setká se tam s Julií Brannerovou. Slíbila prý, že mu vrátí Oscarovy hodinky, když přijede sám a nastoupí na jachtu. Tam si nerušené promluví.“

„To vám řekl on sám?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„Co jste udělal?“

„Radil jsem mu, aby tam nejezdil.“

„Proč?“

„Myslel jsem, že je to past.“

Mason přimhouřil oči. „Bál jste se, že se ho někdo pokusí zabít?“

„Ne, samozřejmě že ne. Myslel jsem, že ho chce někdo vtáhnout do nějaké kompromitující situace nebo na něm vynutit nějaké prohlášení.“

Mason přikývl. Na chvíli zavládlo ticho a potom se ozval znovu právník: „Pokračujte, je to na vás.“

„Šel jsem dolů a otevřel garáž, aby mohl dědeček vyjet. Když přišel dolů, prosil jsem ho, aby mi dovolil dovézt ho tam. Byla noc, hrozné počasí a dědeček není… nebyl… moc dobrý řidič. V noci špatně viděl.“

„On vám to nedovolil?“ zeptal se Mason.

„Ne. Říkal, že tam musí jet sám, Julia v dopise trvala na tom, že ho nikdo nesmí sledovat, jinak váží cestu zbytečně.“

„Kde je ten vzkaz?“

„Myslím, že si ho dědeček zastrčil do kapsy.“

„Pokračujte… Ne, počkejte. Říkal, že jede na svoji jachtu?“

„Alespoň jsem to tak pochopil. Julia se s ním chtěla setkat přímo na jachtě.“

„Dobře. Pokračujte.“

„No, vyjel z garáže a já se vrátil do domu. Tam na mě čekala Janice. Byla už oblečená.“

„Co chtěla?“

„Říkala, že zaslechla nějaký rámus, a chtěla vědět, jestli se něco nestalo…“

„Moment,“ přerušil ho Mason. „Co měla na sobě? Večerní šaty nebo něco jiného?“

„Ne, byla oblečená do teplákové soupravy.“

„Tak dál,“ pobídl ho Mason.

„Chtěla vědět, co se stalo, a já jí to řekl. Vztekala se, že jsem dědečkovi dovolil odjet, a tvrdila, že ona by ho od jeho úmyslu odradila.“

„Co bylo pak?“

„Řekl jsem jí, že je blázen, že jsem ho přece nemohl přivázat za nohu, a odešel jsem nahoru. Slyšel jsem ji přijít nahoru těsně za mnou a za několik minut zase odešla. Vyplížil jsem se do haly a

koukal se dolů. Snažila se jít po špičkách, aby nedělala hluk, a na sobě měla plášť do deště.“

„Jaký plášť?“ zeptal se Mason.

„Světlounce žlutý.“

Mason si vytáhl z kapsy cigaretu a mlčky si zapálil. „Pokračujte.“

„Proplížila se dolů a já za ní.“

„Stále se snažila nenadělat žádný hluk?“

„Jistě.“

„Tak dál.“

„Vešla do garáže a vyjela se svým autem.“

„Jaké má auto?“

„Světle žlutý sportovní cadillac.“

Mason se zabořil do sedadla. „Viděl jste ji odjíždět?“

„Ano.“

„Jak dlouhá doba uběhla od dědečkova odjezdu?“

„Několik minut.“

„Co jste udělal vy?“

„Počkal jsem, až vyjede z garáže, pak se rozběhl ke svému autu a nastartoval. Vyrazil jsem za ní bez zapnutých světel.“

„Viděl jste její auto?“

„Ano.“

„Řekl jste jí, že dědeček jede do přístavu?“

„Ano.“

„Jela také dolů na pobřeží?“

„Nevím. Právě o tom jsem vám chtěl vyprávět.“

„Pochopil j sem z vašich slov, že jste ji sledoval!“

„Ano, dělal jsem, co jsem mohl.“

„Pokračujte,“ pobídl ho Mason. „Řekněte mi, co se stalo. Ale povídejte rychle. Může to být zatraceně důležité.“

„Jela jako blázen a lilo jako z konve. Musel jsem jet bez světel, jinak to nešlo…“

„Zkraťte to. Jel jste za ní, že?“

„Ano.“

„Dobře. Kam jela?“

„Jela po ulici Figureoa směrem k Padesáté druhé. Pak odbočila a zaparkovala.“

„Na Figureoa nebo na Padesáté druhé.?“

„Na Padesáté druhé.“

„Co jste dělal?“

„Zajel jsem k chodníku, vypnul motor a vyskočil ven.“

„Je to určitě na cestě k přístavu,“ podotkl zadumaně Mason.

Brownley přikývl.

„Pokračujte,“ vybídl ho netrpělivě. „Co se stalo?“

„Šla přede mnou. Vlastně běžela.“

„Viděl jste ji?“

„Ano. Světle žlutý plášť do deště svítil přede mnou. Běžel jsem co nejrychleji, ale snažil jsem se nedělat žádný hluk. Ten světlý kabát nebylo těžké sledovat. Neviděl jsem ho úplně jasně, ale znáte to…“'

„Ano. Kam šla?“

„Prošla kolem čtyř bloků."

„Celé čtyři bloky?“ vyhrkl Mason.

„Ano.“

„Proč nejela?“

„Nevím.“

„Chcete říct, že jela žlutým cadillacem, zaparkovala na Padesáté druhé ulici a potom šla v tom lijáku čtyři bloky?“

„Skoro celou cestu běžela.“

„Nejde o to, jestli šla nebo běžela. Ona vystoupila a dál pokračoval po svých?“

„Ano.“

„Kam šla?“

„Je tam takový malý činžák. Je v něm tak osm, nanejvýš deset bytů. Je to dřevěný dům. Zašla dovnitř.“

„Svítila nějaká okna?“ zeptal se Mason.

„Ano. Ve druhém patře vpravo. Ten dům má jen dvě patra. Byly stažené rolety, ale světlo jimi trochu prosvítalo. Občas jsem zahlédl i pohybující se stín.“

„Vy jste tam zůstal a sledoval dům?“

„Přesně tak.“

„Jak dlouho?“

„Do rozednění.“

Mason dlouze hvízdl.

„Šel jsem ten dům obhlídnout zblízka. Ze jmen na schránkách jsem usoudil, že ten byt, kde se svítí, patří manželům Stocktonovým. Nedokázal jsem ale poznat, jestli okna, která svítila ve stejném patře po straně, patří Jerrymu Kranksovi nebo Paulu Montroseovi.“

„Zůstal jste u domu až do rozednění?“

„Ano.“

„Co se dělo potom?“

„Když bylo už světlo, odsunul jsem se kousek dál. Viděl jsem tak dům zepředu i zezadu. Byla tam kolem spousta volných míst na parkování. Našel jsem jedno vhodný, odkud byl dobrý výhled.“

„Tou dobou déšť zeslábl?“

„Ano, už jen mrholilo.“

„Co se stalo potom?“

„Janice vyšla ven s nějakým malým, podsaditým chlapíkem v plstěným klobouku a vyrazili po chodníku k Figueroa Street. Bylo už světlo, tak jsem se musel držet dál od nich. Chvíli jsem počkal, víte, nebylo ještě úplně světlo, teprve se rozednívalo.“

„Měla na sobě Janice svůj plášť?“

„Ano.“

„Ten samý, který měla předtím?“

„Jistě.“

„Co dělala?“

„Došla se svým společníkem k autu, otočili se a rozjeli se zpátky k městu. Rozběhl jsem se ke svému autu, ale než jsem se k němu dostal, nastartoval a otočil se, byli už z dohledu. Šlápl jsem na to a nakonec jsem je našel. Vyhrnul jsem si límec od kabátu, aby mě nemohli poznat, a rozsvítil jsem světla, aby nebylo tak snadné rozeznat typ auta.“

„Ale když jste rozsvítil, bylo jim jasné, že za nimi někdo jede, ne?“

„Myslím, že ano, ale nezpomalili, ani se nepokoušeli mě setřást.“

„Byla na silnici ještě jiná auta?“

„Myslím, že jsme jich pár potkali, ale nejsem si jistý. Sledoval jsem Janice.“

„Co dělala?“

„Jela přímo do hotelu. Vystoupila i s tím mužem z auta. Mohl jsem si ho dobře prohlédnout, myslím že má šedé oči a knír. Nosí brýle a…“

„Zahlédl jste ho potom ještě?“

„Ano. Teď je nahoře. Vešel tak před deseti nebo patnácti minutami.“

„Byl to ten samý?“

„Ano.“

„Jste si jistý?“

„Ano.“

„Ten dům měl zadní východ?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

„Viděl jste na něj, když jste tam stál?“

„Ne. To jsem se vám pokoušel vysvětlit. Sledoval jsem jen hlavní vchod. Když se začalo rozednívat, našel jsem místo, odkud bylo vidět i na zadní východ, ale to bylo jen několik minut předtím, než vyšli ven.“

„Když Janice vešla, v těch dvou bytech se už svítilo?“

„Ano.“

„Vy jste tam byl celou dobu?“

„Ano.“

„Mohla vejít předním vchodem, vzápětí odejít zadním a stejnou cestou se vrátit kdykoli během noci, je to tak?“

„Ano, jistě. Tak to mohlo být.“

„Vy si myslíte, že to tak bylo?“

Brownley přikývl.

„Co vás k tomu vede?“

„Byla v zoufalé situaci. Je to podvodnice. Když by se na to přišlo, šla by do vězení.“

Mason namítl: „To nedává smysl.“

Brownley netrpělivě namítl: „Netvrdím, že to dává smysl. Říkám vám jen, co se stalo.“

Mason se zamyšleně zahleděl na několik minut na špičku cigarety a potom pomalu otevřel dveře auta.

„Vyprávěl jste o tom někomu?“ zeptal se.

„Ne. Měl jsem?“

Mason přikývl. „Ano. Raději byste to měl sdělit státnímu zástupci.“

„Jak se s ním mohu spojit?“

„Nemějte strach,“ usmál se Mason. „Oni si vás najdou sami,“ řekl a zabouchl za sebou dvířka.

12

Mason seděl s ustaraným výrazem v návštěvní místnosti a díval se změtí drátů na Julii Brannerovou, která seděla přímo proti němu. Místnost dělil na dvě části dlouhý stůl. Jeho střed tvořila mříž, oddělující návštěvníky od obžalovaných. V rohu místnosti na Juliině straně postávala dozorkyně. Po Masonově pravici stáli zády k přepážce dva strážníci. Vyzbrojeni byli revolvery, slzným plynem a odjištěnými puškami.

Mason se pokoušel dívat Julii do očí, ale ona zarputile stáčela pohled jinam.

„Julie," navrhl, „dívejte se mi na dlaň — na tu ne, na tu druhou. Nenápadněji otevřu. Prohlédněte si, co v ní svírám a řekněte mi, jestli jste to už někdy viděla."

Mason vrhl pohled na dozorkyni, koutkem oka zkontroloval strážné a pomalu otevřel pravou dlaň. Julia mu na ruku fascinovaně zírala. Zvolna ruku sevřel a zvedl, jako by chtěl tím gestem jen něco zdůraznit. „Co je to?" zeptal se. „Nějakej klíč."

„Je váš?"

„Jak to myslíte?"

„Jeden soukromý detektiv, jmenuje se Sacks, tvrdí, že jste mu ho dala, a…"

„To je lež! Žádnýho Sackse neznám. Nikomu…"

„Počkejte," uklidňoval ji Mason. „Ne tak nahlas. Uklidněte se. Možná ho neznáte pod jménem Sacks a nemáte tušení, že je to detektiv. Je vysoký, ramenatý, je mu něco přes čtyřicet, má šedé oči a hezký obličej — no, měl hezký obličej," dodal s úsměvem. „Teď má poněkud nesouměrné rysy."

„Ne," trvala na svém. „Nikoho takového neznám, nikdy jsem ho neviděla."

„Přestaňte si zakrývat ústa a nechtě toho lhaní. Je ten klíč od vašeho bytu?"

„Žádnej byt nemám."

„Víte o čem mluvím — mám na mysli byt, který sdílíte se Stellou Kenwoodovou."

„Ne,“ odpověděla tiše. „Nemyslím, že by to byl můj klíč, to je nějakej podvod.“

„Proč jste poslala Renwoldu Brownleyovi vzkaz, aby přijel do přístavu?“

„Nikdy jsem mu nic neposílala.“

„Nechte toho,“ zabručel Mason podrážděně. „Tohle vám snadno prokážou. Je tu ten taxikář a…“

„Už nebudu nic říkat,“ přerušila ho a pevně stiskla rty. „Když to bude nutné, postarám se o sebe sama.“

„Poslyšte,“ ozval se Mason znovu, „věřil jsem vám a pokoušel jsem se vám pomoct. Vy se mnou nehrajete fér. Možná bych vás z toho dokázal vysekat, ale musím vědět, co se skutečně stalo. Jinak jsem jako zápasník, nastupující k boji se zavázanýma očima. Nikomu jinému nic říkat nesmíte, ale mě to říct musíte.“

Zavrtěla hlavou.

„Já s vámi jednám na rovinu, ale vy mi lžete.“

„Nemusíte se s mým případem zabývat,“ odsekla. „Nejlepší bude, když od toho dáte ruce pryč.“

„Děkuji za radu,“ odpověděl Mason sarkasticky. „Už jsem podnikl příliš, abych toho mohl jen tak nechat. A vy to dobře víte. Nevím, kolik z toho, co jsem zatím slyšel, je pravda. Možná jste neměla v plánu mě do vašeho případu zatáhnout a pak mě nechat na holičkách, ale přinejmenším to tak vypadá. Když se teď pokusím od případu ustoupit a vás usvědčí a odsoudí, buď mě označí za spolupachatele nebo mě vyloučí z advokacie. Z mého pohledu v tom příliš velký rozdíl není a — a mám pocit, že to je přesně podle vašeho plánu. Chtěla jste mě do vašeho případu zaplést natolik, abych se z něho nemohl vymotat. Než jsem zjistil, o co ve skutečnosti jde, přerostlo mi to přes hlavu. Teď vás z té šlamastiky musím dostat proto, abych zachránil sebe.“

Rty měla stále sevřené a pohled upírala dolů. „Jde o to, že jste přiměla nějakého člověka, aby představoval biskupa Malloryho, takže se vám povedlo mě pro váš případ získat. Pak jste měla v úmyslu rychle vycouvat nebo nemusíte být skutečná Julia Brannerová. Janice Seatonová může nebo nemusí být vaše dcera a může nebo nemusí být vnučkou Renwolda Brownleye. Kolem případu je spousta věcí, které

nevypadají pěkně a poněkud zavánějí. Navíc v něm jde o vraždu a…“

Žena ho přerušila výkřikem. Vyskočila, otočila se k dozorkyni a vyhrkla: „Odveďte ho! Odveďte ho! Nechci s ním mluvit!“

Dozorkyně se k ní rozběhla. Jeden ze strážců vytáhl revolver, odemkl dveře a blížil se k němu.

Mason rychle zastrčil klíč do kapsičky u vesty a vstal. „Co se tady děje?“ zeptal se strážník. Mason pokrčil rameny a klidně navrhl: „Můžete mě prohledat. Myslím, že je to jen záchvat hysterie.“

Dozorkyně odváděla Julii Brannerovou z místnosti.

*

Mason netrpělivě přecházel po své kanceláři. Della Streetová seděla s otevřeným zápisníkem u svého stolu. Paul Drake, který se před chvílí vrátil z turecké lázně, seděl svým obvyklým způsobem v křesle. Jeho chřipka se zredukovala na příležitostné posmrkávání.

„Nejdřív mi řekni, co víš ty,“ navrhl Mason detektivovi, „a potom ti řeknu několik novinek já.“

„Ten případ je zamotanej, Perry, ať se na něj člověk dívá z kterýkoli strany. Nejlepší by bylo, kdyby ses ho vzdal a do ničeho se neplet. Julia Brannerová je jasná. Nepochybně ho zastřelila ona. Míchá se do toho spousta dalších věcí, ale nemyslím, že by ti to k něčemu bylo. Je tam…“

„Jaké další věci?“ přerušil ho Mason.

„Janice Brownleyová si asi pět minut po odjezdu starého pána vzala svý auto. Mladej Brownley ji sledoval. Janice si najala nějaký detektivy, Victora Stocktona a Peta Sackse, možná dělali i pro starýho pána. Teď Janice…“

„Moment,“ zarazil ho Mason. „Uvažovali jsme, kdo zdědil kšefty Jaxona Eavese. Nezapadali by nám tam tihle dva detektivové? Sám jsi říkal, že Eaves dostal prémii dvacet pět tisíc dolarů za to, když dívku najde. Určitě měl i nějakou smlouvu na podíl z dědictví, které vnučka obdrží.“

Drake zachmuřeně zavrtěl hlavou. „To by tobě k ničemu nebylo, Perry. Předpokládejme, že Stockton a Sacks zdědili Eavesův podíl z

případu. Ale tobě to nijak nepomůže, protože Julia Brannerová nebyla při hledání skutečné vnučky o nic úspěšnější než Eaves. Rozhodla se tedy vsadit na dvojnici, ale pustila do toho příliš vehementně a spojila se s bandou podvodníků. Státní zástupce se drží teorie — a někdo mu dodává důvěrný informace —, že Julia se rozhodla počkat, až si biskup Mallory vybere rok volna a nebude k zastižení. Potom se někdo, kdo bude tvrdit, že je biskup Mallory, spojí se známým právníkem. Za právníka si vybrala tebe. Chtěla tě do toho zatáhnout tak, abys pak musel tahat horký kaštany z ohně ty. Ale byla moc nedočkavá. Brownleyho nenáviděla tak, že než by připustila, aby jí vytrhnul trumfy z ruky, raději ho zastřelila, Osobně si myslím, že ta ženská je už trochu mimo. Uvažuje o tom už tak dlouho, že je blázen. A v jejím věku těžko odhadnout, jak se její šílenství projeví.

Právě toho využili ti dva detektivové. Sacks je jenom svalnatej ranař, ale Stockton je po čertech nebezpečnej. Je chytrej a nemá cenu si nalhávat, že tomu tak není. Sacks jednal podle jeho instrukcí, zkontaktoval se s Julií a namluvil jí, že dokáže voddělat kohokoli takovým způsobem, že se na to nemůže přijít. Julia mu to spolkla i s navijákem… Tohle mám od novinářů. Myslím, že Jaxon Eaves využíval Sacksových služeb při první záměně vnučky. Po Eavesově smrti se Sacks spojil se Stocktonem.“

„Myslíš, že by Pete Sacks mohl lhát?“ zeptal se Mason. „Když má šanci získat pořádný podíl z dědictví, není možné, že by si to celé vymyslel jen proto, aby odklidil Julii z cesty?“

Drake pokrčil rameny. „Možný to je, ale státní zástupce mu věří. Možná by se ti podařilo přesvědčit o tom i porotu, ale co provede státní zástupce s tebou, než se ti povede před ni toho mizeru dostat?“

„Víš něco podrobnějšího o té noční cestě Janice Brownleyové?“

„Má betonový alibi.“

„Opravdu je její alibi nevyvratitelné, nebo jenom tak vypadá?“

„Vypadá tak a myslím, že i takové je. Victor Stockton už státního zástupce informoval. Prohlásil, že Janice mu telefonovala, že se obává, že její dědeček odjel za Julií Brannerovou, aby se s ní o něčem dohodl, a že si o tom s ním potřebuje promluvit. Chtěl za ní zajet, ale navrhla mu, že je už oblečená a bude u něho dřív. Stockton jí tedy řekl, aby přijela k němu. Bydlí na Padesátý druhý ulici a jak

jsem ti říkal, je prohnanej jako liška. U jeho setkání s Janice byla i jeho manželka. Navíc zašel do sousedního bytu, kde bydlí notář, vytáhl ho z postele a přivedl na schůzku i jeho.“

„Ten notář tam byl celou dobu?“

„Jo.“

„Ve stejné místnosti jako Janice a Stockton?“

„Tak jsem to pochopil.“

Mason zavrtěl hlavou. „Nějak se mi to nelíbí, Paule.“

„To se nedivím,“ souhlasil Drake.

„Jestli byl biskup Mallory jen…“

„Přišel další telegram od kapitána Johansona z Monterey, šéfe,“ přerušila ho Della Streetová. „Našli několik zavazadel s cedulkou William Mallory, kajuta 211, ale v té kajutě cestují jiné lidé a tvrdí, že o biskupu Mallorym nikdy nic neslyšeli. V kufrech byly nějaké rozmotané obvazy, černý oblek, kolárek a černé boty. Kufry přinesli do kajuty spolu se zavazadly těch cestujících, kterým kajuta patří.“

Mason se posadil na okraj stolu a bubnoval prsty do desky. „To nedává smysl,“ uvažoval. „Předpokládejme, že biskup Mallory je podvodník. Kde je ale skutečný biskup? Kdyby naopak tohle byl pravý biskup, proč by hrál takové divadlo a snažil se zmizet ze scény?“

Drake pokrčil rameny. „O biskupu Mallorym jsem se dozvěděl ještě jednu věc. Ten tip mi dal Jim Pauley z hotelu Regal. Než se na biskupa pověsili moji chlapi, navštívil ho nějaký muž. Jmenuje se Edgar Cassidy. Pauley ho zná. Zašel za biskupem do jeho pokoje a strávil s ním asi půl hodiny.“

V Masonově tváři byl patrný zájem. „Paule,“ vyhrkl, „tohle jsem hledal. Někdo, kdo biskupa zná, by nám mohl říct…“

„Zadrž,“ namítl Drake. „Je to falešnej poplach. Poslal jsem za Cassidym jednoho ze svejch lidí. Cassidy mu řek, že jeden jeho kamarád ze Sydney mu napsal, že biskup Mallory je správnej chlap a v Los Angeles bude bydlet v hotelu Regal. Poprosil ho, aby se mu postaral o nějakou zábavu. Cassidy je vášnivěj jachtař. Má malou loď Atina a jezdí na ní rybařit. Myslel si, že by si biskup rád vyjel, tak za ním zašel. Jeho svědectví ti k ničemu nebude. Ten jeho kamarád mu prej psal, že biskup je náruživej rybář, ale když za ním zašel, biskup

neprojevil naprosto žádnej zájem a nechoval se příliš přátelsky. Cassidy odcházel pořádně naštvanej.“

Mason rázoval po kanceláři. Najednou se zastavil a otočil se k detektivovi. „Cassidy je nadšený jachtař. Zjisti, jestli se nezná s Bixlerem. Když o tom uvažuju, ta Bixlerova historka o tom, jak jde v jednu ráno v lijáku náhodou po ulici se mi zdá trochu přitažená za vlasy.“

Drake vyndal z kapsy zápisník, napsal si několik poznámek a bez nadšení poznamenal: „Dobře, zjistím to.“

„Mohlo by to vyjít, pokud se o Cassidym nezmínil Pauley lidem od státního zástupce. I když nemyslím, že by jeho svědectví mohli použít, jsou to jen nepřímé dohady. Ale já bych mohl, dokud to nevyčmuchají novináři.“

Drake se ušklíbl. „Neboj se, Perry. Pauley je můj dobrej kamarád a trocha chvály mu uvízne v paměti nadlouho… A co mladej Bronwley? Nemůžem přijít na to, kde byl v době vraždy, ale jeho auto nebylo dneska ráno v garáži.“

„Mluvil jsem s ním, půjde si promluvit se státním zástupcem. Jeho vyprávění Janice Brownleyové nijak neublíží, ale stejně se nemůžu zbavit pocitu, že na tom alibi něco nehraje. A Stocktonovi nevěřím ani slovo.“

„Se Stocktonem si nezahrávej, Perry,“ varoval ho Drake. „Pokud nemusíš, nic si s ním nezačínej.“

Mason zašátral v kapsičce od vestičky a podal detektivovi klíč. „Paule, jsem v tom až po krk. Ten klíč je možná od bytu, kde Julia Brannerová bydlela. Je to West Beechwood 214. Potřebuju to zjistit co nejrychleji. Pak se vrať do své kanceláře, abych tě mohl zastihnout.“

Drake zíral zachmuřeně na klíč. „Jak jsi přišel ke klíči od jejího bytu, Perry?“

Della Streetová se nadechla a vyhrkla: „Šéfe, není to ten klíč…“

V polovině věty se zarazila. Mason na ni upřel zamračený pohled. „Jdu do úřadu státního zástupce. Ti chytráci na mě chtějí něco ušít a mně se to nelíbí.“

„Tohle není nejlepší chvíle na návštěvu státního zástupce, Perry,“ varoval ho Drake.

„Asi ne,“ prohodil Mason a zabouchl dveře.

13

Státního zástupce Hamilton Burgera zdobil mohutný plnovous. Byl to zarputilý člověk s širokými rameny, mohutnou hrudí a břichem a krátkýma, neklidnýma rukama, které provázely jeho slova výraznými gesty. Pohlédl přes stůl na Perryho Masona a pronesl: „Vaše návštěva pro mě představuje poněkud nečekané potěšení.“ V jeho hlase zaznělo překvapení, ale po potěšení v něm nebylo ani stopy.

„Rád bych si s vámi promluvil o případu Julie Brannerové,“ začal Mason.

„O čem konkrétně?“

„O mé situaci.“

„O tom nic nevím.“

„Jeden člověk mi dnes oznámil, že na mě bude vydaný zatykač.“

Burger se na něj zadíval. „Myslím, že nelhal, Perry.“

„Kdy?“

„Po ukončení vyšetřování.“

„Na základě čeho bude vydaný?“

„Napadení, loupež a napomáhání.“

„Mohu vám to vysvětlit?“

„To není potřeba,“ odpověděl Burger. „Vím toho dost. Sledoval jste byt Janice Seatonové. Sledovali ji ještě dva soukromí detektivové. Objevila se a odjela do jiného bytu. Druhá strana se tam dostala dřív. Vám se to nelíbilo, vtrhl jste tam a došlo k rvačce. Jednoho detektiva jste praštil do nosu, ukradl mu důkazy v případu Julie Brannerové, vytáhl pistoli na jeho společníka, odvlekl jste Seatonovic děvče s sebou a někde ji ukryl. Je to možná vaše představa, jak vyhrát soudní spor, ale podle mě je to způsob, jak se dostat do vězení.“

„Chcete slyšet skutečná fakta?“ zeptal se Mason.

Burger si právníka chvíli prohlížel. „Dobře víte, Perry, že jsem si vás vždycky vážil. Ale bylo mi jasné, že jednou vás vaše metody přivedou do potíží. Nemůžete si dělat, co se vám líbí. Dlouho vám to vycházelo, ale jednou muselo dojít k účtování. Zdá se, že ta chvíle nadešla. Nezahájím vyšetřování a neposkytnu žádné informace tisku

až do chvíle, dokud si nebudu jist, že znám skutečnosti, ale obávám se, že vaše profesionální kariéra se chýlí ke konci. Je to velká škoda.

Víte, odjakživa mě děsí, že bych mohl uvalit vazbu na nevinného člověka. Než někoho postavím před soud, chci si být jistý jeho vinou. Vy jste velice bystrý. Byly případy, kdy se zločinci dostali do vězení jen díky vašim kombinačním schopnostem a důvtipu. Ale vy se nechcete nechat omezovat etikou. Vy nechcete sedět ve své kanceláři a věnovat se právní praxi. Vy potřebujete pracovat v terénu, shánět si důkazy a ovlivňovat svědky. Všechno chcete mít rychle vyřešené."

„Skončil jste?" zeptal se Mason.

„Ne, ještě jsem ani nezačal."

„V tom případě vás musím přerušit a něco vám sdělit."

„Perry," pokračoval Burger. „Střetli jsme se u soudu. V několika případech se vám podařilo udělat ze mě pořádného idiota. Kdybyste za mnou přišel s důkazy, podobnými těm v ostatních případech, spolupracoval bych s vámi. Vy jste se rozhodl vyřešit všechno až před soudem. Na to máte právo. Já vás mám teď vyšetřovat. Budu plnit jen svou povinnost. Nemyslete si, že jsem proti vám nějak zaujatý, osobně vás mám docela rád, ale dřív nebo později k tomu dojít muselo. Pouštíte se do pochybných vod příliš často. Chápejte tedy, že vás musím upozornit, že cokoli řeknete, může být použito proti vám. Tenhle rozhovor nepovažujte za důvěrný."

„Dobře," souhlasil Mason. „Pár chytráků vám o mně napovídá spoustu nesmyslů a vy jim věříte, aniž byste mi dal možnost vysvětlit můj postoj?"

„Jeden z těch chytráků," poznamenal Burger, „měl náhodou u sebe důkazy, které by Julii Brannerové přitížily. Informoval mě a jednal na základě mých pokynů."

„Dobře," zamračil se Mason, „tak tady jsou fakta. Když jste říkal, že jsem hledal Janice Seatonovou, měl jste pravdu. Chtěl jsem ji najít a pokoušel jsem se zjistit, kdo jsou ti dva lidé, co se potloukají kolem a čekají, až se ukáže. Vaši lidé to nebyli a moji také ne. Využil jsem možnosti, že Janice Seatonovou neznají, že mají jen její popis. Jejím hlavním rysem je záplava rusých vlasů. Požádal jsem svou sekretářku, aby se obarvila na rezavo a vydala se do bytu Janice Sea-

tonové. Měla za úkol přestěhovat se s jejími zavazadly do hotelu, kde jsem si naproti ní najal pokoj já. Díval jsem se přímo na její dveře. Řekl jsem Delle, že kdyby někdo přišel, musí z něj dostat, kdo to je a co chce. Kdyby došlo k nejhoršímu, měla zapískat smluvený signál.

Chvíli po Dellině příchodu se objevil Sacks. Zaklepal, dostal se dovnitř pod falešnou záminkou a zamkl za sebou dveře. Zaslechl jsem zvuky, které se mi nelíbily, tak jsem vyrazil dveře. Byl nejvyšší čas zabránit Sacksovi, aby Dellu nezabil. Pokoušel se ji udusit. Vytáhl na mě pistoli. Vytrhl jsem mu ji a rozbil mu nos.“ Burger nezakrýval překvapení. „Janice Seatonová tam vůbec nebyla?“

„Ne, byla to Della Streetová.“

„Sacks tvrdí, že má spoustu důkazů, které ji usvědčují z několika podvodů. Tvrdí, že se pokoušel zavolat policii, ale ona se na něj vrhla, on se ji pokoušel zvládnout a vtom jste tam vrazil vy.“

„Když jsem tam vrazil, pokoušel se ji udusit pod přehozem na posteli… Mění to pro vás nějak situaci?“

Státní návladní přikývl, „Ano,“ souhlasil, „značně.“

Mason vstal. „To je všechno, co jsem vám chtěl sdělit.“

„Ale nevysvětluje to řadu dalších věcí,“ namítl Burger.

„Například co?“

„Týká se to případu Brannerové,“ promluvil zvolna Burger. „Sacks se s ní seznámil a tvářil se jako člen nějaké bandy. Nabídla mu velkou odměnu za zabití Brownleye. Dala mu klíč od svého bytu. Ten klíč sloužil jako důkaz pro pravdivost Sacksovy výpovědi. Když jste ho zmlátil, sebral jste mu obsah kapes. Na to jste neměl, Perry, za žádných okolností právo. Mezi věcmi, které jste mu vzal, byl i ten klíč. Požaduji ho zpátky.“

„Nemám ho,“ odpověděl Mason.

„Kde je?“

„Mohu vám ho poskytnout později. Máte krom prohlášení toho člověka nějaký další důkaz, že jde skutečně o klíč od bytu Julie Brannerové?“

„Ano,“ odpověděl Burger. „Ale až mi klíč vrátíte, v případě, že nebude od jejího bytu, nebudu mít kromě vašeho tvrzení žádný důkaz, že je to skutečně ten klíč, který jste vzal Sacksovi. To vás uvede do nepříjemné situace, protože Sacks přísahá, že šel přibližně ve tři

odpoledne Julii Brannerovou navštívit a odemkl si svým klíčem. Victor Stockton byl s ním a jeho slova potvrdil.“

„Proč tam Sacks šel?“

„To je součástí případu a nemám v úmyslu o tom hovořit,“ namítl Burger. „Řeknu vám, Perry, co podniknu. Budu se snažit zahájit v tomto případě co nejdřív předběžné projednávání. Pokud se mnou chcete spolupracovat, aby vyšetřování bylo co nejdřív u konce, můžete přijít zítra v deset ráno k soudu a začneme s výslechy svědků. Pokud tam budete, nenechám na vás vystavit zatykač, dokud nebudeme mít kompletní důkazy a nebude mi jasné, o co vlastně jde.“

„To je pořádný spěch,“ podotkl Mason. Burger pokrčil rameny. „Potřeboval bych víc času.“ Burger si mlčky zapálil další cigaretu. „Mám tomu rozumět tak,“ ozval se znovu Mason, „že pokud zítra ráno u soudu nebudu, necháte na mne vystavit zatykač?“

„Ne,“ namítl pomalu Burger. „Byl bych nerad, kdybyste to tak chápal. Nechci vás k ničemu nutit. Prostě vám sděluji, že než nechám vystavit zatykač, rád bych znal všechny podrobnosti. Nabízím vám způsob, jak se můžete na vyšetřování podílet. Pokud nemáte zájem, provedu vyšetřování sám.“

„A nařídíte podání stížnosti a vystavení zatykače?“ zeptal se Mason.

„To bude záležet na výsledcích vyšetřování.“ Mason upíral pohled přímo na státního zástupce a hořce podotkl: „Je vidět, že mi věříte! Dva soukromí detektivové, o kterých nic nevíte, se tu ukážou s vymyšlenou historkou a vy jim to spolknete í s navijákem. Já vám řeknu, že jde o podvodníky a že jeden z nich se pokusil zavraždit Dellu Streetovou v domnění, že je to Janice Seatonová, a vy mi přislíbíte vyšetřování. Daleko víc vás zaměstnává skutečnost, že jsem tomu chlápkovi rozbil nos, než skutečnost, že on se pokusil zabít mou sekretářku.“

Burger pokýval hlavou a trpělivě namítl: „Takhle to zní drsně, Perry, ale vaše tvrzení není férové.“

„Proč?“

„Protože když jste napadl toho člověka, sebral jste některé z důkazů, na které jsem spoléhal v případě Branenrové. Jistě, mohla to být jen náhoda, ale faktem zůstává, že ti dva detektivové měli důka-

zy, které by vaší klientce mohly přitížit. Vy jste se s nimi setkal, jednomu rozbil nos a důkazy sebral. V tomhle světle to vypadá jinak.“

„Kolik váhy můžete těm důkazům připsat?“ protestoval Mason. „Pro ty chlápky by nebylo problémem si obstarat klíč od bytu Brannerové. Dejte mi čtyřiadvacet hodin a obstarám vám klíč od libovolného bytu ve městě.“

Burger ztrácel trpělivost. „O to nejde, Perry. a vy to dobře víte. Ten klíč by sám o sobě nic neznamenal. Ale on sám o sobě nestojí. Je to jeden článek v řetězu důkazů proti vaší klientce. Uznávám, že je to slabý článek, ale nijak to nevysvětluje skutečnost, že jste napadl svědka a odcizil mu některé z důkazů. Budí to zdání, že jste věděl, co berete, a jak je to důležité. Nestavím vaše tvrzení proti jejich. Prostě vám sděluju, že zahájím vyšetřování a nepodniknu nic až do chvíle, než bude ukončeno. Ti muži žádají zatykač. Za chvíli se to dozvědí lidi od novin a objeví se zprávy o tom, že jste jednoho zbil, na druhého vytáhl pistoli a ukradl důkazy, které by mohly přesvědčit porotu. Pokud si myslíte, že budu jen klidně sedět a sledovat, co se děje, mýlíte se. Řekl jsem vám, co mám v úmyslu, to je všechno. Mé rozhodnutí je definitivní. Můžete můj návrh přijmout nebo nemusíte, to záleží na vás.“

Mason odsunul židli a zeptal se: „Mohu vám později zavolat?“

„Myslím, že bychom se mohli dohodnout hned,“ namítl Burger.

„Zavolám během deseti minut.“

„Tak dobře,“ souhlasil Burger.

Mason odešel z kanceláře, aniž by mu podal ruku. Zašel do telefonní budky a vytočil číslo kanceláře Paula Drakea. „Paule, vyzkoušeli jste ten klíč?“

„Jo,“ potvrdil Drake, „pasuje.“

„Jseš si jistý?“

„Absolutně. Otevřel jsem jím venkovní dveře i dveře od bytu. Mění to něco, Perry?“

Nevím, Paule. Ti detektivové Burgera získali na svou stranu Ten klíč je důkazem proti Julii. Než jsem ho sebral nestál jako důkaz za moc, ale teď je všechno jinak. To se mi nepovedlo. Stavím se u tebe.“

Zavěsil, vrátil se k soudcově kanceláři a sdělil sekretářce: „Oznamte, prosím panu Burgerovi, že Perry Mason souhlasí s předběžným vyšetřováním případu Julie Brannerové a zítra ráno v půl desáté bude u soudu.“

14

Soudce Knox kývl na George Shoemakera, jednoho z nejzkušenějších pracovníků úřadu státního zástupce. „Můžete zahájit výslechy v předběžném šetření případu lid versus Julia Brannerová podle úmluvy s obhajobou, že svědkové budou vyslýcháni na základě vzájemné dohody a obhajoba se vzdává otázek až do chvíle, než jí bude uděleno slovo.“

„Souhlasím,“ ozval se Mason.

Shoemaker zahájil řízení. „Nejprve vyslechneme Carla Smithe.“ Vystoupil podsaditý muž v taxikářské uniformě, ospale zvedl ruku, složil přísahu a přistoupil k místu vyhrazenému svědkům.

„Jmenujete se Carl Smith a pracujete, stejně jako pátého tohoto měsíce, jako řidič taxi?“

„Ano.“

„Znáte obviněnou Julii Brannerovou?“

Muž se zadíval na obžalovanou, která seděla s pevně stisknutými rty kousek za Masonem. „Ano.“

„Kdy jste ji viděl poprvé?“

„V noci pátýho kolem jedný. Zavolala si taxi a přijel jsem já. Dala mi dopis pro Renwolda C. Brownleye, abych ho zavez do jeho sídla. Řek sem jí, že je už dost pozdě, ale vysvětlila mi, že je to v pořádku a pana Brownleye ten dopis potěší.“

„Ještě něco?“

„Ne, to je všechno, co mi řekla. Vzal jsem ten dopis a dojel na požadovanou adresu. Zazvonil jsem a otevřel mi nějakej mladík. Dal jsem mu ten dopis a von slíbil, že ho odnese panu Brownleyovi. Zeptal jsem se ho, jak se jmenuje a on řek, že…“

„Moment,“ vyhrkl Mason. „Vznáším námitku, aby se tu ti dva bavili na základě informací z druhé ruky o věcech, které nesouvisí se skutkovou podstatou.“

„Námitka se přijímá,“ ozval se soudce Knox. Shoemaker se otočil s vítězoslavným úsměvem do sálu a zeptal se: „Pokud je pan Filip Brownley přítomen v jednací síni, mohl by povstat?“ Mladík vstal. Vypadal v šedém seržovém obleku pohuble a byl velice bledý. „Viděl jste někdy tohoto muže?“ zeptal se Shoemaker taxikáře.

„Ano. To je ten, co jsem mu dal ten dopis.“

„To je všechno,“ oznámil Shoemaker.

Mason mávl rukou. „Obhajoba nemá otázky.“

„Pane Brownleyi, přistupte prosím na místo pro svědky.“

Mladík složil přísahu.

„Znáte Carla Smithe, svědka, který právě vystoupil?“

„Ano.“

„Viděl jste ho pátého ráno?“

„Ano.“

„Předal vám něco?“

„Ano.“

„Co to bylo?“

„Dopis adresovaný mému dědečkovi Renwoldu C. Brownleyovi.“

„Co jste s tím dopisem udělal?“

„Odnesl jsem ho dědečkovi.“

„Už spal?“

„Ne, četl si v posteli. Míval ve zvyku si číst do časných ranních hodin.“

„Otevřel dopis za vaší přítomnosti?“

„Ano.“

„Viděl jste ten dopis?“

„Nečetl jsem ho, ale dědeček mi řekl, co v něm je.“

„Co vám řekl?“

„Námitka,“ vyskočil Mason. „Ctihodnosti, nejde o přímý důkaz, informace je z druhé ruky, takové svědectví je nepřípustné, bezvýznamné a netýká se podstaty věci.“

„Námitka se přijímá,“ promluvil soudce Knox.

Shoemaker se zamračeně ptal dál. „Co váš dědeček řekl nebo udělal bezprostředně po přečtení dopisu?“

„Stejná námitka,“ prohodil Mason.

„Nepřipustím otázky týkající se obsahu nebo pisatele dopisu,“ pronesl soudce, „ale přijmu, jako součást skutkové podstaty, jakékoli prohlášení pana Brownleye o tom, co měl v úmyslu udělat a kam chtěl jít.“

Filip Brownley tiše pronesl: „Dědeček říkal, že musí jet okamžitě do přístavu na schůzku s Julií Brannerovou. Pochopil jsem jeho slova tak, že se s ní má setkat na své jachtě.“

„Požaduji vyškrtnout část týkající se Julie Brannerové,“ ozval se Mason. „Zmínka nesouvisí s otázkou, je nepřípustná, bezvýznamná, netýká se podstaty věci a je zprostředkovaná.“

„Vyhrazuji si právo rozhodnout,“ ozval se soudce Knox. „Pokud se prokáže souvislost se skutkovou podstatou později, k vyškrtnutí nedojde.“

„Od skutkové podstaty je vzdálená,“ namítl Mason.

„Já si to, pane Masone, nemyslím. Bude to záležet na dalších důkazech. Pokud se souvislost neprokáže ani později, bude vaše námitka uznána.“

„Říkal ještě něco?“ zeptal se Schoemaker.

„Ano. Říkal, že ta ženská má už léta v držení hodinky jeho syna a teď je ochotná mu je vrátit.“

„Požaduji vyškrtnutí,“ namítl Mason. „Poznámka nesouvisí se skutkovou podstatou a jde o pokus interpretovat obsah psaného dokumentu. Informace je nepřípustná, bezvýznamná a netýká se podstaty věci.“

„Tato část bude vyškrtnuta,“ nařídil soudce. „Nesouvisí se skutkovou podstatou.“

„Co váš dědeček udělal potom?“ pokračoval Shoemaker ve výslechu.

„Oblékl se, nastoupil do auta a vyjel z garáže. Mohly být tak dvě ráno.“

„Znáte obhájce obžalované, pana Perryho Masona?“

„Ano.“

„Setkal jste se s ním ten večer, tedy večer předešlého dne?“

„Ano. Bylo něco mezi jedenáctou a půlnocí.“

„Hovořil jste s ním?“

„Ano.“

„Mluvili jste o závěti vašeho dědečka?“

„Ano.“

„Zmínil se o rozhovoru, který měl s vaším dědečkem?“

„Svým způsobem ano.“

„Ctihodnosti,“ ozval se Mason. „Protestuji proti pokusu naznačit, že hraji v případu nějakou roli.“

Sheomaker vysvětloval: „Ctihodnosti, teď se tím rozhovorem už zabývat nebudu, ale později se pokusím dokázat, že Perry Mason inkrimovaný večer zjistil, že Renwold C. Brownley měl v úmyslu pátého ráno podepsat doklady, kterými by většinu svého majetku převedl na vnučku Janice Brownleyovou. Tuto informaci sdělil své klientce a tím jí poskytl motiv k vraždě. Ale nyní se do toho pouštět nebudu. Můžete podrobit svědka křížovému výslechu, pane Masone.“

„Čekal jste na mě, když jsem odcházel z domu vašeho dědečka?“ zeptal se mladíka Mason.

„Ano.“

„Jak dlouho jste na mě čekal?“

„Jen několik minut.“

„Věděl jste, že odcházím z místnosti, kde jsem hovořil s vaším dědečkem, a jdu k autu, že?“

„Ano. Slyšel jsem vás odcházet.“

„Pak jste vyšel ven a počkal na mě na příjezdové cestě?“

„Ano.“

„Ale,“ namítl Mason, „byl jste úplně promoklý. Sice pršelo, ale ne tak hustě, abyste byl mokrý až na kůži za těch několik vteřin, než jsem došel k autu a dojel k místu, kde jste na mě čekal. Jak si to vysvětlujete?“

Mladík sklopil oči a mlčel.

„Odpovězte na otázku,“ nařídil soudce.

„Nevím,“ odpověděl Brownley.

„Není to náhodou tak,“ navrhl Mason, „že jste stál venku v dešti už předtím, než jsem opustil dům? Není možné, že jste zaslechl většinu, pokud ne všechno, z mého rozhovoru s vaším dědečkem? Neposlouchal jste venku u jednoho z oken?“

Brownley chvíli váhal. „Odpovězte,“ naléhal Mason a vstal. „Řekněte pravdu.“

„Ano,“ zašeptal Brownley za chvíli. „Stál jsem venku u okna a pokoušel se zaslechnout, o čem mluvíte. Všechno jsem nezachytil, ale něco jsem zaslechl.“

„Tak jste věděl, že váš dědeček se chystá ráno podepsat dokumenty, kterými většina jeho majetku přejde do rukou mladé dámy, která žije v domě pod jménem Janice Brownleyová.“

„Ano,“ souhlasil mladík.

„Co se týče motivu k vraždě,“ pokračoval Mason, „měl byste ho i vy. Jinými slovy, z jeho smrti byste měl užitek. Kdyby zemřel před podepsáním těch dokumentů, zdědil byste polovinu majetku. Tedy v případě, že Janice Brownleyová je skutečně vnučkou vašeho dědečka. Ale pokud by se podařilo prokázat, že jí není, zdědil byste majetek celý. Je to tak?“

„Námitka, Ctihodnosti,“ vyskočil Shoemaker. „Otázka je sporná, nepřípustná, nevhodná a nesouvisí se skutkovou podstatou. Tady jde o křížový výslech. Žádám skončení výslechu svědka.“

„Ptám se proto,“ vysvětloval Mason, „abych prokázal zaujatost na straně svědka.“

„Myslím,“ pokračoval soudce Knox, „že takto položená otázka je skutečně nepřípustná. Svůj úmysl budete muset prokázat jinak, například otázkami, kolik z vašeho rozhovoru svědek zaslechl, a rozhodnutí nechal na soudu.“

Shoemaker chvíli váhal, jestli má využít možnosti položit tyto otázky sám, ale potom oznámil: „Výslech je u konce. Zavolejte Gordona Bixlera.“

Gordon Bixler, kostnatý čtyřicátník v šedivém obleku, se postavil na stupínek pro svědky. Potvrdil, že se jmenuje Gordon Bixler, je jachtař a vlastní loď Resolute. V noci, kdy došlo k vraždě, se vracel na své jachtě z Cataliny. Pršelo, proto zavolal z budovy klubu svému filipínskému sluhovi, aby pro něho přijel. Pak šel provést ještě několik drobných úprav na lodi, aby byla připravena na další plavbu. Sluha stále nejel. Čekal už skoro hodinu, když zaslechl z ulice poblíž budovy zvuk auta. Myslel, že sluha zabloudil, protože předtím byl v klubu jen jednou, tak vyšel ven a šel autu naproti. Vůz jel velice pomalu. Najednou se vynořila žena v bílém plášti do deště, naskočila na stupátko a chvilku s řidičem hovořila. Potom ustoupila a auto se znovu rozjelo. Když dojelo téměř k němu, zahnulo do vedlejší ulice, zrychlilo, otočilo a jelo zpátky. Když bylo téměř na původním místě, zahlédl ze stínu vystoupit mladou ženu v bílém nepromokavém kabá-

tě, jak vyskakuje na stupátko auta. Svědek usoudil, že jeho sluha má nějaké potíže a že by mohl požádat o svezení řidiče auta. Vydal se k němu a najednou zahlédl několik záblesků a zaslechl několik rychle po sobě následujících výstřelů. Není si jist, jestli jich bylo pět nebo šest. Žena seskočila dolů a zmizela ve tmě. Za křižovatkou zaparkovaný chevrolet nastartoval a velkou rychlostí ujížděl pryč. Svědek se rozběhl ke stojícímu autu.

Přes okraj levých dveří visela levá paže a hlava muže. Z ran mu prýštila krev a stékala na stupátko. Ten muž byl Renwold C. Brownley a byl mrtev. Svědek se s Brownleyem několikrát setkal a je vyloučeno, že by se zmýlil.

Svědek připustil, že byl vyděšený a zmatený. Běhal nazdařbůh v dešti, až mu zastavilo auto s neznámým mužem. Později se ukázalo, že tím mužem byl soukromý detektiv Harry Coulter. Společně pak hledali Brownleyův vůz, ale nepodařilo se jim to. Zavolali policii, která zahájila pátrání. Pokud si vzpomíná, ke střelbě došlo asi ve tři čtvrti na tři ráno a přibližně ve čtvrt na čtyři volali na policii.“

Shoemaker přepustil svědka Masonovi.

„Byl jste rozrušený a zmatený?“ zeptal se právník.

„Ano, pane. Seběhlo se to tak nečekaně a byl jsem velice vyděšený.“

„Proč jste nenastoupil k Brownleyovi do auta a neodvezl ho do nejbližší nemocnice?“

„To mě vůbec nenapadlo. Když jsem uviděl toho mrtvého člověka, poznal v něm Renwolda Brownleye a uvědomil si, že byl zavražděný, podlehl jsem panice.“

„Rozrušený jste byl jistě už předtím, než jste zjistil, o koho jde. Pohled na mladou dámu v bílém kabátě do deště, jak vypálí pár výstřelů na řidiče kolem projíždějícího auta, člověka určitě vyděsí.“

„Ano, pane.“

Mason sepjal dlaně a upíral pohled na konečky prstů. „Tu noc pršelo, že?“ zeptal se.

„Ano.“

„Pršelo hodně?“

„No, nejdřív byl déšť silný, potom trochu zeslábl, ale pršelo.“

„Vy jste byl někde poblíž jachtařského klubu, jehož jste členem?“

„Ano.“

„Klub odděluje do dálnice plot, že?“

„Ano.“

„Jsou tam pouliční lampy?“

„Ne.“

„Svítil měsíc?“

„Ne, pane.“

„Bylo vidět hvězdy?“

„Ne, pane… je mi jasné, kam míříte, pane Masone, ale bylo tam dost světla na to, abych viděl, co se stalo.“

„Co bylo zdrojem toho světla?“

„Před budovou klubu je stěžeň s lampami, který osvětluje zakotvené lodě a parkoviště pro členy klubu.“

„Jak daleko od místa, kde došlo ke zločinu, ty lampy jsou?“ zeptal se Mason.

„Tak sto, sto dvacet metrů.“

„Takže ulice byla jasně osvětlena?“

„Ne, pane, to netvrdím.“

„Ale světlo tam bylo.“

„Ano, bylo tam vidět.“

„Bylo tam dost světla, abyste dokázal rozeznat jednotlivé předměty?“

„Pochopte, pane Masone,“ pronesl Bixler s rozhořčením těch, kteří jsou obratně manévrováni do pasti, „že ta žena měla na sobě bílý plášť, takže když vyšla ze stínu, byla dobře vidět. Ulice byla tmavá, jistě, ale když ta žena naskočila na stupátko auta, bylo tam dost světla, abych ji viděl zřetelně. Do obličeje jsem jí neviděl a ani jsem se nepokoušel ji identifikovat.“

„Vaše identifikace se tedy opírá pouze o skutečnost, že měla na sobě bílý nepromokavý plášť. Je to tak?“

„Ano.“

„Jak víte, že byl bílý?“

„Viděl jsem to.“

„Nemohl být například světle růžový?“ zeptal se Mason.

„Ne.“

„Nebo světle modrý?“

„Ne.“

Mason zvedl oči od konečků prstů a zadíval se na svědka. „Mohl byste odpřísáhnout, že nebyl světle žlutý?“

Svědek chvíli váhal. Po chvíli odpověděl: „Ne, nebyl světle žlutý.“

„Vůbec nic žlutého na něm nebylo?“ zeptal se právník.

„Ne, pane.“

„Jistě víte, že existuje rozdíl mezi čistě bílou a krémovou nebo světle béžovou.“

„Jistě, pane.“

„A někdy je složité rozlišit tyto barvy i za bílého dne.“

„Ne tak docela. Když vidím bílou, poznám ji. Ten plášť byl bílý.“

„Například tenhle list papíru,“ pronesl Mason a vytáhl z kapsy složený bílý obdélník,, je bílý nebo žlutý?“

„Bílý,“

Mason vyndal další list a položil ho těsně vedle předešlého. Soudní síní se ozval šum.

Bixler váhavě uznal. „Spletl jsem se, pane Masone. Ten první papír je nažloutlý. Na pozadí vašeho tmavého obleku vypadal bílý. Ale když teď vidím srovnání s bílou, je rozdíl v barvě patrný.“

Mason mluvil, jako by chtěl svědkovi pomoct upřesnit jeho svědectví „A kdybyste měl možnost srovnání s bílou ve chvíli, kdy jste se díval v noci na ten plášť, možná byste si všiml, že je nažloutlý. Je to tak?“

„Ano, pane,“ souhlasil svědek. Vzápětí sklopil pohled a pronesl: „Chtěl jsem říct ne, pane. Myslím, že ten kabát byl bílý.“

„Ale mohl být i světle žlutý, ne?“ zeptal se Mason a zamával dvěma listy papíru v ruce.

Bixler upíral zoufalý pohled na zástupce žaloby a nevraživé tváře přihlížejících. Scvrkával se do svých šatů, jako by jeho sebejistota dostala těžkou ránu. „Ano,“ promluvil nakonec, „mohl být světle žlutý.“

Mason zvolna vstal a s pohledem upřeným na zmateného svědka pronesl: „Jak jste věděl, že Brownley je mrtev?“

„Při pohledu na něj mi to bylo jasné.“

„Jste si tím jistý?“

„Ano, pane.“

„Ale byl jste v té chvíli rozrušený.“

„No, to je pravda.“

„Snažil jste se mu nahmatat tep?“

„Ne, pane.“

„Vám stačil pouhý pohled ve světle palubní desky?“

„Ano, pane.“

„Studoval jste medicínu?“

„Ne, pane.“

„Kolik mrtvých lidí jste už v životě viděl — myslím předtím, než byli upraveni a uloženi do rakve?“

Svědek chvíli váhal. „Čtyři.“

„Zemřel některý z nich násilnou smrtí?“

„Ne, pane.“

„Takže tohle byla vaše první zkušenost s postřeleným člověkem, je to tak?“

„Ano, pane.“

„A přesto jste ochoten odpřísáhnout, že ten člověk byl mrtev, i když jste se na něho jen zběžně podíval?“

„No, jestli nebyl mrtvý, tak určitě umíral. Z ran mu prýštila krev.“

„Aha,“ zdůraznil Mason. „Takže možná umíral, ale mrtvý nebyl.“

„No, možné to je.“

„Tvrdíte, že umíral, ale nemáte žádné lékařské zkušenosti a nikdy předtím jste neviděl umírat zastřeleného člověka?“

„Ne, pane.“

„Viděl jste někdy umírat člověka na následky střelných ran?“

„Ne, pane.“

„Ale jistě víte, že i člověk zasažený ze střelné zbraně, někdy i velmi vážně, se může uzdravit, že?“

„No… Ano, slyšel jsem o takových případech.“

„Jste ochoten i teď odpřísáhnout, že ten člověk umíral?“

„No, myslel jsem, že umírá.“

„Asi byste neměl nejlepší mínění o lékaři, který by se podíval na člověka ve špatně osvětleném autě a prohlásil, že je mrtvý nebo umírá, že ne?“

„Ne, pane.“

„Očekával byste, že zjistí, jestli mu pracuje srdce?“

„Ano, pane.“

„Stále trváte na tom, že při pohledu na prvního střeleného člověka, kterého jste kdy zahlédl, dokážete poznat víc než zkušený lékař, který se setkal se stovkami podobných případů?“

„No, ne, pane. Neřekl bych.“

„Takže nevíte, jestli ten muž umíral, že?“

„Bylo mi jasné, že po něm někdo střílel.“

„Přesně,“ souhlasil Mason. „To je také všechno, co víte, že?“ „No, bezvládně tam ležel, byl postřelený a hlavu a oděv měl potřísněné krví.“

„Výborně, to je všechno, co můžete odpřísáhnout. Zaslechl jste výstřely, běžel k autu a zahlédl bezvládného krvácejícího muže. To je všechno, čím jste si jist, že?“

„Ano.“

„Takže si nejste jist, jestli byl mrtvý?“

„Ne.“

„Ani jestli umíral?“

„Ne.“

„Ani s určitostí nevíte, jestli střely nezasáhly jen svaly?“

„No… ne, nedíval jsem se.“

„To je všechno,“ oznámil Mason.

Shoemaker po chvilce uvažování svědka propustil.

„Zavolejte dalšího svědka,“ nařídil soudce Knox.

Shoemaker povolal policisty, kteří přijeli po telefonátu k přístavu. Potvrdili, že hledali auto, že nakonec našli krvavé skvrny na chodníku i rudé potůčky, vedoucí až k molu. Potom vytáhli automobil z vody. Patřil Renwoldu C. Brownleyovi. Měl zařazenou rychlost a posunutu páku plynu, takže zkoušky dokázaly, že pokud bylo vše ve stejné poloze jako při vytažení, auto vjelo do vody rychlostí dva-

cet jedna kilometrů v hodině. Na podlaze auta našli automatickou pistoli ráže třicet dva a několik prázdných nábojnic. Z čalounění sedadel vyjmuli dvě kulky. Jedna z nich řidiče minula, druhá pronikla některou části těla.

Po výslechu policistů soudce oznámil, že je půl jedné a do dvou hodiny odpoledne vyhlašuje přestávku.

Mason, Della Streetová a Drake se šli naobědvat do malé restaurace na North Broadway. Usadili se v odlehlém boxu. „Co si o tom myslíš,Paule?“ zeptal se Mason.

„Využiješ skutečnosti, že se nenašlo tělo?“

„Ano. Doufal jsem, že to půjde spojit, ale nebyl jsem si jistý, nakolik se mi podaří Bixlera zviklat. Bál jsem se, že bude tvrdit, že muž byl mrtvý, a bude na tom trvat. Mám pocit, že za této situace by ten případ nemusel vůbec přijít před soud.“

Drake přikývl. „S tím křížovým výslechem jsi odvedl dobrou práci. Bixler byl tak zmatený, že Shoemaker se bál na cokoli zeptat a raději ho propustil.“

„Nebude z toho obhajoba na základě přesného dodržování postupu?“ zeptala se Della Streetová.

Mason zamračeně přikývl. „Asi máte pravdu. Ale takové jsou zákony. Spousta lidí byla pověšena na základě nepřímých důkazů a později se ukázalo, že předpokládaná oběť si běhá po světě. Proto došlo k úpravě zákona. Termín corpus delicti je označení pro tělo oběti. Vyšetřování musí prokázat jeho existenci jako výsledek činu obviněného. Pro obhajobu je to prostředek. Pro obžalobu to bude tvrdý oříšek. Nemohu prokázat existenci oběti a pokud si nedají pozor, nachytám je na jejich vlastních důkazech.“

„Jak to chcete dokázat?“ zeptala se Della Streetová.

„Je to zvláštní zločin,“ podotkl Mason. „Nějaká žena, ať už to byl kdokoli, vypálila několik ran z automatické pistole a utekla. Je prokázané, že ujela značnou rychlostí v připraveném autě. Někdo dojel s Brownleyovým autem k molu. Nemohl to být tentýž člověk, který střílel, protože toho viděl svědek obžaloby z místa činu uprchnout. Není pravděpodobné, že by měla nějakého komplice, který by čekal za rohem, až bude po všem, a odvezl auto k vodě.

Zbývá jediné vysvětlení. Brownley byl jen v bezvědomí, ale když Bixler odešel, probral se a pokusil se odjet, aby zajistil pomoc. Podařilo se mu nastartovat, ale v dešti a se zraněními ztratil orientaci a sjel z mola.“

Drake zvolna přikývl.

„Pokud by se našlo Brownleyovo tělo,“ pokračoval Mason, „zjistili by, že příčinou smrti je utonutí. Nic na tom nemění ani skutečnost, že mohl během dalších třiceti vteřin zemřít na svá zranění. Faktem je, že smrt nastala utopením, takže Julia Brannerová nemůže být obviněna z vraždy, protože následky výstřelů nebyly bezprostřední příčinou smrti. Jde jen o technickou kličku, ale právně v pořádku.“

Della Streetová se nad kávou zamračila. „Poslyšte, šéfe, vždycky jste hájil člověka, který byl nevinný. Podařilo se vám dovést případ ke zdárnému konci tím, že jste dokázal, že obžaloba udělal chybu. Lidé jsou na vaší straně. Máte dobrou pověst jako právník i jako detektiv. Ale ve chvíli, kdy přistoupíte na taktiku průměrných právníků, poštvete lidi proti sobě. Jestli využijete své schopnosti, abyste dosáhl osvobození ženy, která se provinila, lidé usoudí, že jste s těmi zločinci spolčený. A ztratí k vám důvěru i úctu.“

„V ostatní případech, Dello,“ podotkl Mason, „jsem měl celkem jasno. Ale v tomhle jsem zahrabaný až po uši. Povolají jako svědka Peta Sackse. Ve chvíli, kdy potvrdí, že Julia Brannerová ho požádala, aby zabil Brownleye, a dala mu klíč od svého bytu, a oznámí, že jsem na něho připravil past, abych dostal ten klíč zpátky, rozpoutá se peklo. Kdybych mu ten klíč nevzal, k ničemu by jim nebyl — jako důkaz získal cenu tím, že jsem se ho zmocnil. Kdyby to přehlédl žalobce, novinářům v sále to určitě neunikne.“

„Kdybys je dostatečně zaměstnal neexistencí oběti, myslíš, že by z výslechu Peta Sackse sešlo?“

„O to právě jde,“ odpověděl Mason. „Na to se chci soustředit. Pokud by se mi povedlo soustředit pozornost na oběť, Julia Brannerová by z toho byla dočasně venku. Případ by se před soudem nemohl projednávat, dokud se neobjeví Brownleyovo tělo. Sacks by neměl příležitost své vyprávění uplatnit a klíč by ztratil na důležitosti. Až tělo objeví, je tu šance, že jako příčina smrti se prokáže utonu-

tí. Kdyby se potom státní zástupce stavěl proti mně, vypadalo by to jako projev zášti. Musím je dostat na neexistenci oběti. Tím získáme čas, abychom zjistili další fakta, která nám pomohou.“

„Perry,“ namítl detektiv, „mí lidi dělaj na tom případu ze všech stran, ale pořád nemůžou přijít na nic, co by nám pomohlo. Pokoušíme se vystopovat Malloryho už od jeho příjezdu do San Franciska. Tam bydlel v hotelu Palace, kam se odebral přímo z lodi. Zaměstnanci hotelu tvrdí, že z hotelu odcházel ten samej člověk, kterej se tam ubytoval.“

„Ten biskup,“ uvažoval Mason nahlas a prsty bubnoval na okraj stolu, „je klíčem k celému případu. Proč za mnou zašel? Jestli jde o podvodníka, proč se víc nesnažil vzbudit zdání věrohodnosti… mohl mi třeba zavolat, že má nějaké důležité tajné poslání a požádat mě, abych pokračoval sám. Existuje spousta možností, jak mohl udržet věci v chodu a sám se vytratit. Ten zatracený případ mě dohání k šílenství, pořád nevím, čeho se chytit, tápu ve vzduchoprázdnu. Proč se ke mně Julia Brannerová chová tak divně? Proč se mnou nechce mluvit? Copak nevidí, že se žene na šibenici a mě dostává do nemožné situace?“

„Možná nemůže nic říct, protože ten zločin skutečně spáchala,“ navrhla Della Streetová.

„Nejsem si tak jistý, že to udělala,“ poznamenal Mason. „Ani teorie obžaloby nezní příliš logicky. Možná někoho kryje.“

„Na to zapomeň, Perry,“ namítl Drake. „Tohle na ni těžko někdo ušil. Vzkaz Brownleymu napsala sama. Až najdou tělo, najde se v kapse i ten dopis. Bude napsanej její rukou a bude to znamenat její konec. K vodě ho vylákala ona, o tom není pochyb. Chtěla ho zabít. Jednak toužila pomoct dceři a nezapomínej, že ho nenáviděla. Jak by jí někdo mohl bez jejího vědomí sebrat pistoli, odjet na místo, kde si domluvila schůzku s Brownleyem, oblíknout si stejnej kabát a odjet ve stejným autě? Nezapomínej, že Julia Brannerová napsala ten vzkaz až po tvým telefonátu, kdys jí sdělil, jak tvý jednání se starým pánem dopadlo. Celej plán s vylákáním Brownleye do přístavu vznikl až potom. Kdyby toho chtěl někdo využít, musel by začít hned poté, co byl napsanej ten vzkaz. Ne, to není možný.“

Mason se podíval na hodinky a řekl: „No, vrátíme se k soudu a uvidíme, jak se to vyvine dál. Ještě není nic prohraného.“

„Jestli Pete Sacks dostane příležitost vyložit, jak jsi ho vlákal do pasti a sebral mu ten klíč, je už celkem jedno, co bude následovat. Veřejné mínění se otočí proti tobě,“ namítl Drake. „Musíš mu v tom zabránit, ať už upozorněním na neexistující oběť nebo nějak jinak.“

Mason pokrčil rameny.

Della Steetová navrhla: „Šéfe, když mě necháte předvolat jako svědka, vysvětlím jim, jak to bylo. Kdyby Sacks dostal šanci mluvit, povolejte mě hned po něm. Já už to srovnám. Řeknu, co se pokoušel se mnou udělat, a lidi ho potom budou chtít lynčovat. A kdyby se mě Shoemaker pokoušel dostat při křížovém výslechu, ukážu mu, zač je toho loket.“

Mason jí stiskl ruku a řekl: „Jste hodná, vím, že je na vás spolehnutí.“

Když odešli z restaurace, Drake zašeptal Masonovi: „To nesmíš připustit, Perry. Vypadalo by to, že jste tu past na Sackse nastražili spolu. A Della by se tím před veřejností úplně znemožnila.“

Mason odpověděl stejně tiše: „Myslíš, že mi říkáš něco nového? Ale nech ji při tom. Vůbec nemám v úmyslu ji do toho zatahovat.“

„Co si to tam šuškáte?“ zeptala se Della. „Vypadáte jako byste kuli nějaké pikle. Pospěšte si, jinak přijdeme k soudu pozdě.“

15

Shoemaker povolával jednoho svědka za druhým tempem, které připomínalo závodníka, jehož soupeř ztrácí sílu a on se toho snaží využít. Balistický expert potvrdil, že kulky nalezené v autě byly vystřeleny z automatické pistole ráže třicet dva, nalezené na podlaze vozu. Prodavač zbraní ze Salt Lake City předložil doklady, že Julia Brannerová si od něho takovou zbraň koupila. Policejní úředník ze stejného města potvrdil, že Julia Branenrová dostala na tuto zbraň zbrojní pas. Shodovalo se i výrobní číslo. Odborník na otisky prstů vyložil, že po vyzvednutí auta z vody a jeho vysušení sejmul otisky prstů a na horním okraji okénka levých dveří souhlasí otisky s otiskem prostředníku levé ruky obviněné.

Potom Shoemaker dramaticky povstal a pronesl: „Zavolejte Peta Sackse."

Sacks, s nosem a tvářemi ztrácejícími se pod nánosem obvazů a náplastí, přistoupil k soudci a složil přísahu.

„Znáte obviněnou Julii Brannerovou?" zeptal se žalobce poté, co Sacks poskytl údaje o svém jménu, věku a bydlišti."

„Ano," zahuhlal.

„Zmínila se někdy o Renwoldu Brownleyovi?"

„Ano."

„Znáte jejího obhájce Perry ho Masona?"

„Ano."

„Kdo byl přítomen vašemu rozhovoru s Julií Brannerovu?"

„Victor Stockton."

„Byl tam ještě někdo?"

„Ne."

„Kde k rozhovoru došlo?"

„Na mezinárodním letišti v Burbanku."

„Jaké je vaše povolání?"

„Jsem soukromý detektiv."

„Udržoval jste s obviněnou nějakou korespondenci, která by se týkala případu?"

„Ano, pane."

„Vystupoval jste během rozhovoru jako někdo jiný?"

„Ano. Tvářil jsem se jako člen zločinecké bandy a vychloubal se vraždami, za které jsem si nechal zaplatit.“

„Kdy došlo k rozhovoru, o kterém mluvíme?“

„Čtvrtého tohoto měsíce.“

„Kolik bylo hodin?“

„Deset odpoledne.“

„Co kdo ze zúčastněných říkal?“

Mason vstal a ozval se: „Ctihodnosti, zdá se, že obžaloba se pokouší najít spojení mezi obviněnou a vraždou, ale zatím obžaloba neprokázala, že k nějaké vraždě došlo. Otázka je v tom případě nepřípustná, nepodstatná a netýká se skutkové podstaty. Obžalobě se zatím nepodařilo prokázat existenci oběti.“

„To v tomto stádiu není nutné, to bude potřeba až u nejvyššího soudu,“ namítl Shoemaker. „Teď jde pouze o předběžné šetření. Musíme dokázat, že by spáchán zločin, a existuje důvodné podezření, že pachatelem je obviněná.“

„Ale u žádného soudu nedokážete vraždu, pokud neexistuje oběť. Podle teorie obžaloby musel automobil z místa činu odvézt někdo jiný než obviněná. Obviněná ujela, pokud můžeme věřit svědectví pana Bixlera. Je přece klidně možné, že pan Brownley nabyl vědomí, nastartoval a rozjel se, ale ztratil v dešti orientaci a sjel z mola. V tom případě by příčinou smrti bylo utonutí, nikoli zranění po střelných ranách. K prokázání vraždy musí obžaloba dokázat, že smrt nastala následkem činu obviněné.“

„V žádném případě,“ namítl Shoemaker. „Pokud má, Ctihodnosti, obhájce pravdu a příčinou smrti pana Brownleye bylo utonutí, došlo k němu na základě ohavného skutku obviněné, protože pan Brownley nebyl schopen řídit.“

„Ale nedokázal jste, že schopnosti řídit auto ho zbavily střelné rány. Neprokázal jste, kolika ranami byl zasažen, jestli některá z nich zasáhla životně důležitý orgán nebo šlo jen o svalová zranění. Pistole měla malou ráži a je možné, že kulky uvízly pod kůží, aniž by pronikly k životně důležitým místům. Navíc, pokud příčinou smrti bylo utopení, pokud obviněná nebo nějaký její komplic nedovezli auto k molu, nenesou za smrt odpovědnost. Jakmile připustíte, že Brownley

se mohl probrat a řídit auto sám, případ tím vlastně končí. Jistě uznáte, že vaše důkazy nepřesvědčily ani vás samotného!“

Shoemaker zrudl. „Tohle,“ zařval,, je pokus zamezit zjednání spravedlnosti spekulací…“

„Moment,“ přerušil ho soudce Knox. „Soud uvažuje o této možnosti již od výslechu svědka Bixlera. O příčině smrti panují pochybnosti. Není ani prokázané, že k úmrtí skutečně došlo. Je jistě logické uvažovat o tom, že Renwold Brownley byl ve chvíli, kdy automobil sjel z mola, uvnitř, ale důkazy o tom nejsou. Jsem si plně vědom, že stupeň dokazování není stejný, jako by byl u nejvyššího soudu, ale je mi jasné, že pokud jednání přeruším, obviněná nebude usvědčena z trestného činu a v případě nalezení těla Renwolda Brownleye může být znovu uvězněna.“

„O to nejde,“ namítl Shoemaker a zoufale se snažil ovládnout se. „Je to jen předběžné projednávání, chceme dokázat vinu obviněné za základě předložených důkazů. A existují i jiné důvody, proč chceme, aby svědectví svědků zaznělo před veřejností teď… tím myslím před soudem.“

Mason pokrčil rameny. „Pan kolega se nepřeřekl. Chtěl říct před veřejností.“

Knox se zamračil. „To stačí, pane Masone. Zdržte se podobných poznámek a věnujte se předmětu sporu.“ Chvíli upíral na Masona pohled, ale vzápětí se musel odvrátit, aby se nerozesmál. Shoemaker nebyl chvíli mocen slova a hledal výrazy, kterými by podpořil své argumenty.

„Odročuji jednání na zítřek. Začneme v deset hodin dopoledne,“ oznámil soudce. „Pan žalobce se zatím může v klidu rozmyslet. Jsem ale nakloněn přijmout námitku, že pokud nebylo nalezeno tělo, nelze jednoznačně dokázat, že byl spáchán zločin. Dávám přednost širšímu pohledu na problém hlavně proto, že ukončení případu by nezamezilo dalšímu vyšetřování.“

„Nechcete ale tvrdit, Ctihodnosti,“ namítl Shoemaker, „že se nám nepodařilo prokázat útok se smrtící zbraní?“

Soudce se usmál. „Myslíte, že by úřad státního zástupce předal případ nejvyššímu soudu jen na základě prokázaného útoku se smrtící zbraní s úmyslem vraždit a zřekl se obvinění z vraždy?“

„Ne!“ vyhrkl Shoemaker. „Budeme ji vyšetřovat za vraždu. Tu spáchala…“ Když si plně uvědomil dopad svých slov, ztišil hlas, chvíli váhal a pak se nejistě posadil.

Soudcův úsměv se změnil v úšklebek. „Myslím, pane žalobce, že vaše vystoupení vystihlo vaše mylné přesvědčení lépe než jakákoli moje slova. Soud bude pokračovat v jednání zítra ráno v deset. Obviněná je samozřejmě předána do pravomoci šerifa.“ Perry Mason pohlédl přes rameno na Paula Drakea. Detektiv vytáhl z kapsy kapesník a otíral si orosené čelo. Mason si s úlevou oddechl, když se soudce Knox zvedl k odchodu. Otočil se k Julii Brannerové. „Julie, řekla byste mi, prosím…“

Její rty připomínaly úzkou linku. Zavrtěla hlavou, vstala a kývla na zástupce šerifa, který čekal, aby ji odvedl zpátky do vězení.

16

Della Streetová sevřela dlaň Perryho Masona spočívající na volantu. „Šéfe," zeptala se, „Nemohla bych něco podniknout? Neměla bych zajít za státním zástupcem?"

Zavrtěl hlavou. Pohled stále upíral před sebe na ubíhající silnici.

„Neměla bych to vzít na sebe a prohlásit, že ten klíč jsem vzala já?"

„Ne," odmítl. „Burger jde po mně. Nejspíš nejde o zlomyslnost, ale dlouho si myslel, že půjdu ke dnu, a rád by svůj předpoklad potvrdil."

„Šéfe," lísala se k němu, „víte, že bych udělala cokoli, cokoli."

Mason nechal levou ruku na volantu, pravou ji objal kolem ramen a teatrálně ji k sobě přitiskl. „Jste hodné děvče, Dello, ale nedělejte nic. Musíme se z toho dostat."

„Poslyšte, šéfe, jak byl ten zločin spáchaný? Teorie státního zástupce mi nepřipadá logická."

„Je možné, že Julia skutečně střílela, ale muselo to být v afektu a předcházela by tomu nějaká hádka. Jsem přesvědčený, že ho tam nevylákala s úmyslem zabít ho. Jinak by po sobě nezanechala tak viditelné stopy."

„Tak proč ho tam zvala?"

„To vám nemohu říct, ale nějak to souvisí s koktavým biskupem, zmizelou Janice Seatonovou a možná ještě několika dalšími."

„Ona neodcházela z bytu s úmyslem ho zabít?"

„Vsadil bych sto ku jedné, že ne," odpověděl.

„Neříkal jste, že když jste tam časně ráno přijel, Stella Kenwoodová byla celou noc vzhůru a chovala se, jako by věděla, že Julia Brannerová šla ven vyřídit něco, co ji dostane do potíží?"

Mason šlápl na brzdy, zajel k chodníku, vyhodil rychlost a vytřeštil na Dellu oči. „To je nápad."

„Jaký? Vy myslíte, že..."

„Moment, potřebuju chvíli uvažovat." Seděl v autě, motor běžel a ostatní auta projížděla kolem. Několikrát pokýval hlavou, Potom řekl: „Dello, ten nápad je tak šílený, že nezní logicky, ale je to jediný způsob, jak vysvětlit všechny skutečnosti v tomto případu. Navíc je

to úplně jasné a je s podivem, že nás to nenapadlo dřív. Máte s sebou zápisník?"

Otevřela kabelku a přikývla. Mason zařadil rychlost. „Tak jedeme.“ Odlepili se od chodníku a vyrazili k činžáku v Beechwoodu. Zazvonili na zvonek Stelly Kenwoodové a ozval se bzučák, signalizující otevření dveří. „Dello. jdeme nahoru. Až budeme uvnitř, snažte se všechno zapsat. Ať se bude dít cokoli, neztrácejte hlavu a pište.“

Vystoupili po schodišti a prošli chodbou k bytu Stelly Kenwoodové. Mason zaklepal a objevila se před nimi bledá, vyděšená žena se světlýma očima. Bezvýrazným hlasem podotkla: „Aha, to jste vy,“

Mason přikývl.

„Pojďte dál.“

„To je moje sekretářka, slečna Streetová.“

„Ano, viděla jsem ji dnes u soudu. Co to má znamenat, pane Masone. Nemají proti Julii žádné důkazy?“

„.Posaďte se, paní Kenwoodová,“ pronesl Mason. „Chci se vás zeptat na pár věcí.“

„Ano? Na co?“

„Vaší dceři se stala nehoda. Připravte se na nejhorší.“

Otevřela ústa a vytřeštila oči.

„Moje dcera?“ vydechla.

„Ano.“

„Ale já žádnou dceru nemám… Je mrtvá. Zemřela před dvěma lety.“

Mason zavrtěl hlavou. „Je mi líto, ale všechno vyšlo najevo. Umírá a byla by ráda, abyste za ní přišla. Učinila plné doznání.“

Žena nehybné seděla, upírala na Masona unavené oči a v bílé tváři měla apaticky výraz beznaděje. Nakonec unaveným hlasem pronesla: „Bylo mi jasné, že k něčemu takovému dojde. Kde je?“

„Vezměte si klobouk, pojedeme za ní. Jak dlouho jste tu záměnu plánovala, Stello?"

„Nevím," odpověděla bezvýrazně. ..Asi od chvíle, kdy mi Julia vyprávěla o své dceři. Uvědomila jsem si tehdy, jaká je to šance.“

„Takže jste se spojila s panem Sacksem?"

„Ano. Byl detektivem v Salt Lake City.“

„Pracoval tam pro Jaxona Eavese?“

„Ano. Jak k té nehodě došlo?“

„Srazilo ji na přechodu auto. Dělejte, ať se tam dostaneme včas.“

Žena si zamyšleně zapnula vybledlý modrý kabát. Mason řekl Delle Streetové: „Sežeňte státního zástupce Burgera a řekněte mu, že se setkáme v recepci nemocnice milosrdných sester. Přečtěte mu záznam našeho rozhovoru. Zdůrazněte, ať si pospíší.“

Stella Kenwoodová se zeptala: „Nebude to teď dceři ztěžovat, že ne? Jestli je to s ní zlé. nebude ji trápit zbytečnými otázkami, že ne?"

„Myslím že ne." odpověděl Mason. „Pojďme.“

Nechal sekretářku v pokoji a odváděl Stellu Kenwoodovou do auta. Když se rozjeli, sdělil jí: „Obávám se, že budete muset učinit doznání, aby vám státní zástupce povolil jit za dcerou a strávit s ní poslední chvíle.“

„Není už žádná naděje?“ zeptala se.

„Obávám se, že ne.“

„Je mi to líto. Chtěla jsem jen to nejlepší, ale tušila jsem, že to nedopadne dobře. Když se zdálo, že budeme odhaleni…“

Mason přidal.

„Ano?“ pobízel ji. „Když to vypadalo, že budete prozrazeni, co bylo pak?“

Vytáhla z kabelky kapesník a tiše do něj vzlykala. Nebyla schopna odpovídat.

Mason se občas podíval na hodinky a prolétal se hustou dopravou. Před nemocnicí dupl na brzdu a pomohl Stelle Kenwoodové z auta. Vyšli po schodech ke vchodu a pokračovali do vstupní haly. Hamilton Burger se zvedl a tázavým pohledem se s nimi pozdravil. U stolku seděl stenograf s otevřeným zápisníkem, od kterého ani nezvedl hlavu.

„Znáte státního zástupce, Stello?“ zeptal se Mason.

„Ano, vyslýchal mě ten den, kdy uvěznili Julii.“

Mason se obrátil k robustnímu muži. „Pane Burgere, blíží se konec. Dcera Stelly Kenwoodové umírá. Rádi bychom uspíšili všechny formality, aby mohla být co nejdřív u své dcery. Možná bychom mohli ušetřit čas, když v obrysech naznačím situaci tak, jak mi ji

vylíčila Stellina dcera. Ta potom mé informace potvrdí a bude moci jít za dcerou.

Stella Kenwoodová má přibližně stejně starou dceru jako Julia Brannerová. Stella s Julií bydlely v Salt Lake City a Julia jí vyprávěla svůj příběh. Stella si uvědomila, že je to skvělá šance dostat svou dceru do milionářské rodiny, pokud se jí podaří přesvědčit Brownleye, že je to jeho vnučka. Promluvila si o tom se soukromým detektivem Petem Sacksem. Ten se spojil s Jaxonem Eavesem. Čím méně se toho řekne o jejich metodách, tím lépe, ale protože Stella si zapamatovala od Julie každou podrobnost, podařilo se jim Brownleye přesvědčit. Dcera Stelly Kenwoodové se tedy stala Janice Brownleyovou, získala si důvěru starého pána, stala se jeho oblíbenkyní a měla před sebou vidinu ohromného dědictví.

Potom odjela do Austrálie do Sydney a vracela se na parníku Monterey. Cestovala samozřejmě jako Janice Brownleyová, vnučka Renwolda Brownleye. Náhodou cestoval na stejné lodi i biskup Mallory a ten nezapomněl. Vyptával se na různé podrobnosti a děvče si v hrůze uvědomilo, že odpovědi ho neuspokojily a Mallory tuší, jak se věci mají ve skutečnosti. Poslala matce telegram a ta se spojila se Sacksem, který žil v Los Angeles, aby mohl chránit své „zájmy“.

Stella se zoufale snažila, aby Julia na nic nepřišla. Přesvědčili Renwolda Brownleye, aby kolem dívčina příjezdu nevířil žádný rozruch a přijal ji v naprosté tichosti. Sacks měl strach, že biskup půjde rovnou za Brownleyem.

Biskup si ale nejdřív ověřil, že děvče na lodi je skutečně podvodnice, a potom poslal telegram Julii Brannerové, aby se setkali v Los Angeles. Navíc zjistil, že v tomto městě žije Janice Seatonová, skutečná vnučka. Z dopisu, který dostal od právního zástupce jejích adoptivních rodičů zjistil, že už není třeba před dívkou nic tajit. Biskup se také dozvěděl, že když Seaton umíral a uvědomil si, že ve své neutěšené finanční situaci nemůže dceři zanechat žádný majetek, pokusil se vzkázat biskupu Mallorymu, aby dívce prozradil její skutečný původ. Ale byl natolik zesláblý, že nedokázal myšlenky jasně formulovat. Biskupovi to ale stačilo, aby pochopil, o co jde.Když se objevila Julia, Stella se vyděsila. Spojila se se Sacksem, kterému okamžitě došlo, že pravé vnučky je potřeba se zbavit.

Je to tak, paní Kenwoodová?“

Přikývla a potichu dodala: „Ano, pokud vím, je tomu skutečně tak. O biskupovi víte víc než já, ale zbytek mohu potvrdit. Pokračujte, ať už to máme za sebou.“

„Sacks byl odhodlaný nezastavit se před ničím, ani před vraždou ne. Vzápětí vyděsila Julia Stellu sdělením, že napíše Brownleyovi vzkaz, aby se s ní setkal v přístavu, že mu představí jeho skutečnou vnučku. Víte, Janice Seatonová je velice podobná svému otci. Julia ji viděla odpoledne a myslela si, že jakmile ji Brownley zahlédne, okamžitě si uvědomí její příslušnost do rodiny. Znala jeden spolehlivý způsob, jak Brownleye na schůzku vylákat. Nabídnout mu hodinky jeho syna Oscara, po kterých Brownley už dlouho toužil.

Stella věděla, že tím by všechno skončilo. Podvod by vyšel najevo. Nešlo jí o ni samotnou, ale o její dceru. V zoufalství vzala Julii Brannerové z kabelky pistoli. Nabídla jí, aby si vzala její auto, a sama si půjčila nebo pronajala stejné. Julia odešla v bílém nepromokavém kabátě. Bílý plášť si oblékla i Stella a spěchala do přístavu. Její plán téměř ztroskotal, když Julia přistoupila k Brownleyovu autu. Tak se dostaly její otisky na sklo jeho okénka. Ale Stella se nevzdávala naděje. Julia chtěla po starém pánovi, aby pomalu objel několik bloků, aby se ujistila, že ho nikdo nesleduje. Stella to věděla a rozhodla se využít situace. Když Brownley projížděl kolem, vynořila se ze tmy. Auto pochopitelně zpomalilo a Stella naskočila na stupátko, vystřelila pět ran z Juliiny automatické pistole, vhodila ji dovnitř, doběhla ke svému autu a zmizela.

Když výstřely zaslechla Julia, rozběhla se ke svému autu, ale nemohla nastartovat. Stella byla doma dřív, převlékla se a čekala na Julii. Ta byla natolik rozrušená, že nejela rovnou domů, ale chvíli jezdila po městě, aby se uklidnila.“

Mason se obrátil ke Stelle Kenwoodové. „Bylo to tak, Stello, že?“

„Ano,“ odpověděla, „přesně tak.“

„A ten klíč, co měl Sacks,“ pokračoval Mason, „ten byl sice od bytu, ale nedostal ho od Julie, ale od vás. Je to tak, že?“

„Ano,“ souhlasila bledá žena, „ale moje dcera neví, že jsem zastřelila Brownleye. O tom nevěděl nikdo. Chtěla jsem se poradit s

Petem Sacksem, když mě to napadlo, ale nezastihla jsem ho. Když jsem se dozvěděla, co má Julia v úmyslu, nedokázala jsem snést pomyšlení, že by moje dcera měla jít do vězení. Nechtěla jsem to svést na Julii — alespoň zpočátku ne. Potřebovala jsem jen pistoli a žádnou jsem neměla, tak jsem vzala z kabelky tu její. Ale jak vám tohle všechno mohla sdělit moje dcera, pana Masone, když o tom neví?“

„Omlouvám se, Stello. Potřeboval jsem vás přimět k doznám.“

„Co jste se dozvěděl od mé dcery?“

„Nic.“

„Tak ona tedy… není…“

Mason zavrtěl hlavou. „Ne, nic jí není. Musel jsem to udělat, abych se dozvěděl pravdu. Jiný způsob jsem bohužel nedokázal vymyslet.“

Stella Kenwoodová se unaveně schoulila na židli a rozplakala se. „To je osud,“ vzlykala. „Stejně by se mi to nepovedlo. Ráda bych, pánové, abyste se na to podívali i z mého pohledu… neměla jsem to v životě lehké… chtěla jsem pro dceru jen to nejlepší. Pro sebe jsem nic nechtěla… a pak taková příležitost. Julia nechtěla svou dceru Brownleyovi nechat a starý pán toužil po vnučce. Tak jsem mu ji dopřála. Potom se objevil ten biskup a Pete Sacks mi řekl, že půjdeme všichni do vězení. O mě nešlo, ale co moje dcera. Já na životě nelpím, mě může soud klidně odsoudit k smrti, ale na dceru nebuďte přísní. Řídila se jen radami své matky.“

Objevila se ošetřovatelka a pošeptala Hamiltonu Burgerovi: „Pane, chtějí s vámi hovořit z vašeho úřadu.“

„Teď ne,“ odpověděl s pohledem upřeným na Stellu Kenwoodovou. „Vzkažte jim, ať mě teď nevyrušují. Potřebuji si ještě vyjasnit pár věcí…“

„Říkají, že je to velice důležité,“ namítla, „a že se to týká případu Brownley.“

Burger se zamyslel.

„Mohu vám telefon zapojit tady,“ navrhla ošetřovatelka.

Burger přikývl a otočil se ke Stelle Kenwoodové. „Jste ochotna učinit písemné doznání?“

„Proč ne,“ souhlasila. „Všechno jsem vám řekla a cítím se líp. Jsem sice zločinec, ale nechci, aby trpěla má dcera.“

Ošetřovatelka přinesla telefon, zapojila ho a podala sluchátko Burgerovi. „Haló,“ zavrčel zamračeně. Několik vteřin pozorně naslouchal. Významně se podíval na Perryho Masona a nařídil: „Na nic nesahejte, všechno musí zůstat v původním stavu. Přivezte Filipa Brownleye a Janice Brownleyovou, aby ho identifikovali. Ale nepouštějte je k němu, dokud nepřijedu. Ať je připravený stenograf. Chvíli musíte vydržet, protože se odsud dostanu nejdřív tak za patnáct minut. Potřebuju pořídit písemné doznání.“ Zavěsil, podíval se na Masona a přikývl. „Ano, našli ho před několika minutami.“

Stella Kenwoodová nevěnovala jejich hovoru pozornost.

17

Ručička tachometru poskakovala kolem údaje sto kilometrů za hodinu. Della Streetová zapálila cigaretu a podávala ji Masonovi.

„Ne, díky. Teď řídím, kouřit budu potom.“

Paul Drake na zadním sedadle vykřikl: „Zpomal, je tam zatáčka!“

Mason zamračeně odsekl: „Když jsi řídil ty, dostal jsi tu smyk a bylo to celkem zábavné. Teď řídím já, tak seď a vez se.“

Auto vletělo s kvílením do zatáčky, naklonilo se, narovnalo, poskočilo, a když Mason sešlápl pedál plynu, vyrazilo dopředu. Drake si vydechl a pustil se držadla nade dveřmi. Della Streetová vyfoukla kouř a zeptala se: „Vědí už, jestli se utopil, nebo zemřel na následky střelných ran, šéfe?“

„Jestli to vědí, tak zatím mlčí. Pravděpodobně to bude vyžadovat důkladné ohledání.“

„Už jste jim řekl, o co nám jde. Kdyby se utopil, nemohli by Stellu Kenwoodovou obvinit z vraždy. Co jí mohou dokázat?“

„Mohou ji obvinit z útoku se smrtící zbraní a z pokusu o vraždu. Ale protože půjde o druhé projednávání stejného případu, nebude jednoduché přesvědčit porotu. Burger si je toho vědom a udělá všechno, aby mu to klaplo.“

„A kdyby zemřel na následky zranění?“

„To by pak šlo o vraždu,“ odpověděl Mason. „Ale museli by prokázat, jak to auto sjelo z mola. A to nebude snadné. Ať bude výsledek pitvy jakýkoli, pokud byl Brownley schopen řídit ve chvíli, kdy sjel do vody, těžko přesvědčit porotu, že byl v tu chvíli mrtvý. A na straně Stelly Kenwoodové budou sympatie veřejnosti. Pokud Brownleye zabila některá z kulek, někdo musel odvézt auto k vodě. A ten někdo by byl spoluviníkem.“

„Je možné, že nabyl vědomí, nastartoval, rozjel se, zařadil rychlost, ale ve svém stavu vjel na molo v domnění, že je to silnice. Potom zemřel a auto sjelo do vody, navíc bezvládná noha tlačila na plynový pedál…“

Mason ji se smíchem přerušil: „To se klidně stát mohlo, ale nezapomínejte, že žalobce musí dokázat, že k tomu nepochybně došlo právě tak.“

„Proboha Dello,“ ozval se Drake, „přestaňte povídat a nechte ho řídit. Ten nákladák nás málem smetl ze silnice! A auto vjelo do vody s uvolněnou plynovou pákou. Jste skvělá sekretářka, ale nesnažte se fušovat do práce detektivům. Ženy nedokážou uvažovat jako detektiv — a nerozptylujte Masona pořád, jinak tam živí nedojedem!“

„Tak mrzutý jste díky nachlazení, Paule,“ namítla Della. „Nemyslete si, že Bůh vám dal patent na rozum jenom proto, že jste muž.“

„Tak jsem to nemyslel,“ vysvětloval Drake. „Nechci se teď hádat, ale detektiv si musí pamatovat spoustu podrobností a automaticky na jejich základě vytvářet hypotézy. A vy jste zapomněla, že nešlo o pedál, ale páku.“

Mason se usmál. „Nehádejte se s ním, Dello. Je nastydlý a mluví z něho léky, horečka a sobectví.“

Della Streetová se pohroužila do zamračeného mlčení. Drake zavřel oči. Mason se plně věnoval řízení a ručička tachometru se šplhala stále výš.

„Přál si pan Burger, aby tělo identifikovali oba, Janice Brownleyová i Filip Brownley?“ zeptala se po chvíli.

Mason přikývl.

„Proč?“ vyptávala se.

„Až tam dorazíme, dozvíme se víc. Paule, mám pocit, že dokud neodhalíme toho koktavého biskupa, případ se nevyřeší. Bude tam také Hany Coulter?“

„Ano. Dostal zprávu, tak by tam měl dorazit buď těsně před námi nebo chvíli po nás.“

„Byl bych rád, kdyby se podíval na auto Janice Brownleyové. Je to žlutý cadillac. Možná by si něčeho všiml.“

Drake přikývl. Mason zpomalil, protože se blížili k přístavu.

„Její alibi se zdá být dokonalý,“ podotkl Drake, když Mason zastavil před křižovatkou. „Paul Montrose má velice solidní pověst. Je notářem a pracuje v realitní kanceláři. Přísahá, že Stockton ho vytáhl z postele a odvedl k sobě.“

„Proč to dělal?“ zeptal se Mason, zařadil dvojku a šlápl na plyn.

„Protože potřeboval, aby jeho svědectví potvrdil nějakej nezúčastněnej svědek.“

„Byla tam jeho žena,“ namítla Della.

„Jo, ale potřeboval někoho dalšího,“ vysvětloval unaveně Drake.

„A došel pro něho předtím, než dorazila Janice Brownleyová, ne?“ ujišťoval se Mason.

„Jo, asi o pět minut dřív, alespoň to tvrdí Montrose.“

„No, uvidíme,“ usoudil Mason a zabočil doprava. „No nazdar, tady je ale aut.“

„To jsou většinou fotoreportéři,“ podotkl Drake. „Tenhle polda nás chce zastavit.“

Do cesty jim vstoupil policista v uniformě a zvedl ruku. „Na molo nemůžete, hoši.“

Mason zaváhal, ale Drake, zvyklý obcházet policejní zákazy, zareagoval bystře. „Ukázal na Dellu Streetovou a řekl: „Musíme tam. Vezeme Janice Brownleyvou. Státní zástupce Burger nařídil, aby přijela co nejrychleji identifikovat tělo svého dědečka.“

„To je něco jiného,“ připustil policista. „Vím o ní, ale myslel jsem, že už je tam.“

Drake zavrtěl hlavou. „Jeď Perry. Buďte statečná, Janice. Za chvíli bude po všem.“

Della si zakryla oči kapesníkem a policista ustoupil stranou.

„Myslíš, že se tam Hany Coulter dostane?“ zeptal se Mason.

„Jasně, na beton,“ odpověděl Drake. „Asi se tam nedostane i s autem, ale určitě vymyslí na poldy nějakou boudu, na kterou budou krátký.“

„Támhle je žlutý cadillac,“ upozorňoval Mason. „Zaparkujeme poblíž, obhlídneme ho a zjistíme, jestli je to auto Janice.“

Mason zabočil těsně vedle velkého žlutého auta. Drake vyskočil ze zadního sedadla, přistoupil ke cadillacu, otevřel dvířka, podíval se na doklady a oznámil: „Jo, Perry, to auto je její.“

„Možná si Coulter vzpomene na něco zvláštního, podle čeho by to auto poznal,“ uvažoval Mason. „Třeba potlučený blatník nebo… hej, co je tohle?“ Zarazil se a zadíval se na škrábanec na předním blatníku. „Tohle není staré,“ podotkl.

„Je to jen škrábnutí, to se mohlo stát třeba na parkovišti,“ sklonil se Drake k blatníku,

Della Streetová si prohlížela kožené čalounění a najednou vzrušeně zavolala: „Šéfe, podívejte se na tohle!“

Oba muži k ní přispěchali. Ukázala jim několik hnědočervených skvrn na zadní straně předního sedadla. Chvíli na ně všichni tři zírali. „Máte dobrý oči, Dello,“ pochválil ji Drake. „Na tý kůži jsou skvrny sotva vidět.“

„To je ženská všímavost.“ ušklíbla se. „Chlap by něco takového nezaregistroval.“

„Proto zůstaly nepovšimnuté,“ podotkl Mason.

„Myslíte, že Janice byla u vody, naložila dědečkovo tělo do auta a…“

„Ne, to je nepravděpodobné,“ namítl Mason. „Raději odsud zmizíme. Ty skvrny jsou důkaz. Zatím si jich nikdo nevšiml. Kdyby si někdo všiml, že jsme je objevili, zmizely by dřív, než bychom mohli prokázat jejich význam.“

„Ale čeho jsou důkazem?“ zeptal se Drake.

„To zjistíme později.“

Prošli po molu asi dvacet metrů k místu, kde byla přistavená sanitka. Kolem Janice Brownleyové a Filipa se tísnili reportéři s fotoaparáty a blesky. Hamilton Burger kývl na Masona. „Je to on?“ zeptal se právník.

„Ano, je to Renwold C. Brownley. Tělo vypadlo z auta a příliv ho zanesl pod molo.“

„Je příčinou smrti utonutí nebo následky zranění?“

Burger zavrtěl hlavou.

„Nevíte nebo nechcete prozradit?“ zeptal se Mason.

„Nic oficiálního jsem zatím neoznámil.“

Mason se zadíval k sanitce. „Mohu se podívat na tělo?“

„Ne, Perry. Julia Brannerová je z toho venku a vy asi nebudete hájit Stellu Kenwoodovou, že ne?“

„Ne, jeden klient v případu mi stačí.“

Drake zašeptal Masonovi do ucha: „Támhle je Hany Coulter. Řeknu mu, aby se mrknul na to žlutý auto.“

Burger se otočil a Mason ho nabádal: „Ať se dívá raději z dálky, Paule. Nepotřebujeme, aby si někdo všiml, že se o to auto zajímáme. Nejdřív chci zjistit původ těch skvrn.“

Když Drake odešel, přiblížil se k Masonovi Filip Brownley. „Hrozné, že?“

Mason se mu zadíval zpříma do očí. „Není to o nic horší, než to bylo po celou dobu, ne?“

Mladý Brownley se zachvěl. „Při nalezení dědečkova těla jsem si uvědomil, k jak strašné tragédii došlo.“

„Viděl jste tělo?“

„Ano, jistě. Musel jsem je identifikovat.“

„Co měl na sobě?“

„To, v čem odešel z domova.“

„Měl v kapsách nějaké písemnosti?“

„Ano, nějaké papíry v kapsách měl, ale byly skoro úplně rozmáčené. Vzala je policie.“

„Dostal jste je k nahlédnutí?“

„Ne, policie s nimi dělala hrozné tajnosti… řekněte mi, pane Masone, když jste mě vyslýchal, řekl jste, že pokud dědeček nezanechal závěť a Janice není jeho pravou vnučkou, zdědím po něm všechno já. To je podle zákona?“

Mason se na něho pozorně díval. „Vy byste rád Janice vyšoupl, že?“

„Ptám se jen, jaký je zákon. Víte, co si o ni myslím. Je to podvodnice.“

„Myslím, že byste se měl raději poradit se svým právníkem. Já vás zastupovat nechci.“

„Proč ne?“

Mason pokrčil rameny. „Možná se postavím na druhou stranu.“

„Myslíte, že byste hájil Janice?“

„Nic určitého neříkám,“ odpověděl právník.

„Tak o co vám jde?“

„Přemýšlejte o tom.“

Ambulance se houkáním dožadovala průjezdu. Nejdřív jela pomalu, ale když se dav rozestoupil, nabrala rychlost. Drake se přiblížil

na několik kroků k Masonovi a významně pokývl. Právník se vydal za ním.

„Harry říká, že to vypadá na to auto, co viděl v noci, ale není tam nic, podle čeho by to mohl odpřísáhnout u soudu. Pokud to není to auto, co viděl, je mu neuvěřitelně podobný."

„Bylo zaparkované poblíž místa, kde Renwold Brownley kotvil se svou jachtou?"

„Ano."

Mason se dotkl Drakeovy paže a ukázal na několik kotvících lodí. „Podívej, Paule, nejmenuje se ta jachta Atina?"

Drake přimhouřil oči. „Vypadá to tak, Perry."

Della Streetová prohlásila s jistotou: „Ano, je to Atina."

„Je to loď toho Cassidyho, který navštívil biskupa Malloryho?"

Drake přikývl.

„Jdeme se s Dellou projít. Něco mě napadlo, Paule. Myslíš, že byste se s Harrym mohli na tu loď podívat?"

„Co tam máme hledat?" zeptal se Drake.

„Cokoli."

„Možná budeme mít potíže dostat se na palubu. Je tam hlídač a je to soukromý přístaviště."

Mason podrážděně vyhrkl: „Paule, copak ti mám říkat, jak vést detektivní kancelář?"

„Ne, to nemusíš. Chci jen zjistit, jak daleko zajít. Jak důležitý je dostat se na palubu?"

Paprsky odrážející se od vodní hladiny přiměly Masona přimhouřit oči. „Myslím, že je to zatraceně důležité. Musíte se tam s Harrym dostat za každou cenu."

„To jsem chtěl vědět. Jdeme, Harry."

Mason se otočil k Delle. „Pojďte, máme práci."

„Jakou práci, šéfe?"

„Musíme projít záznamy v nemocnicích. Jdeme."

Della se vynořila z telefonní budky se záznamem jmen. „Tohle jsou případy z pohotovosti, které vás zajímaly. Číslo tři a čtyři jsou po smrti. Všichni byli identifikováni, pouze číslo dvě je stále v bezvědomí a neví se, o koho jde."

Mason uchopil seznam. „Jedeme.“ Nastartoval a vyrazil zpátky k Los Angeles.

„Co myslíte, že Drake na palubě Atiny objeví?“ zeptala se.

„Upřímně řečeno, nevím.“

„Tak proč jste trval na tom, že se musí dostat na palubu?“

„Protože mám novou teorii, která možná povede k řešení.“

„O co jde?“

„Řeknu vám to, až uvidím, jestli to do sebe zapadne… Při řešení zločinu musí člověk prověřit spoustu hypotéz. Některé z nich obstojí, jiné ne. Člověk, který si chce získat jméno, si je musí nechávat pro sebe, dokud si neověří fakta.“

Prohlížela si ho z profilu s něhou v očích. „Vy si chcete získat jméno, šéfe?“ zeptala se jemně.

„A jak!“ odpověděl. Zbytek cesty mlčeli. Mason zaparkoval před nemocnicí. Společně vešli do kanceláře. „Chtěl bych vidět člověka, kterého jste přijali pátého ráno s rozbitou lebkou,“ oznámil.

„Nemůže přijímat návštěvy a…“

„Myslím,“ pronesl důrazně Mason, „že ho mohu identifikovat.“

„Dobře. Někdo z lékařů vás tam zavede. Je stále ještě v bezvědomí. Musíte slíbit, že se budete chovat tiše.“

Mason přikývl. Dívka stiskla tlačítko a oznámila lékaři: „Prosím, zaveďte toho pána a paní do pokoje 236. Jde o identifikaci. Slíbili, že budou zticha.“

Následovali lékaře chodbou. V rozlehlém pokoji prošli mezi řadami postelí k prostoru oddělenému zástěnami. Lékař jednu z nich odsunul. Della Streetová vydechla a ruka jí vyletěla k hrdlu.

Mason se podíval na bezvládnou postavu na lůžku, přikývl a lékař vrátil zástěnu na původní místo. Mason vytáhl z kapsy svazek bankovek. „Dohlédněte, aby se tomu muži dostalo té nejlepší péče, jaká se dá za peníze poskytnout. Převezte ho do jednolůžkového pokoje a zařiďte celodenní přítomnost ošetřovatelky.“

„Vy ho znáte?“ zeptal se lékař se zájmem.

Mason přikývl. „Je to pan biskup William Mallory ze Sydney v Austrálii.“

18

Mason seděl v otáčecím křesle za svým pracovním stolem. Překřížené nohy měl opřené o okraj stolu. Pokuřoval a kolem rtů mu pohrával spokojený úsměv.

O roh stolu se opírala Della Streetová a s úšklebkem se zeptala: „Tak co, pane Tajemný, jaká je ta vaše nová teorie? Určitě na ní něco je, tak ven s tím. Nedělejte s tím takové tajnosti. Jak jste se dozvěděl, že je to právě biskup Mallory a co jste čekal, že najde Drake na palubě Atiny?“

Mason sledoval několik vteřin proužek kouře ze své cigarety. Potom se pomalu rozpovídal. „Julia Brownleye zabít nechtěla, chtěla jen, aby přijel do přístavu. Měla v úmyslu něco úplně jiného, něco natolik důležitého, že jiným lidem stálo za to Brownleye zabít, aby k tomu nedošlo.

Existuje jen jedno logické vysvětlení. Janice Seatonová byla natolik podobná zemřelému Oscaru Browneylovi, že ve chvíli, kdy by ji starý pán spatřil, by mu bylo jasné, že to je jeho skutečná vnučka. A protože Oscar měl jedinou dceru, falešná Janice Brownleyová by byla ze hry. Když si Stella uvědomila, že Julia zná způsob, jak Renwolda Brownleye na schůzku vylákat, takže je jisté, že se se svou pravou vnučkou setká, musela okamžitě jednat. O ni samotnou ji nešlo. Jednala z mateřské lásky a pod vlivem několika podvodníků. Měla podobný kabát do deště jako Julia Brannerová. Šlo ale pravděpodobně jen o náhodu. Chtěla Renwolda Brownleye zabít Juliinou pistolí a nechtěla, aby ji někdo poznal. Půjčila tedy Julii své auto a sama si najala jiné.

Podívejme se na případ z jiného pohledu. Julia věděla, že Janice Seatonová jako by Oscaru Brownleyovi z oka vypadla. Tohle je skutečnost, kterou nebral v úvahu nikdo z nás. Ale jak se to Julia dozvěděla? Jediná možnost je, že se s ní setkala po příjezdu ze Salt Lake City. O pravé Janice věděl jen biskup Mallory, takže musel matku s dcerou seznámit ještě předtím, než Julia Brannerová přišla k nám a Drakeovi muži začali biskupa sledovat v hotelu Regal.

Julia potřebovala dostat Brownleye do přístavu. Měla v úmyslu mu představit Janice Seatonovou a předložit mu nezvratné důkazy,

že to je jeho pravá vnučka. Nejdřív měla zapůsobit rodová podoba a potom měl následovat rozhovor s biskupem Mallorym. Pan biskup musel být tedy někde v přístavu. Bylo mu ale jasné, že ho někdo sleduje, že se ho pokusili zabít, a kdyby věděli, kde je Janice Seatonová, pokusili by se odstranit i ji. Dojel tedy do přístavu a zmizel. Použil k tomu parník Monterey. Mohl zmizet deseti jinými způsoby. Monterey si vybral proto, že parník byl snadno dostupný. Potřeboval si připravit někde poblíž úkryt a ten den dopoledne ho navštívil Cassidy, vlastník Atiny.

Připadá mi logické předpokládat, že Mallory a Janice čekali na Julii a Renwolda právě na Atině. Biskup byl natolik chytrý, aby mu bylo jasné, že Janice je ve vážném nebezpečí, proto Julia trvala na tom, aby Brownley přijel sám. Potřebovala se s ním setkat na místě, odkud by to na Atinu nebylo daleko, ale aby šlo o natolik bezpečné místo, aby Janice nehrozilo žádné nebezpečí ani v případě, že by se Brownley té druhé zmínil, kam jede.

Teď se všimněte zvláštní série navzájem souvisejících událostí, jak ukazují na skutečné řešení. Stella Kenwoodová jednala na vlastní pěst v odhodlání zabít Renwolda Brownleye. Tvrdí, že její dcera o tom neměla tušení, protože ji nechtěla zaplést do vraždy. Rozhodla se obětovat se sama. Filip Brownley hovořil s dědečkem těsně před jeho odjezdem do přístavu. Starý pán vnukovi sdělil, že se má setkat s Julií Brannerovou na jachtě. Když si Filip Brownley spojil slova přístav a jachta, uvažoval automaticky o jachtě svého dědečka, takže Janice Brownleyové odpověděl, že dědeček se má s Julií setkat na své jachtě. Falešná vnučka se spojila s Victorem Stocktonem, který musel urychleně zařídit zabití Brownleye a alibi pro Janice, která by byla logicky hlavní podezřelou. Proč si člověk zařizuje alibi předem?“

Mason se odmlčel a zadíval se na Dellu, která odpověděla: „Protože ví, že je bude potřebovat.“

„Přesně tak,“ souhlasil. „Jinými slovy, Victor Stockton zajistil tak důkladné alibi Janice Brownleyové, protože věděl, že je bude potřebovat. Věděl tedy, že Brownley bude zavražděn, ale netušil, že o to se už postarala Stella Kenwoodová, aniž by dceři cokoli řekla.

Stockton vypracoval plán vraždy. Janice měla přijet do jeho bytu, ale auto měla zaparkovat o čtyři bloky dál. Možná nevěděla, co má Stockton v úmyslu. Jeho komplic mohl zajet k přístavu a čekat na Brownleye. Ten by poznal Janicino auto. Bez podezření by se k autu přiblížil, ale čekalo by ho tam jenom několik výstřelů, které by znamenaly smrt i pro Julii Brannerovou. Pete Sacks nastoupil do Janicina auta těsně poté, co vystoupila. Spěchal k Brownleyově jachtě s úmyslem starého pána zabít a pokud to bude možné, zbavit se i Julie. Příkaz dostal do Victora Stocktona, který se od Janice Brownleyové dozvěděl, že Renwold Brownley jede na svoji jachtu.

V době vraždy tedy čekala Julia u přístavu, aby měla jistotu, že Brownley přijel sám a nikdo ho nesleduje. Máme tu Stellu, která přijela jako první s pevným odhodláním Brownleye zabít. Je tu Pete Sacks, který čekal v autě Janice Brownleyové před Brownleyovou jachtou. A je tu ještě biskup Mallory a Janice Seatonová, kteří čekají na palubě Atiny, kotvící nedaleko Brownleyovy lodi.

Když Stella začala střílet, slyšel to Sacks i biskup. Oba si uvědomili, co ty výstřely mohou znamenat. Hany Coulter seděl v autě a hluk motoru a bubnování deště byly natolik silné, že výstřely neslyšel. Biskup Mallory neměl auto, takže se vypravil zjistit co se stalo pěšky. Sacks seděl v autě, proto přijel na místo jako první. Viděl, co se stalo, možná obhlédl situaci důkladněji než později Bixler a věděl, že Brownley ještě žije. Nastoupil do Brownleyova auta, zařadil rychlost, dojel k nejbližšímu molu, nasměroval auto k vodě a posunul páku plynu. Potom se vrátil do auta Janice Brownleyové a chtěl odjet. V tu chvíli ale na místo výstřelů přibíhal biskup Mallory. Sacks ho poznal, stočil auto proti němu a srazil ho. Biskup utrpěl poranění lebky a Sacks si možná myslel, že ho zabil. Ale nepotřeboval, aby se biskupovo tělo našlo na místě, kde došlo ke střelbě, takže ho naložil a odvezl na předměstí, kde ho pohodil. Nejdřív mu ale odebral všechno, co by mohlo prozradit jeho identitu a…“

Masona přerušil smluvený signál Paula Drakea vyťukávaný na dveře. „No, uvidíme, co zjistil Drake, Dello.“

Sekretářka se vydala ke dveřím, ale v polovině cesty se zarazila. „Ale proč Julia Brannerová nic neřekla a proč Janice Seatonová…“

„Protože Julia Brannerová si myslela, že biskup a Janice se z nějakého závažného důvodu neobjevili. Čekala, až se dozví, kde jsou. Do té doby nechtěla říct ani slovo. Biskup nařídil Janice, aby se nehnula z jachty, dokud ji sám nevyzvedne nebo nepošle vzkaz. Myslela si možná, že má potíže přesvědčit Renwolda Brownleye, aby přišel na loď. Myslím, že se nespletu, když budu tvrdit, že o vraždě nic neví.“

Della přikývla a otevřela dveře. Drake vrazil do kanceláře. „Nikdy byste neuhádli, co jsme našli na tý jachtě, Perry — ani za sto let! Našli jsme tam…“

Della ho přerušila a dořekla za něj: „Janice Seatonovou, jak stále čeká, až se vrátí biskup Mallory. Neměla ani tušení, že Renwold Brownley byl zavražděný.“

Drake na ni zíral s otevřenou pusou. „Jak to víte?“ Della přimhouřila pravé oko a spiklenecky mrkla na Perryho Masona. „Zcela triviální úvaha, milý Watsone. Mé ženské uvažování mě k tomu dovedlo na základě známých faktů.“

Drak unaveně sklesl na nejbližší židli. „Stojí za starou belu,“ oznámil.

19

Mason položil sluchátko. Bylo poledne následujícího dne. Kývl na Dellu Streetovou. „Pitva prokázala jako příčinu smrti utonutí.“

„Co to znamená?“

„Stella Kenwoodová může být obviněna jen z napadení se smrtící zbraní. Peter Sacks a Victor Stockton ale mohou čekat obžalobu za vraždu prvního stupně. Pitva ukázala, že Brownley by pravděpodobně vykrvácel, protože měl zasažené některé důležité arterie, ale smrt nastala prokazatelně utonutím.“

„Může státní zástupce prokázat spojení mezi Sacksem a Stocktonem?“

Mason s úšklebkem poznamenal: „To záleží na něm. Já jeho úřad nevedu, ale myslím, že by to mohl zvládnout. Stockton neprozřetelně zajistil Janice pevné alibi ještě předtím, než se dozvěděl, že je Brownley po smrti.“

„Myslím,“ podotkla, „že v budoucnu Burger nebude se zatykačem na vás tak spěchat.“

Mason se usmál. „Mimochodem, Burger mě pozval dnes na večeři. Chce si o tom případu pohovořit. Když se teď biskup Mallory probral z bezvědomí a je jisté, že svá zranění přežije, bude z toho docela pěkná kauza. Zajel jsem za ním dnes dopoledne do nemocnice. Mallory si vzpomíná, že viděl žlutý sporťák, jak se na něho záměrně řítí. Je to poslední moment, na který si pamatuje, ale s použitím těch skvrn od krve na sedadle z toho bude pěkný případ. Nezapomínejte, že ti chlapi jsou krysy. Když půjde to tuhého, řeknou jeden na druhého všechno. Zvlášť když státní zástupce naznačí Sacksovi, že Stockton se z toho snaží dostat a jeho chce nechat pověsit.“

„Všechno to do sebe zapadá, šéfe, ale jedna věc mi není jasná. Pokud je biskup Mallory pravý biskup a ne podvodník, co to jeho koktání?“

Mason se zasmál. „To mě taky zajímalo. Dopoledne jsem se ho na to zeptal. Řekl mi, že v dětství koktal. Později se toho zbavil, ale jakmile je rozrušený, problémy se zadrháváním se vrátí. Když se na lodi setkal s falešnou Janice Brownleyovou a uvědomil si, že jde o

podvod a on vzhledem ke slibu Charlesi Seatonovi nemůže ten zločin odhalit, byl natolik rozrušený, že začal zase koktat. Když přišel do mé kanceláře, rozrušení ho ještě neopustilo.“

Erle Stanley Gardner

PŘÍPAD KOKTAVÉHO BISKUPA

Z anglického originálu The Case of the Stuttering Bishop
přeložila Ivana Nuhlíčková
Obálku zpracoval Jan Henke
Vydalo nakladatelství RIOPRESS PRAHA v roce 2002
jako svou 194. publikaci
V Riopressu 1. vydání
Vedoucí redaktor Jaroslav Kalát
Doporučená prodejní cena 159,— Kč
ISBN 80-86221-58-X